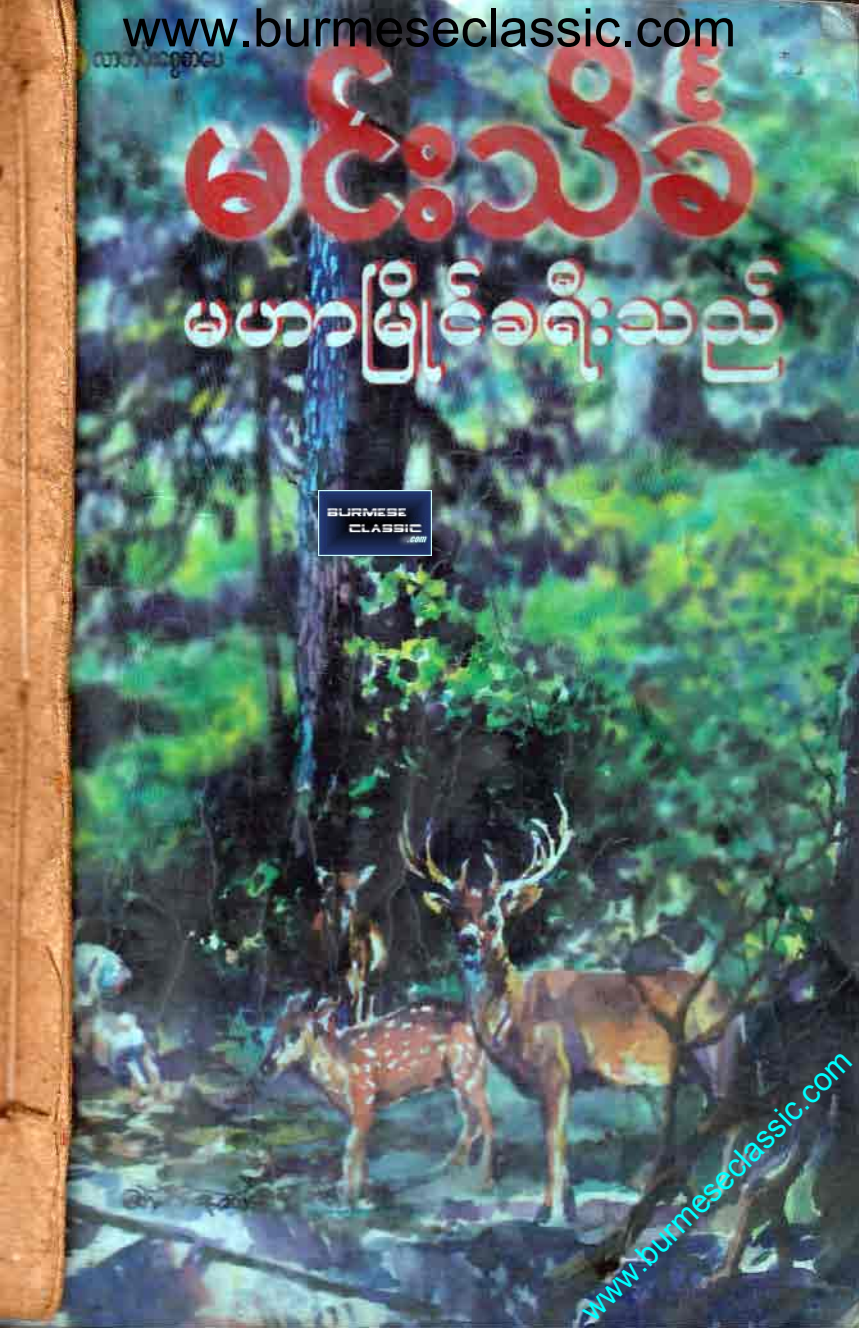

မင်းသိင်္ခ

မဟာမြိုင်ခရီးသည်

BURMESE
CLASSIC

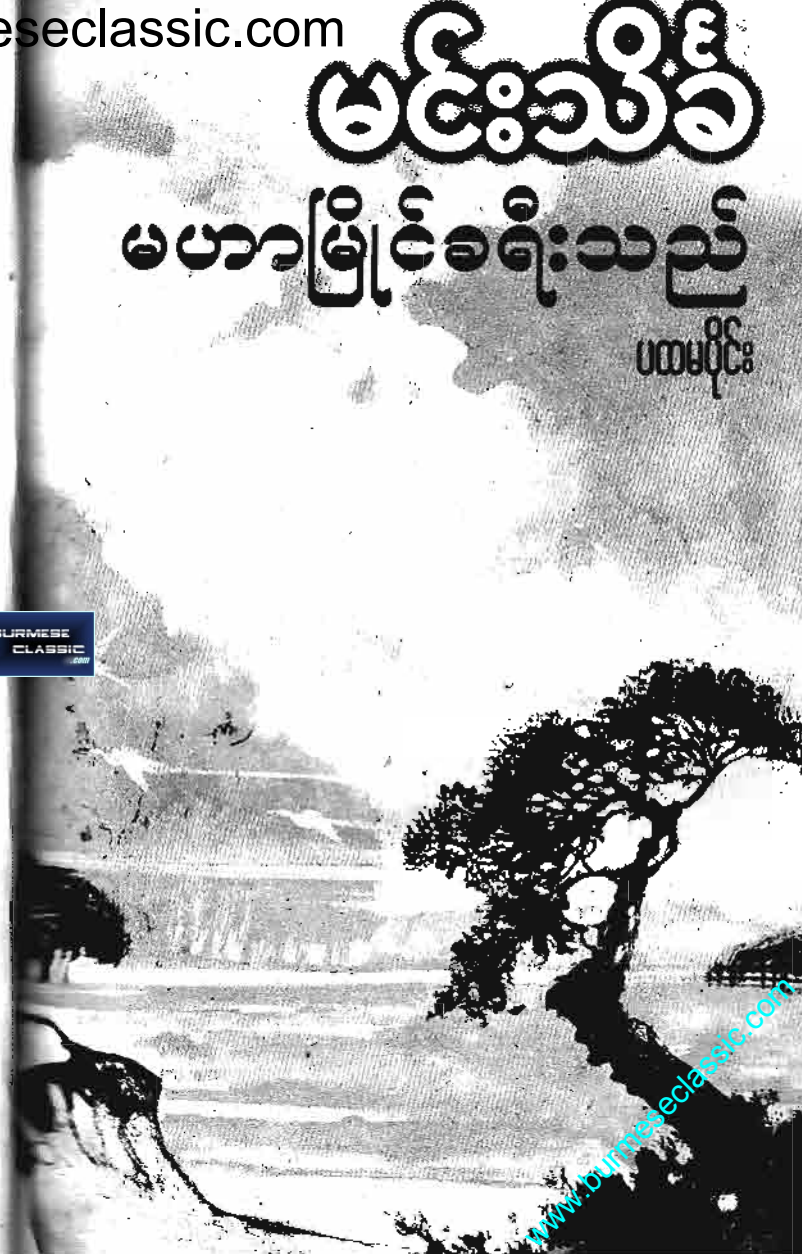

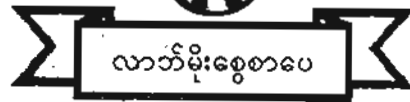
မင်းသိင်္ခ

မဟာမြိုင်စရီးသည်

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

လာဘ်မိုးစွေစာပေ
အမှတ် (၁၀၀) ဗိုလ်လမ်း(လယ်)
ကျောက်တံတားပြင်၊ နယ်၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း - ၀၀ - ၂၅၅၅၀၉

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- မြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့တာဝန်
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့တာဝန်
- အချစ်အခြာစာကော တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့တာဝန်

စိတ်ကော်ပွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် မြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဏာမကူးသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

မြည်သူ့သဘောထား

- မြည်ပအားတိုး ပုဆိန်နိုး တဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စေရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ မြည်ကွင်းရေးကို အင်ရောက်စွတ်စက် နှောင့်ယှက်သော မြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- မြည်တွင်းမြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူတစ်ဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးထည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- အမျိုးသား မြန်မာ့သည့် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ဗိုလ်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- မြစ်ဝပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်အဖြစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးထည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးတိုးတက်ရေးနှင့် ကမ်းစီးပွားရေးတိုးတက်ရေးကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အတွက်
- နေရာကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြင်ဆင်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- မြည်တွင်းမြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အတွက်
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး ထပ်ရပ်လုံးကို ခန့်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ဖြစ်လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးထည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး၊
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြှင့်တင်ရေးနှင့် သမိုင်းတေးမှ အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး စာပေပျောက်ဖျက်စေရန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန့်ထက်မြက်ရေး၊
- တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းစားကြိုခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်တင်ရေး။

မင်းသိင်္ခ

မဟာမြိုင်ခရီးသည်

(ပထမပိုင်း)

တတိယအကြိမ်

မာတိကာ

လိပ်ပြာ	၁
လိပ်ပြာလွှင့်တတ်သူ	၉
ခရစ်စမတ်ညတွင် ရွတ်သော ဥပမာ	၁၅
(၁၃) ဂဏန်း ဒုက္ခပေးပြီ	၁၉
သဲလွန်စ ကြီးမျှင်လေး ပြတ်သွားပြီ	၃၃
မျှော်လင့်ချက် မီးပွင့်ကလေး	၃၉
ထူးဆန်းသော အိတ်ဆောင် ငွေနှာရိုကလေး	၄၃
မှတ်တမ်းကြီးကို ဖွင့်ပြီ	၅၃
တရုတ်ကပြား	၅၉
မိတ်ဆွေကောင်းလော လူရှုပ်လော	၇၁
ချစ်သူလော ဘယ်တိုက်လော	၇၉
ယောင်တတ်ပလေ	၈၉
ခေါင်ရမ်းပန်းလော	၉၅
မေတ္တာ ယာဉ်ရထား	၁၀၇
ရေအောက်သို့	၁၁၅
ရိုစီနှင့် တစ်ညတာ	၁၂၅
ကျွန်ုပ် အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရပြီ	၁၃၃
ရှမ်းဘဲလားမြေပုံ	၁၃၉
ဒူးတားကူးမားခေါ် ရှမ်းဘဲလားအရူး	၁၄၃

အပြစ်ပေးခံရပြီ	၁၄၉
ဂျော့ဘုရင်ရွှေဘုန်း နေတစ်နှုန်းသာပ	၁၅၃
လက်စွပ်	၁၅၇
သုံးဆယ့်ခြောက်ကောင်	၁၆၃
ထူးလဲထူးတဲ့ ဒီဗျိုင်	၁၆၉
ရွှေသူဌေးကြီးထံ ရောက်သွားသော ပန်းချီ	၁၇၅
ဦးဘတူ ရောက်လာခြင်း	၁၇၉
ပစ္စည်းများကို ခိုးယူ လျှာဒါန်းပစ်လိုက်ခြင်း	၁၈၃
ဦးဘတူ၏ ဇာတ်သိမ်းပုံ	၁၈၇
ပွဲစားကြီး သေပြန်ပြီ	၂၁၁
သေတ္တာတစ်လုံး	၂၁၇
သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီ	၂၂၁
ထမင်းချက် ခေါ်ယူခြင်း	၂၃၃
ထွက်တော်မူ နန်းကခွာပြီ	၂၄၃
ကြာဖြူပန်းတစ်ပွင့်	၂၅၅
စခန်းထောက်သို့ ရောက်ပြီ	၂၆၅
တောင်တန်းပေါ်မှ ဒုက္ခသည် နှစ်ဦး	၂၈၁
အတွင်းကို ဝင်ပြီ	၂၈၇

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၈၆/၂၀၀၃ (၉)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၂၈/၂၀၀၄(၆)
- တတိယအကြိမ်
- ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
- အုပ်ရေး - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၁၀၀ ကျပ်
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မြတ်မင်းဟန်
- မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း - ရဲထွဋ်
- တွန်ယူတာစာစီ - Deep Blue (၃၃) လမ်း၊
- အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်၊ လမ်း (၄၀)
- စာအုပ်ချုပ် - ရှုတီး၊ ၁၁၄ လမ်း
- ထုတ်ဝေသူ - လာဘ်မိုးစွေ စာပေ
- ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး (မြ-၃၄၆၀)
- မျက်နှာဖုံး နှင့် ဦးမြင့်ဦး (မြ-၀၁၅၀၃)
- အတွင်းပုံနှိပ် သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
- ဖြန့်ချိရေး - လာဘ်မိုးစွေစာပေ
- အမှတ် (၁၁၁)၊ ပ-ထပ်၊ ၃၃ လမ်း၊
- ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁-၂၅၃၅၁၉။

လိပ်ပြာ

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ဒဏ် (တစ်သက်တစ်ကျွန်း) ကျခံနေရသော အကျဉ်းသား တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုသို့ ထောင်ဒဏ်ကျခံနေရသော်လည်း အများသူငါ အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်ခြင်းက မရှိပေ။ ကျွန်ုပ် အား ရှစ်ပေပတ်လည်မျှသာရှိသော အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ထည့်သွင်းထား၏။ ထိုအခန်းကျဉ်းကလေးအားထောင်အခေါ် အဝေါ် အားဖြင့် 'တိုက်' ဟုခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တရားရုံမှ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည့် အချိန်မှ စ၍ ဤကျဉ်းမြောင်းသော တိုက်ကလေးထဲတွင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လုံးလုံး တစ်ဦးတည်းနေရပေလိမ့်မည်။ အစပထမတွင်ဤသို့ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းသော တိုက်ကလေးထဲတွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ နေထိုင်ရမည့် အဖြစ်ကိုတွေ့၍ 'ဒုက္ခပါပဲ'ဟု ညည်းညူမိသော်လည်း တစ်နှစ်ခန့်နေမိသောအခါ၌ နေသားကျ၍ လာလေတော့၏။

နံနက် လေးနာရီလောက်တွင် အိပ်ရာမှခိုးပြီး တပို့တပါးသွားခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ အခန်းကို တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း စသော အလုပ်များကို

နာရီဝက်အတွင်း ပြီးစီးအောင်လုပ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောများအနက် အရေးကြီးသော တစ်ဆယ့်ကိုးနေရာကို ဖြေလျှော့ပေးရလေသည်။ ထိုအကြောလျှော့သော လုပ်ငန်းမှာလည်း နာရီဝက်နှင့်ပင်ပြီး၏။

ငါးနာရီထိုးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ် အကျင်းကျခဲနေရသော ထောင်ကြီး၏ မိန်းဂိတ်ခေါ် ထောင်အဝင်တံခါးပေါ်မှ ဗဟိုဂိတ်ကြီး၏ ခရာသံကို ကြားရလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား ပေးထားသော ဝါးကြမ်းဖျာကလေးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ အထက်ကဆီခွဲသည့် အတိုင်း ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းသဘောဖြင့် ဖြေလျှော့ခဲ့သော အကြောတစ်ဆယ့်ကိုးနေရာကို ထပ်မံ၍ လျှော့ပြန်လေတော့၏။

ပထမလျှော့ခြင်းသည် ကိုယ်ကယကို လှုပ်ရှား၍ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုအကြိမ်လျှော့ခြင်းမှာမူ ကိုယ်ကာယကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထား၍ အထက်ကလျှော့ခဲ့သော နေရာများကို စိတ်သက်သက်ဖြင့် လျှော့ခြင်းဖြစ်၏။

ငါ့မိဦးခေါင်းခွဲ တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အကြောတွေ
လျှော့သွားပြီ၊ လျှော့သွားပြီ၊ လျှော့သွားပြီ။
ငါ့ရဲ့ နှုတ်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အကြောတွေအားလုံး
လျှော့သွားပြီ၊ လျှော့သွားပြီ၊ လျှော့သွားပြီ။
ငါ့ရဲ့ မျက်လုံးမှာရှိတဲ့ အကြောတွေအားလုံး
လျှော့သွားပြီ၊ လျှော့သွားပြီ၊ လျှော့သွားပြီ...။

လက်ဖိုထွေစာပေ

အထက်ပါအတိုင်း စိတ်ထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွတ်ဆိုကာ ဖြေလျှော့သေ၏။ ဤသို့ဖြေလျှော့ရာတွင် အခြားနေရာများ၌ တစ်ကြိမ်သာ ဖြေလျှော့ရသော်လည်း လည်ပင်းနေရာကို ဖြေလျှော့သောအခါ၌မူ လည်ပင်းအရှေ့ပိုင်း၊ လည်ပင်းအနောက်ပိုင်း၊ လည်ပင်းအတွင်းပိုင်းဟူ၍ သုံးပိုင်းခွဲကာ ဖြေလျှော့ရလေ၏။

ဤသို့ စိတ်ဖြူ အကြောများဖြေလျှော့ခြင်းကို စိတ်ပညာကျမ်းများ၊ ခေမာဂါကျမ်းများ၊ နိဂါရ် ကလေးရှင်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'ဟာသယောဂ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိသုဒ္ဓါဝါဒဆမ်းဟနားရေးသားကြသည်ကို ကျွန်ုပ်များစွာ ဖတ်ဖူးခဲ့၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းအတွက် မည်သည့်အကျိုးတရားမျိုး ရရှိသည်ကိုမူ စာဖြင့်ရေးသား၍ လည်းကောင်း၊ နှုတ်အားဖြင့်ပြော၍လည်းကောင်း မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် လိလက်လေးရှင်းလုပ်ငန်းကို အကဲခတ်ငါးနာရီမှ ခြောက်နာရီအထိ နေ့စဉ် နှစ်တိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့၏။

ခြောက်နာရီထိုးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အားစောင့်ရသော ဥပကာဝန်ကျွန်ုပ်၏သည် အိမ်သို့ပြန်သွားပြီးဖြစ်၍ ၎င်း၏နေရာတွင် နေ့တာဝန်ကျထောင်ဝါဒါတစ်ဦး ရောက်ရှိလာမြဲဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည်အတိုင်း အလွယ်ဆုံး၊ အရှင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စီမံထားသော အလုပ်သုံးစကား ဘုရားရှိခိုးဖြင့် ဘုရားကို ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။ ထိုဘုရားရှိခိုးသောလုပ်ငန်းမှာ နှစ်မိနစ်ခန့်ပင် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် နံရံဘက်သို့ ခြောက်နာရီလှည့်၍ နံရံနှင့်တစ်တောင်အကွာတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၏။ ခါးကို တင်ပျဉ်ဖြောင့်မတ်မတ်ထား၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပျဉ်ပေါ်တွင် ထပ်၍ ထိုင်ထား၏။ ထပ်၍ ထားပုံမှာလည်း ညာလက်ဝါးသည် အောက်မှဖြစ်၍

လက်ဖိုထွေစာပေ

ဘယ်လ... သည် အပေါ်မှဖြစ်၏။ လက်ဝါးများကို ပက်လက်လှန်ထ...
၏။ လက်မနှစ်ခု ထိပ်ချင်းထိထား၏။

ထို့နောက် 'မဟာယာန' ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်များ လွန်စွာအလေးထားသော 'ဒါဂုမ'ခေါ် ဆရာသခင်အရှင်သူမြတ် 'တေဓိဓမ္မ'အစဉ်သဖြင့် နှစ်ဆိုင်သော 'ဟာဒယသုတ်'မှ အောက်ဖော်ပြပါအပိုဒ်ကိုရင်ခေါင်းမှလာသော အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုလေ၏။

“ဥုံ ဂဏ ဂဏ ပါရဂဏ
ပါရသမ္ပဂဏ
တေဓိသ္မာဟ”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နာရီတိတိရွတ်ဆို၏။ ခုနစ်နာရီထိုးသောအခါ ဂိတ်ကြီးပေါ်မှ သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရလျှင် ရွတ်ဆိုခြင်းကို လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ နေ့ခင်းတာဝန်ကျ အစောင့်သည် ကျွန်ုပ်အား အိုးနှင့် ဂံဖလားသွန်ရန် တံခါးကို ဖွင့်ပေး၏။ သွန်ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်း တိုက်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ပေးရ၏။ အစောင့်သည် တံခါးကိုပိတ်၍ တုန်းထိုးကာ သော့ခလောက်ကြီးကိုနှိပ်၍ ခတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အခန်းလေးထဲတွင် ကျိန်းထိုးသည်အထိ ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လေတော့၏။ ကျိန်းထိုးသောအခါ၌ တိုက်ခန်းများသို့ ထမင်းဝေသော အကျဉ်းသားလေးဝဦးသည် ထမင်းနှင့် ဟင်းရွက်ပြုတ်ကို လာ၍ပေးရ၏။ ထိုဟင်းရွက်ပြုတ်

အား ထောင်အခေါ်အားဖြင့် 'တာလပေါ'ဟု ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နံနက်စာကို မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ပြီးအောင်စား၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ထောင်ဝါဒါအစောင့်ထံတွင် ဆေးလိပ်မီးတောင်းကာ နွားတံဆိပ်ဆေးလိပ်၏ သုံးပုံတစ်ပုံကုန်သည်အထိ ဖွာရွိုက်ပြီးနောက် အိပ်စက်လေတော့၏။

နေ့လယ်... တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလေ၏။ ထိုအခါ၌ 'အစောင့်ဝါဒါသည် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်၍ တံခါးဖွင့်ပေးပြန်၏။ ယခုငယ်ခါ ဖွင့်ပေးခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် ရေချိုးရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤအချိန် ၌ ရေချိုးရ၏။ ထောင်မှ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ပေးသော ဆပ်ပြာခဲလေးဖြင့် အဝတ်လျှော်ရ၏။ ရေချိုးချိန်၊ အဝတ်လျှော်ချိန်၊ စုစုပေါင်း ဆယ်မိနစ်သာရ၏။ ပြီးလျှင် တိုက်ထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ပေးရ၏။ ထိုအခါ၌ အစောင့်ဝါဒါသည် သံတံခါးကိုပိတ်၍ မင်းတုန်းကို ကျိုင်းခနဲထိုးပြီးလျှင် သော့ကို ဂျောက်ခနဲခတ်ကာ-

“ဒီနေ့အတွက် ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်အား ထိုနေ့အဖို့ တံခါးဖွင့်ပေးရန် မလိုတော့ကြောင်း ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် နံရံဘက်သို့လှည့်ကာ နံရံနှင့်တစ်တောင်အကွာတွင် တင်ယှဉ်ခွေထုင်၍ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ကို စလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ အသက်အရွယ်နှင့် အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သောအခါ၌ ထိုအနာဂတ်သည် အခါခပ်သိမ်း အကျည်းတန်လျက်ရှိလေ၏။ သူတစ်ရက်မစေ့မီ သေချင်လည်း ငှေသွားမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်အပြင်သို့ရောက်ရန် အကြောင်း
မရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စိတ်ကူးမိသည့်အလျောက် 'ကျွန်ုပ်
ရုပ်ကြီးသည် မယောင်ထဲတွင် နေရစေဦး။ ကျွန်ုပ်၏ လိပ်ပြာ သို့မဟုတ်
ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်အတွင်းမှ 'မနုဿမနန္ဒာ' သို့မဟုတ်၊ ဇောတိခန္ဓာသည်
ထောင်အပြင်သို့ထွက်ရလျှင် ကောင်းလေစွဲ' ဟု တွေးမိသည့်အလျောက်
ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ရတိုင်း လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်းအလုပ်ကို လေ့ကျင့်လေ့
တော့၏။

လူအတော်များများသည် လိပ်ပြာလွှင့်သည့်ဆိုသော စကားကို ကြား
ဖူးကြ၏။ လိပ်ပြာလွှင့်သည်ဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို အပြင်းအထန်
ကြောက်လန့်၍ သွားသောအခါ၌ အထက်ကဆိုခဲ့သော အနုသုခမခန္ဓာ
'ဇောတိခန္ဓာ' သို့မဟုတ် လိပ်ပြာသည် ကိုယ်မှ ရုတ်တရက်ခွာထွက် လွင့်
၍ အဝေးသို့ရောက်သွားတတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလိပ်ပြာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရုပ်ရည်၊ အရပ်အမောင်း၊ အဝအင်္ကျီ
အတိုင်း တစ်ပုံစံတည်း ထပ်တူထပ်မျှ တူညီသော သဘောရှိ၏။ ရှက်ရှက်
များတွင် မကြာခင်က တွေ့မြင်ရသော နှစ်ကိုယ်ခွဲကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သို့သော်
လိပ်ပြာသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လွန်စွာတူသော်လည်း လွန်စွာမှ နူးညံ့
လွန်စွာမှ ပေါ့ပါး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ခန္ဓာကိုယ်မှ လိပ်ပြာသည် ခွာထွက်သွား
သော်လည်း လိပ်ပြာ၏ ကုတ်ပိုးအထက် နောက်စေ့အောက်နေရာမှ
ပတတိလူ၏ ချက်တိုင်နေရာတွင် ဆက်သွယ်နေသော ကြိုးတစ်ချောင်း
ရှိ၏။

ထိုကြိုးကို 'ဆေးလိဗားကော့စ်'ဟု ခေါ်၏။ ပြဒါး၏အရောင်ကဲ့

အရောင်ဖျပ်လက်သော အရောင်ရှိ၏။ ထိုကြိုးလုံး၏ အရွယ်မှာ အိမ်သုံး
လက်စတစ် ရေပိုက်လုံးထက် အနည်းငယ်သာသေး၏။ ကြိုး၏အလျား
မှာ ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်ပေ။ ရှည်ချင်သလောက်ရှည်နိုင်၏။

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် လိပ်ပြာလွှင့်သွားစဉ် ထိုကြိုးပြတ်သွား
မိက လိပ်ပြာသည် လွင့်မျောချင်ရာ လွင့်မျောသွားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာဆီသို့
ပြန်၍ မရောက်နိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ၌ သေသည်ဟု ကိုယ်ခန္ဓာဘက်မှ
ကြည့်သူများက ဆိုကြလေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာက သေဆုံးသွားသည်မှာလည်း
အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ လိပ်ပြာမှာမူ သေဆုံးခြင်းမရှိ။ မျောချင်ရာမျော၍ သွား
နေမည်ဖြစ်၏။

လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်းဆိုသည်မှာ အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လိပ်ပြာ
သည် လွင့်ချင်သလို လွင့်ထွက်သွားသည်ဟု ဆို၏။ သို့ရာတွင် ယခု ကျွန်ုပ်
ဆွဲကျင့်နေသည်မှာ 'လွင့်ခြင်း'မဟုတ်၊ 'လွင့်ခြင်း'ဖြစ်၏။

လွင့်နှင့်လွင့်သည် လွန်စွာခြားနား၏။
လွင့်သည်ဆိုခြင်းမှာ လေထဲတွင် ငှက်မွေးကလေး၊ သစ်ရွက်ခြောက်
ကလေး လွင့်သကဲ့သို့ လွင့်ချင်ရာလွင့်၍ ကျချင်ရာ ကျသွားခြင်းဖြစ်၏။
လွင့်သည်ဆိုခြင်းမှာ ရွက်သဘော ရွက်လွင့်သကဲ့သို့ မိမိလိုရာသို့
ဆက်စေပြီး မူလနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းကို
ဆိုလိုပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လိပ်ပြာကို ထောင်အပြင်ရှိ ကျွန်ုပ်၏
ခင်အိုကြီးထံသို့ လွှင့်၍သွားခိုင်းမည်။ ထို့နောက် မိခင်အိုကြီး ကျန်းမာ
ခြင်း ရှိမရှိကို ကြည့်ရှုခိုင်းမည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လိပ်ပြာကို ပြန်၍လာ
မည်။

ထိုနည်းအတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်၏လိပ်ပြာကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာထိန်းချုပ် နိုင်သောအခါ၌ ထောင်ထဲတွင်နေစဉ်အတွင်း လိပ်ပြာကို ထောင်အပြင် ဘက်သို့ ပို့လွှတ်ထားမည်။ ၎င်းကိုပါ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထောင်ကျမနေစေ လို့ပေ။ ထို့ကြောင့် လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်းအလုပ်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် လေ့ကျင့် ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်း များစွာကို ဖတ်ဖူးခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့စမ်း၍ မကြည့်ဖူးပေ။ ယခုကျ မှပင် ဖတ်ဖူးသောအကြောင်းအရာများကို ပြန်၍စဉ်းစားကာ လိပ်ပြာလွှင့် ခြင်းကို စမ်းကြည့်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏အလုပ်သည် သဲလွန်စရရုံမျှသာရှိသည်။ အောင် မြင်သည်ဟု မဆိုနိုင်သေးပေ။ လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ် စာတမ်းများကို ဖတ်ခဲ့စဉ်အခါ ကျမ်းပြုသူများသည် ထိုအလုပ်ကို လွယ်ကူ သောအလုပ်တစ်ခုအဖြစ် နေ့ထားကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း လွယ်ကူသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ တကယ် လက်တွေ့စမ်းလုပ်ကြည့်သောအခါ၌ လွန်စွာခက်ခဲသောအလုပ်ကြီးဖြစ် ကြောင်းကို သဘောပေါက်စပြုနေပေပြီ။

လိပ်ပြာလွှင့်တတ်သူ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် နွားဆေးလိပ်ကို ဖွာနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နန်းရှေ့ရှိ လူသွားလမ်းနံဘေးတွင် ပေါက်ရောက်နေသော မြက်ဖျားကို ခြေထောက်နှင့် ကျလာသော အကျဉ်းသားကလေးများသည် ထိုင်၍ မြက် ဖြတ်နေကြသည်။ ထိုအချိန်၌ အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် အဝတ်စပြင့် ကျန် နေသောကြီးကို ရေစွတ်၍ လက်တွင်ကိုင်ကာ -

“အောင်မလေး... အောင်မလေး မြွေကြီး”

အလန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ တစ်ယောက်သော အကျဉ်းသား၏ ခေါ်ဝေါ်မှုကို ပစ်တင်လိုက်၏။ ထိုအတင်ခံရသော အကျဉ်းသား သည် မြွေကြောက်သည်ဟု ဆို၏။ ထိုအကျဉ်းသားသည် ၎င်း လည်ကုပ် သို့ မြွေကြီးတစ်ကောင် လာရောက်တင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ အားဟု တစ်ချက်အော်ဟစ်ပြီးလျှင် နောက်သို့လန်၍ လဲကျကာ သတိ

လစ်သွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် အနီးရှိ ဝါဒါတစ်ဦး ပြေး လာပြီးလျှင်

“ဟ-ဟ- အဲဒါ လိပ်ပြာလွင့်သွားတာ၊ သေတတ်တယ်၊ ဖယ်ဖယ်ကြ”

ဟုဆိုကာ နှာပုလင်းကို ရှာပြီးလျှင် ထိုအကျဉ်းသား၏ နှာခေါင်း အတွဲသို့ နှာများ မှုတ်သွင်းလေတော့၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းသားသည် ‘အင်းအင်း’ ဟု ညည်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် သတိပြန်၍ လည်လာတော့သည်။ အဝတ်ကြီးရေစိုကို မြွေဟုပြော၍ ကျီစယ်သော အကျဉ်းသားအား ထောင်ဝါဒက ကြိမ်ဖြင့် ငါးချက်ရိုက်၏။ ကျန်သော အကျဉ်းသားများမှာမူ လိပ်ပြာလွင့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့ ကြားဖူး၊ တွေ့ဖူးသော အကြောင်းကို အမျိုးမျိုး အပုံပုံ ပြောဆိုနေကြလေတော့ ။

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြချိန်၌ အချိန်မတော် လမ်းလျှောက်မှုဖြင့် ထောင့် ၁၅-ရက်ကျလာသည်ဆိုသော အကျဉ်းသားလေးတစ်ဦးက-

“လိပ်ပြာလွင့်တာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်အဘိုးဘကြီးတစ်ယောက်ဟာ လိပ်ပြာကို ရွက်လွှင့်တတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြားရသူ ရာဝတ်သား အကျဉ်းသားအားလုံးက ထောင်ဝါဒကပါ ရယ်မောကြလေတော့၏။ ထို့နောက် ထောင်ဝါဒက

“ဟေ့ကောင် လိပ်ပြာလွင့်တာတော့ ငါသိတယ်၊ မင်းအဘိုးလိပ်ပြာလွင့်တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုအကျဉ်းသားလေး မဖြေမိ၌ အခြားတစ်ယောက်က ကြားဖြတ်၍-

“ဆရာရယ် မေးမနေပါနဲ့ ဒီကောင်က အာဝါဒါနဲ့ တူပါတယ်”

အခြေအမြစ် မရှိပါဘူး”

ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းပြောသော အာဝါဒါဆိုသည်မှာ အခြေမဲ့၊ အနေမဲ့၊ အိမ်မဲ့၊ အိုးမဲ့၊ နေရပ်လိပ်စာမဲ့သော လမ်းပေါ်တွင် နေထိုင်သည့်သူကို ဆိုလို၏။

ထိုအခါ အကျဉ်းသားလေးက-
“ကျုပ် အာဝါဒါ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်စီးလာတဲ့ မော်တော်ကား ကျုပ်အိမ်နားရောက်မှ ဖျက်သွားလို့ ကျုပ်က ခြေကျင်လျှောက်လာတာ၊ အဲဒါ ကျုပ်ကို အချိန်မတော် လမ်းလျှောက်မှုနဲ့ ဖမ်းလာတာ၊ ကျုပ်က ၁၅-လမ်းမှာနေတယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထောင်ဝါဒက-

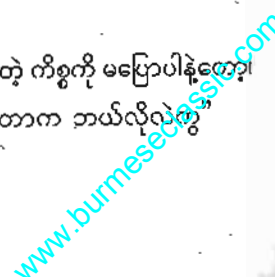
“အဲဒါတော့ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ မင်းပြောတဲ့စကားက အဆီအငေါ်မတည့်ဖြစ်နေတယ်၊ အဘိုးရင်လည်း အဘိုးပေါ့၊ ဘကြီးရင်လည်း ဘကြီးပေါ့၊ အခုတော့ မင်းပြောတာက အဘိုးရဲ့ ဘကြီးဆိုတော့ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုတော်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“အဘိုးရဲ့ ဘကြီးဆိုတာ ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ အဖေရဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ပြောတာလေ”

ဟု အကျဉ်းသားလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းသား တစ်ဦးက-

“ကဲ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဆွေမျိုးစပ်တဲ့ ကိစ္စကို မပြောပါနဲ့တော့၊ မင်းပြောတဲ့ လိပ်ပြာရွက်လွှင့်တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေ ပြောဖူးတာတော့ ကြားဖူးတာပဲ။ ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ နာမည်က တန်တော်ခိုလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့အဖေက တန်တော်မိုးလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီတန်တော်မိုးရဲ့ အစ်ကိုကြီးက တန်တော်မိုးလို့ခေါ်တယ်။ လူကြီးတွေ ပြောပြတာကတော့ ခရမ်းမှာ တန်တော်မိုးရဲ့ အစ်မကြီးက တန်တော် မိုးကိုပေးရမယ့် ပစ္စည်းတွေ ညကြီးမိုးချုပ် မြေကြီးထဲမှာတူးပြီး မြှုပ်နေတာကို တန်တော်မိုးဟာ သူ့လိပ်ပြာကို ချွတ်လွှင့်ပြီး သွားကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ နောက်တစ်နေ့ လူကိုယ်တိုင်လိုက်သွား မြှုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဖော်ပြီးတူးယူလိုက်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော့် ဆွေမျိုးတွေ မကြာခဏ လိပ်ပြာရွက် လွှင့်တယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်”

ဟု အကျဉ်းသားလေးက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကလေးနှင့် စကားပြောချင်လှသည်။ ထိုကလေးပြောသော အကြောင်းအရာမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ တိုက်အနီးသို့ လာရောက်အလုပ်လုပ်သော ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားများအား ကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းမပြုရန်၊ စကားမပြောရန် ထောင်အာဏာပိုင်များက ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်က ထိုအကျဉ်းသားလေးကို စကားပြောသည်ထားဦး။ ထိုအကျဉ်းသားလေးသည် ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းသားလေးအား စကားပြောမည်ဟု

လက်မီးငွေစာပေ

ဦးစားမိသော်လည်း မပြောတော့ဘဲ ထိုအကျဉ်းသားလေး၏ မျက်နှာတို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှု၍ ကျွန်ုပ်၏ မှတ်ဉာဏ်၌ ဓာတ်ပုံရိုက်သကဲ့သို့ ခွဲထင်အောင် မှတ်သားထားလိုက်လေတော့၏။ ၎င်း၏ ရုပ်ရည်ကိုသာ ဗုတ်သားထားသည်မဟုတ်။ ၎င်း၏ ဘကြီးဆိုသူ တန်တော်မိုးဆိုသည့် နာမည်ကိုလည်း အလွတ်ကျက်ထားလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ကျက်မှတ်ထားသည့် တန်တော်မိုးဆိုသော နာမည်အား တန်ပါတော့ ထီးတော်မိုး ဟူသော စကားနှင့် တွဲ၍ မှတ်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထိုကလေး၏ အမည်ကိုသိရန် ဂရုစိုက်၍ နားထောင်လိုက်ရာ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ၎င်းအား 'အဟိန်း'ဟု ခေါ်သံကို ကြားသဖြင့် ၎င်းအကျဉ်းသားလေး၏ နာမည်မှာ အဟိန်းဟူ၍ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်ရလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ပင် ၎င်းအကျဉ်းသားများသည် မြက်နှုတ်ခြင်းအလုပ် ပြီးစီးသွားသဖြင့် ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ အဆောင်သို့ သက်ဆိုင်ရာ အစောင့်ဝါဒါများက လာရောက်ခေါ်ငင်သွားလေတော့သတည်း။

လက်မီးငွေစာပေ

ခရစ္စမတ်ညတွင် ရွတ်သော ဥုမ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် သံတိုင်ကိုကိုင်၍ ထောင်အုတ်ဖိုးဘက်ဆီ
သို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် ထောင်နေရာအနှံ့အပြား သွားလာကျက်စား
နိုင်ခွင့်ရှိသော ထောင်မင်းသား လူရှုပ်သန်းလွင်ဆိုသူ ရောက်ရှိလာပြီး
လျှင်-

“ဆရာခ... တစ်တိုက်က ကျော်သူရဆိုတဲ့ ကောင်လေးကနက်ဖြန်
ခရစ္စမတ်နေ့တဲ့! အဲဒီခရစ္စမတ်နေ့အတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်
အဖြစ် ဆွယ်တာအင်္ကျီတစ်ထည် ပေးခိုင်းလိုက်လို့ ကျွန်တော်လာ
ပေးတာ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ဆွယ်တာအင်္ကျီတစ်ထည် ပေးလေ၏။ ထိုအင်္ကျီမှာ
ကြက်ဥနှစ်ရောင်ဖြစ်၏။

လာဘ်ဖိုးသွဟသ

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်လုံးနှင့် တိုင်း၍ပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။
ကျွန်ုပ် သည် ၎င်းထောင်မင်းသားအား -

“ကျော်သူရကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါကွာ”

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းနှင့် စကားဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် နံရံဘက်သို့ သွား၍
ထိုင်လေ၏။

“နေဦးလေ၊ ငါးတိုက်က ဘိုဘိုဦးကလည်း နက်ဖြန် ခရစ္စမတ်ညမှ
ကြက်ဆင်တစ်ကောင် မရရအောင် သွင်းထားတယ်၊ ဆရာ့ဆီကို
ပို့လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ထိုထောင်မင်းသားက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘိုဘိုဦးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ် သည် ၎င်းအား စကားဖြတ်ကာ နံရံဘက်သို့ လှည့်
၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထောင်လူရှုပ်သန်းလွင်က-

“နေဦးလေ ဆရာရဲ့ မိုးသိန်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကလည်း နို့စိမ်းနဲ့
ဖျော်တဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ခရစ္စမတ်ညမှာ ဆရာသောက်ဖို့
ထောင်ထဲကို မရရအောင် သွင်းပေးမယ်တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အေးကွာ၊ အဲဒီ မိုးသိန်းဆိုတဲ့ သူငယ်လေးကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ
ကွာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့”

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် နံရံဘက်သို့ တစ်ဖန် လှည့်ပြန်လေ၏။
ထိုအခါ သန်းလွင်က-

“နေဦးလေ . . . ဆရာရဲ့ နက်ဖြန်ညမှာ ဆရာတို့ သုံးတိုက်ကို စော

ဆေးဝါးဆိုတဲ့ အမှုထမ်း တာဝန်ကျလိမ့်မယ်၊ သူက ဆရာ့အခန်း
အရှေ့ တည့်တည့်မှာ ခရစ္စမတ်သီချင်းဆိုပြမယ်တဲ့”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“အေးကွာ၊ အဲဒီဝန်ထမ်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်
ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦး မဟုတ်ဘူးကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ဟုတ် . . . မဟုတ်ဟုတ် ဆရာရယ်၊ ဆွယ်တာအင်္ကျီလည်းရ
မယ်၊ ကြက်ဆင်သားလည်း စားရမယ်၊ နို့စိမ်းနဲ့ဖျော်တဲ့ လက်ဖက်
ရည်လည်း သောက်ရမယ်၊ ခရစ္စမတ်သီချင်းလည်း နားထောင်
ရမယ်ဆိုတော့ ဆရာဘက်က နစ်နာစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး”

ဟု ထောင်လူရှုပ် သန်းလွင်က ပြောလိုက်လေ၏။

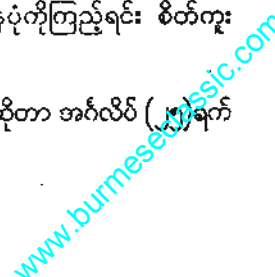
“ငါက နစ်နာတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာ
ဝင်မဟုတ်တဲ့ ငါ့ကို ခရစ္စမတ်နေ့အတွက် ထူးထူးခြားခြား လက်
ဆောင်တွေ ပေးတာကို အံ့ဩတာပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ သန်းလွင်ကမူ-

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ဝက်ကျွေးရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုညက တော်တော်နှင့်
အိပ်မပျော်သေးဘဲ သံတိုင်ကြားမှ တွေ့မြင်ရသော ‘ဂျူပီတာ’ခေါ် ကြာသ
ပတေးကြယ်ကလေး တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေပုံကိုကြည့်ရင်း စိတ်ကူး
တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။

“နက်ဖြန်ခါ ခရစ္စမတ်နေ့ပဲ၊ ခရစ္စမတ်နေ့ဆိုတာ အင်္ဂလိပ် (၂၅)ရက်

နေ့ပဲ၊ ငါလည်း အင်္ဂလိပ်(၂၅)ရက်နေ့မှာ မွေးတဲ့လူပဲ။ နူးမရော်
 လော်ဂျီခေါ်တဲ့ ဂဏန်းဗေဒင် သဘောအရဆိုရင် ငါ့အတွက် ကံ
 ကောင်းစေနိုင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ပဲ။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရစ္စမတ်
 နေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု လုပ်ရင်ကောင်းမယ်။
 အဓိဋ္ဌာန်လည်း ရက်တိုလုပ်လို့တော့ မကောင်းဘူး။ ဒီခရစ္စမတ်
 ကနေ နောက်လာမယ့် ခရစ္စမတ်နေ့အထိ တစ်နှစ်တိတိလုပ်မယ်။
 ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတော့ စားချိန်၊ သောက်ချိန်၊ အိပ်ချိန်မှ
 တစ်ပါး 'ဥမ္မိ'ကို မပြတ်တမ်း ရွတ်နေမယ်။ အဲဒီအဓိဋ္ဌာန်ရဲ့ အစွမ်း
 ကြောင့် ငါဟာထောင်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်မနေရဘဲ နေ့ချင်း
 ညချင်း ကံကောင်းလာပြီး လွတ်ချင်လွတ်သွားမှာ"

ဟု စိတ်တွင်း၌ ရှေ့ရွတ်ရင်း ခရုမတ်ညတွင် ဥမ္မိကို စတင်၍ ရွတ်ဆိုရန်
 ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

ဥမ္မိ

လာဘ်ပိုးထွေးသူ

(၁၃)ဂဏန်း ဒုက္ခပေးပြီ

ကျွန်ုပ်နေသော တိုက်နံပါတ်မှာ (၁၃)ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား တရားရုံးမှ
 ဆွဲသက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ်ကျခံရန် အမိတ်ချမှတ်ရန် နေ့မှာလည်း
 (၁၃)ရက်နေ့ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နူးမရော်လော်ဂျီခေါ် ဂဏန်းဗေဒင်
 ဆို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသည်ဖြစ်ရာ (၁၃)ဂဏန်းသည် ကျွန်ုပ်အား
 အောင်းစွာ နှိပ်စက်ကလူ ပြုနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပေ၏။
 (၁၃)ဂဏန်းသည် ပေါင်းလိုက်လျှင် (၄)ဂဏန်းဖြစ်၏။ (၄)ဂဏန်း
 သည် ယူရေးနပ်စ်ဟူသောဂြိုဟ်ကို ကိုယ်စားပြု၏။ ယူရေးနပ်စ်၏ စွမ်း
 အားများသည် (၄)ဂဏန်း၌ ထင်ထင်ရှားရှားပါ၏။ ယူရေးနပ်စ်ဂြိုဟ်သည်
 ခူရေနီယံသတ္တုအတိပြီးသော ဂြိုဟ်ကြီးဖြစ်၏။

ယူရေးနီယံသတ္တုသည် လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော

လာဘ်ပိုးထွေးသူ

သတ္တမိုးဖြစ်၏။ ယူရေနီယံသတ္တု လူကို ခိုက်စေသော တန်ခိုးအာနိသတ်တစ်ခုပါ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူမျိုးတုံးတောက်သည့် အနုဖြူတုံးဆိုသည်မှာ ယူရေနီယံသတ္တု ကို အခြေခံ၍ ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်တွင် ယူရေနီယံသတ္တုကြောတစ်ကြောသည် မိုး ကုတ်မြို့အနီး၌ရှိ၏။ ထိုသတ္တုကြောရှိသော နေရာတည်တည့်ပေါ်တွင် တစ်ခါက ရွာတည်ဖူး၏။ မြေအောက်တွင် ယူရေနီယံသတ္တု၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုရွာမှ မိန်းမများအားလုံးသည် သားသမီး မြို့ကုန်သဖြင့် ထိုရွာပျက်သွားခဲ့ရဖူး၏။ ယူရေနီယံသတ္တု အနည်းငယ်ထည့်ထားသော အဆွဲတွင် ရိုက်ပြီးသား ဖလင်နဂ္ဂတစ်ထည်ထားပါက (၄၈)ရက်ခန့်အတွင်း ၎င်းဖလင် နဂ္ဂတစ်ရုံ ပုံများသည် ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားမည်ဖြစ်၏။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်ရက် (၈)ရက်၊ (၁၇)ရက် (၂၆)ရက်ဟု ဆိုအပ်သော ပေါင်းလိုက်လျှင် (၈)ဂဏန်းဖြစ်စေသည့် ရက်များတွင် မွေးဖွားသူဖြစ်ပါက ယူရေနီယံသတ္တုကို ပင်နီဆီလင်ပုလင်းခန်းသို့ သွင်းပေးလျှင် ထည့်၍ ကိုယ်တွင်ဆောင်ထားပါ။ ထိုသူသည် (၄)ရက်အတွင်း၊ သို့မဟုတ် (၁၃)ရက်အတွင်း ကားတိုက်ခံရခြင်း၊ သူတစ်ယောက်အရိုက်ခံရခြင်း၊ ဓားဖြင့်အထိုးခံရခြင်းစသော အန္တရာယ်များကို မခံစားရပေလိမ့်မည်။ ဤအကြောင်းအရာမျိုးကား 'အော်ကာတစ်ဇင်း'ဟု ခေါ်သည့် လောကီအတတ်သဘောဖြစ်၏။ လူတိုင်း ယုံကြည်နိုင်ခဲ့၏။ ယုံခြင်း၊ မယုံ ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ၏။ ရေးစရာရှိ၍ ရေးရခြင်းဖြစ် သည်။

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ယူရေနီယံဂြိုဟ် သို့မဟုတ် ၎င်းထက်

သတ်စားပြုသော (၁၃)ဂဏန်းသည် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာနှိပ်စက်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မွေးရက်အားဖြင့် (၈)ဂဏန်း မဟုတ်သော်လည်း (၉) ခု၊ မွေးလ၊ မွေးရက် သုံးမျိုးစုစုပေါင်းခြင်းသည် (၈)ဂဏန်းရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း (၁၃)ဂဏန်းသည် ဒုက္ခပေးနေပြီဟု ယုံကြည်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခရစ္စမတ်ညမှစ၍ 'ဥမံ'ကို ရွတ်ဆိုခဲ့၏။ ရွတ်ဆိုရာ၌ သည်း အများသူငါ ရွတ်သကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွယ်လွယ်ကူကူ ရွတ်ဆိုသည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ ဥမံ ရွတ်ဆိုပုံမှာ မိုးတွင်းအခါ၌ ဖားဂုံညင်းအော်သကဲ့သို့ ဥမံဟူသော အသံကို ရင်ညွန့်တည့်တည့်တွင် အသံကို စတင်ဖြစ်လာစေလျက် ထိုအသံကို ရင်ခေါင်းအတိုင်း နှုတ်ခမ်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ခြေတင်၍ ပါးစပ်ကိုဟကာ ဥမံဟု မြည်စေပြီး နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို လှဲအောင် ခြေတင်၍ ထိုအသံရှိန်အား ရင်ခေါင်းထဲတွင် ငါးစက္ကန့်မျှ ပဲ့တင်ထပ်စေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တိုက်အတွင်း၌ ဥမံကို ရွတ်ဆိုနေလျှင် ဤအသံများ ရသူအပေါင်းသည် ဖားအော်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဥမံ သံကို အကြောင်းပြု၍ တောင်ငူမှ မီးရှို့မှုဖြင့် ထောင်ကျသော အောင်နိုင်ဆီသူ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားနှင့် ဖောင်ကြီးမြို့မှ အကျဉ်းပြုမှုဖြင့် ထောင် ကျလာသော ဂျင်ပုဆိုသော အကျဉ်းသားတို့သည် ဖားဂုံညင်းဖြစ်သည်။ ဓားဖားဖြစ်သည်'ဟု ငြင်းခုံရာမှ အစပြု၍ စကားများ နှစ်နှစ်ကြသည်ဟု ဆို၏။ သို့ရာတွင် ဖားဂုံညင်းလည်း မဟုတ်။ ဓားဖားလည်းမဟုတ်။ လူကြီးတစ်ယောက် အော်နေကြောင်း သိရလျှင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောကြပြီးလျှင် ပြန်လည်သင့်မြတ်သွား

ကြသည်ဟု ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဥဒ္ဓါန်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ရွတ်ဆိုလာ၏။ ရွတ်ဆိုလာခဲ့ပြီးသောအခါ ပေါ်၌ မီးသွေးခဲဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထား၏။ တစ်နေ့တွင် နံရံပေါ် အေးအေး ဝါဝါဂဏန်းကို ရေးလိုက်မိ၏။

(၁၂၉)ရက်။

“အလို ဒီနေ့ ငါရွတ်ပြီးတာ ရက်ပေါင်း (၁၂၉)ရက်ရှိပြီ၊ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ရက်ပေါင်း (၁၃၀)ပဲ၊ (၁၃၀)ဆိုတဲ့ ဂဏန်းဟာ (၁၃)ဂဏန်း အဲဒီ တော့ သူဟာ ယူရေးနပ်စ်ပဲ၊ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဦးမယ်နဲ့တူတယ် ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ် သည် ဥဒ္ဓါန်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွတ်ဆိုနေ၏။ ထိုနေ့အဖို့ ညစာကိုသာ မက နံနက်စာကိုပင် မစားဘဲ ရွတ်ဆိုနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဥဒ္ဓါန် ဥဒ္ဓါန် ဥဒ္ဓါန်”

ကျွန်ုပ်၏ ဥဒ္ဓါန်ဟူသောအသံသည် အင်းစိန်ထောင် တိုက်ခန်း ငယ်လေး အတွင်းမှ အထက်ဘဝင်သို့ တက်ကာ စကြာဝင်္ဂဇာတစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်ကို စိတ်တွင် ယုံကြည်နေ၏။ ထိုသို့ ယုံကြည်နေသော စိတ် သည် တစ်စထက်တစ်စ ရင့်ကျက်ခိုင်မာလာကာ ယုံသည်ထက် ယုံလာ ၏။ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည်လည်း ကြည်သည်ထက် ကြည်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ် ၏ အခန်းအပြင်ဘက်မှ -

“လွတ်လူ”

ဟု အော်သံကိုကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ထောင်ဝါဒါနှစ်ဦး၊ ထောင်မှူး တစ်ဦး၊ ပစ္စည်းပစ္စယများရှိက သယ်ပိုးရန် ရာဇဝတ်သား တစ်ဦးကို တွေ့

လေ၏။ သုံးတိုက်တာဝန်ကျ ဝါဒါသည် သော့ခလောက်ကို ဖွင့်နေပြီ ဖြစ်၏။ ထောင်မှူးသည် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြနေ၏။ ထိုထောင်မှူးကို ကျွန်ုပ် အားထားစွာ သိ၏။ ၎င်း၏ အမည်မှာ ဦးသာမြိုင်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ လူပု ခလောက် စိတ်ရှည်သောသူဖြစ်၏။ လွန်စွာ စိတ်ကောင်းရှိ၏။ ထိုထောင် မှူးမှူးနှင့် ထောင်ကျရမည်ဆိုလျှင် တစ်သက်တစ်ကျွန်း မဆိုထားနှင့်။ နှစ်သက်နှစ်ကျွန်းပင် ကျလိုက်ချင်ပါသည်။ စကားအပြောအဆို ယဉ်ကျေး ၏။ ထောက်ထားညှာတာတတ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေး မျက်လုံးသက်သက်ဖြင့် ကြည့်တတ်။ အကျဉ်းသားဘက်မှ စာနာကြည့်ရှုတတ်၏။ လူ့ကို လူလို သဘောထားတတ်သည် ဆိုသော စကားသည် ထိုလူ့အတွက် သီးသန့် ခံထွင်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။

“ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ သက်ဆိုင်ရာက ခင်ဗျားကို လွတ်ပေး ဖို့ အမိန့်စာရောက်လာပြီ၊ တိုက်ရုံးကလေးမှာလည်း ထောင်မှူးကြီး ဦးဘိုပု စောင့်နေတယ်၊ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးမှာတော့ သက်ဆိုင်ရာက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်နေကြပြီ၊ ကံ ထွက်ပေတော့”

ဘု ဦးသာမြိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲ ဦးသာမြိုင်”

ဘု ကျွန်ုပ်က လှိုင်း၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့စစ်တပ်မှာ သုံးတဲ့စကားနဲ့ ပြောရင်တော့ ဆယ့်သုံးနာရီ ထိုး တော့မယ်”

ဘု ဦးသာမြိုင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်လဲ ဦးသာမြိုင်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ -

“(၄)ရက်နေ့”

ဟု ဦးသာမြိုင်က ပြန်၍ မြေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ‘ဒီတစ်ခါတော့ ယူနေပုံစံဟာ ငါ့ကို ကောင်းကျိုးပေးပြန်ပကောလား’ဟု ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၌ ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်ရန် ပစ္စည်း မယ်မယ်ရရ မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်မိခင်ကြီးပို့လိုက်သော စောင်ဟောင်းလေးတစ်ထည်၊ အပေါက်ဖောက်ကြီးဖြင့်ချည်ထားသော ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာလေး တစ်တုံး၊ ပလတ်စတစ်ခွက်ကလေးတစ်ခွက်၊ တိုလီမုတ်စ အနည်းငယ်နှင့် (၂၇)လုံး ပုတီးသစ်ရှိရာ ထိုအရာများကို ကျွန်ုပ်သည် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထည့်လျှင် ပြီးလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ဗူးဝရှိ နံ့ခန်းတွင်သက်သိရာမှ လူကြီးတချို့က ကျွန်ုပ်အား မှာကြားသင့်သည်များကို မှာကြား၍ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်၊ ကျွန်ုပ်၏ ညီမ စသည်များနှင့် တွေ့ခွင့်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မကျမီက လူပျိုကိုယ်လွတ်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၌ အိမ်ထောင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ထောင်ကျသော နေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမသားနောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ထဲသွားစဉ်က အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်လေလည်း ယခု ထောင်မှ ထွက်သောအခါ လူပျို ကိုယ်လွတ်အဖြစ်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗူးတံခါးရှိ အပေါက်ငယ်တစ်ခုမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုရ၏။ ထို့နောက် ထောင်ဗူးတံခါးအား ဦးတိုက်ထားသော ကတ္တရာလှေအတိုင်း ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်သို့ လျှောက်သွားရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ

သည် ကျိန်းစပ်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ပြန်ပြူးကျယ်ပြန့်သော အပြင်လောကသို့ ရုတ်တရက် ကြည့်မြင်ခွင့်ရလိုက်သောကြောင့် ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိစူးရှမှုအရာများကို ကြည့်သော်လည်း သည်းသည်း ကွဲ ကွဲမမြင်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထောင်တံခါးကထွက်၍ ကတ္တရာလှေအတိုင်းလျှောက်ခဲ့ရာ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် နေရာသို့ ရောက်လျှင် လူနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာ၏။ ကျွန်ုပ်အား အားရပါးရ ဖက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှစ်ယောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်သည်။ တစ်ဦးမှာ သိဒ္ဓိဆန်းဟု ခေါ်သည့် ကမာရွတ်မှ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ဖြစ်၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ တင်အောင်မြင့်ဟု ခေါ်၏။ သူသည် စည်ပင်သာယာမှု အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် အားလပ်သော အချိန်များ၌ ဗေဒင်ဟောသော ဗေဒင်ဆရာတစ် ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အား ခါးမှနေ၍ သိုင်းဖက်ထားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အား ပြန်၍ဖက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်တို့အား တယ်လီဗေးရှင်း ရိုက်ယူနေသော သူများကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ဖက်ထားရင်း ရှေ့သို့ ရွှေ့လာကြ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသော ကားကိုတွေ့ရ၏။ ကားတစ်စီး၏ အနီး၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ကိုမြတ်စိုးနှင့် သူ၏မိန်းမ အိုင်းရင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။ ၎င်း

တို့ကို တွေ့မြင်ပြီးနောက် ရပ်ထားသော ကားနှစ်စီးအကြားမှ ရပ်နေသော လူစု ကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူစုမှာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိလိုက်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ကြိုဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လာကြိုသော ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကားမောင်း သည့် ဒါရိုင်းဘာကို ကြည့်လိုက်ရာ -

“ဟာ- မောင်မောင်ပါလား။ မင်း ဂျပန်ရောက်နေပြီ အောက်မေ့တော့”

ဟု ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာ မေးလိုက်လေ၏။

“ဂျပန်မပြောပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ အကြွေးတွေ ဝိုင်းပြီးနေလို့ ဒေသတောင် မရောက်ပါဘူး”

ဟု ၎င်းက ပြန်ပြောလေ၏။

“ပွေးထူရင်တော့ လူနုတတ်တယ်ကွ၊ ကြွေးထူရင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ ငါမပြောတတ်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်မောင်သည် ကားကို စတင်မောင်းနေပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် ၎င်းက ထောင်၏ တပ်ရဲဂိတ်ခေါ် ဂိတ်တစ်ဂိတ်အနီးသို့ ရောက်သောကြောင့် အရှိန်ကို လျှော့လိုက်ရင်း

“နုချင်နုပါစေ ဆရာကြီး ပွေးထူတာက ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ကြွေးထူတာက မသက်သာဘူး”

ဟု ပြန်ဖြေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရယ်မောကာ ၎င်းအား နှစ်သိမ့်စကားပြောရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တပ်ရဲဂိတ်ကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် လှိုင်မြစ်လမ်းကို ရောက်လေတော့၏။ များမကြာမီ၌ပင် အင်းစိန်ဘူတာအနီးတွင်

ကျော်တံတားကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟ- ဒီနေရာမှာ တံတားကြီးဖြစ်နေပါရောလား။ အဲဒါတော့ကောင်းတယ်ဟေ့၊ အရင်တုန်းက ဒီနေရာရောက်လို့ ရထားလာခါနီးရင် ရထားက ပြည်မြို့က ထွက်တောင် မထွက်ရသေးဘူး။ ရထား သံတံတားကို လာပြီး ပိတ်ထားကြပြီကွ၊ ရထားကိုစောင့်နေတဲ့ ကားတွေဆိုတာကွာ မြင်လို့ကို မကောင်းဘူး။ တော်တော့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ ဓနရာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားသည် ကြို့ကုန်းမှတစ်ဆင့် အင်းစိန်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သမိုင်းလမ်းဆုံအရောက်တွင် မရမ်းကုန်းဘက်သို့သွားသော လမ်းအတိုင်း ကွေ့လိုက်၏။ မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံကို ရောက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် မရမ်းကုန်းလမ်းဆုံကို မမှတ်မိဘဲ ရှိနေ၏။ မရမ်းလမ်းဆုံတွင် ချောကလက်ရောင် အမြင်ဆန်းသော တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးများကို တွေ့ရ၏။

“ဟ ဒါကြီးက ဘာကြီးတွေတဲ့၊ ပုံစံတွေက ကောင်းသားပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်က

“အဲဒါ ကိုဇော်ဝင်းလက်ရာ ဆရာကြီးရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်က ဇော်ဝင်းလဲ၊ ယိုးဒယားစတိုးက ဇော်ဝင်းလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ

“တောက်တီးတောက်တဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးပြောတဲ့အတိုင်း”

ဒယား ဇော်ဝင်းက တိုက်ဆောက်ဖို့မပြောနဲ့၊ ချဲထိုးလို့ တဲထိုးနေရပြီ၊ ဒီတိုက်တွေ ဆောက်တာက မြန်အောင်ရေနံမှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ကိုဇော်ဝင်းလေ၊ သူက အခု အချစ်ရက်ဦး ဆောက်လုပ်နေလုပ်ငန်းဆိုပြီး တိုက်တွေ ဆောက်နေတယ်”

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အော် ဖိုးဇော်ကြီးက ကံကရိုက်ဖြစ်နေပြီကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ ဆရာကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အားလုံး ကံထရိုက်လုပ်နေကြပြီ”

ဟု မောင်မောင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားလေးသည် ဆက်လက်မောင်းနှင်လာ၏။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆောက်ထားသော အဆောက်အဦးသစ်များကို တွေ့မြင်ရ၏။

“တစ်မြို့လုံး တိုက်သစ်တွေပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အမှန်ပေါ့၊ ဆရာကြီး ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ကို ဝင်သွားရင် ဆရာကြီး အမေအိမ်ကလွဲရင် ကျန်တာ တိုက်ချည်းပဲ၊ ဆရာကြီး မှတ်တောင်မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့-နေပါဦး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကို မောင်းပို့ ရမှာလဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအိမ်ကို မောင်းပို့ရမှာလား”

ဟု မောင်မောင်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“သောနုတ္တရမုဆိုးဟာ ဆွန်ဆင်မင်းရဲ့ အစွယ်ကို ဖြတ်ပြီး ပြန်ခါနီးမှာ ဆင်မင်းကို မေးတယ်ကွ၊ စူဠသဘဒ္ဒါကို ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲတဲ့”

အဲဒီအခါမှာ ဆင်မင်းက ‘နောက်လင်ငယ်နဲ့ ကြာရိပ်မှာ ထည်ထည်လှလှ ရွန်းပပနဲ့ ခင်မ ဝမ်းမြောက်ပါစေတော့’လို့ ပြန်ပြောတယ်။ အဓိပ္ပာယ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်ပြောရရင်တော့ မင်း သခင်မ လင်ငယ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနေပါစေလို့ ပြောတဲ့ သဘောပါပဲ။ အခုနေ ငါ့အိမ်ကို ငါပြန်သွားရင် အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ ကောင်မကြီးရဲ့ လင်ငယ် နတ်ကတော်ကောင်ဟာ ငါ့ကိုကြောက်ပြီး လိပ်ပြာလွင့်သွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိသည် ပလက်မောင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုပလက်မောင်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်လေ၏။

“ဟော - ဟော - လိပ်ပြာရွက်လွင့်တတ်တဲ့အကြောင်း ပြောတဲ့ ကောင်လေး”

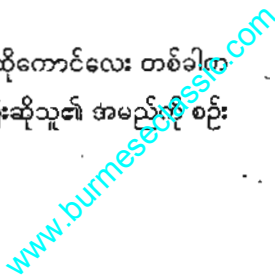
ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ကားကို ကပျာကယာရပ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ မောင်မောင်လည်း ထိုကောင်လေးအနီး၌ ကားကိုရပ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ထိုကောင်လေးနာမည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ သူ့နာမည်မှာ ‘အဟိန်း’ဖြစ်၏။

“ဟေ့ သူငယ် မင်း အဟိန်းမဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကောင်လေးက အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး

“ဟုတ် - ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကောင်လေး တစ်ခါက ထောင်ထဲတွင် ပြောခဲ့သော ၎င်းအဘိုး၏ ဘကြီးဆိုသူ၏ အမည်ကို စဉ်း

စားလိုက်၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် အောက်ပါစာတစ်ကြောင်း ပေါ်လာလေ၏။

တန်ပါတော့ ထီးတော်မိုး

ကျွန်ုပ်သည် စာကြောင်းမှ မလိအပ်သော (ပါတော့ထီး) စာသုံးလုံးကို ဖြုတ်လိုက်ရာ 'တန်တော်မိုး'ဟု ရ၏။ ထို့ကြောင့်-

“ဒီလိုကွ မင်းအဘိုးရဲ့ ဘကြီး မစွတာတန်တော်မိုးအကြောင်းငါက သိချင်နေတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အတိန်းဆိုသော သူငယ်ကလေးသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင် သရဲခြောက်ခဲရသကဲ့သို့ မျက်လုံးများ ပြူးဝိုင်းသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ထောင်ထဲမှ အမြစ်များကို ပြန်လည် ပြောပြရ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ၎င်းလည်း ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းစွာနည်းလည်သွားတော့ သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းက ၎င်း၏ မိဘများလည်း မရှိတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မစွတာတန်တော်မိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မည်မည်ရရ မသိကြောင်း၊ မစွတာတန်တော်မိုး နေထိုင်ခဲ့သော တိုက်နံပါတ်(. . .)(၁၅)လမ်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအဆောက်အဦးသည် ကျုံးကြီးလမ်းနှင့် ပို၍ နီးကြောင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အကြောင်းကိုမျှ ကျွန်ုပ်အား မပြောပြနိုင်တော့ပေ။ ထို့နောက် အတိန်းသည် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်၏။ မောင်မောင်သည် ကားကို ဆက်၍ မောင်းလာ

လာဘိုထွေးစာလ

ခဲ့လေ၏။

“ဆရာကြီး ထောင်ကထွက်ပြီ အိမ်တောင်မရောက်သေးဘူး၊ ဟိုကုလားလေးနဲ့ ဘာတွေ စာရင်းရှုပ်နေတာလဲ”

ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းဆိုတဲ့အကောင်ကလည်း မျက်လုံးပြူးသလောက် ကန်းတဲ့အကောင်ပဲ၊ ဘယ်က ကုလားဟုတ်ရမှာလဲ၊ တရုတ်ပါကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်က

“တရုတ်ကလည်း မည်းလှချည်လှနား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“တရုတ်ခချိတ်ပေါ့ကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ကားပေါ်ပါသူအားလုံး ရယ်မောကြလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားသည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်အတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး တိုက်အမြင့်ချည်းသာ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းများကို မမှတ်မိတော့ပါ။ လုံးဝပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်၏။ အောင်မင်္ဂလာလမ်းသို့အရောက်တွင် မောင်မောင်သည် ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်၏။

“ဟေ့ မောင်မောင်ရေ ရှေ့မှာ လူစုလူဝေးနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အလန့်တကြားမေးလိုက်၏။

“အောင်မင်္ဂလာလမ်းထဲက မင်္ဂလာဝင်း ကျုံးကျော်ရပ်ကွက်ကြီးနေရာ ရွှေပြီလေ”

လာဘိုထွေးစာလ

ဟု မောင်မောင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီဝင်းကြီးဟာ အစတုန်းက ဓာတ်ရထားဝင်းကြီးကွ။ ဓာတ်ရထား
တွေများ ပြန်စီးနေရဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူးဟေ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် များမကြာမီ၌ပင် ကျွန်ုပ်၏
မိခင်ကြီးနေထိုင်ရာ အမှတ်(၁၄)၊ ကျောက်မြောင်းရေတွင်းလမ်း နေအိမ်
သို့ ရောက်ရှိလေတော့သတည်း။

သဲလွန်စကြိုးမျှင်လေး ပြတ်သွားပြီ

ကျွန်ုပ်သည် အပြင်လောကသို့ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍
မစ္စတာတန်တော်မိုး၏ သဲလွန်စကို လိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ခဲ့လေ၏။
မစ္စတာတန်တော်မိုးတို့ခေတ်တွင် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ
အိမ်ပိုင်ယာပိုင်နှင့် နေထိုင်ခဲ့လိမ့်မည်။ ဤသို့ အိမ်ပိုင်ယာပိုင်နှင့် နေသူဆို
လျှင် ၎င်း၏ မြေဂရန်သည် အိုးအိမ်ရုံး၌ ရှိတတ်သည်ဟု တွေးမိသည့်
အလျောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုရုံးသို့သွားရောက်ပြီးလျှင် မစ္စတာတန်တော်မိုး
၏ မြေရာဇဝင်ကို ရှာဖွေခဲ့လေ၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ရုံးများမှ စာရွက်စာတမ်းများ ကုန်လှူ

www.burmeseclassic.com

ခမန်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းထောက်မရှု မစ္စတာတန်တော်မိုး နေထိုင်ခဲ့သော ရပ်ကွက်၏ ဇယားပုံ၊ မစ္စတာ တန်တော်မိုး၏ မြေရာဇဝင်မှအစ စာချုပ်စာတမ်းအချို့ကိုကား မပျက် မစီးတွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သက်ဆိုင်ရာကို ခွင့်တောင်း၍ ကူးယူခဲ့ လေ၏။ စာချုပ်တွင် ရေးထိုးထားသော မစ္စတာတန်တော်မိုး၏ လက်မှတ် ကိုပင် ရရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာတန်တော်မိုး နေထိုင်ခဲ့သော နေရာသို့ သွား ရောက် မေးမြန်းရာ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်သောသူများက ၎င်းတို့သည် မစ္စတာတန်တော်မိုး ဆိုသူကို မသိကြောင်း၊ ၎င်းတို့အနေနှင့် မည်သူထံမှ ထိုနေရာကို ဝယ်ယူကြောင်းပြောရာ ထိုသူကိုလည်း စုံစမ်းပြန်၏။ ထိုသူက မစ္စတာတန်တော်မိုးကို မသိကြောင်း ပြောပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပေါက် ပင် ဘာကြောင့် ကိုင်းရတယ်၊ ဗျင်းနားလို့ ကိုင်းရတယ်၊ ဗျင်းဘာဖြစ်လို့ နားရတယ်၊ ငါးပေါ်လို့ နားရတယ်၊ ငါး ဘာဖြစ်လို့ ပေါ်ရတယ်၊ ကျွဲလူးလို့ ပေါ်ရတယ်ဆိုသော စကားအတိုင်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လိုက်ခဲ့ရာ ယခု နေထိုင်သူများအထက် လေးဆက်မြောက်သော အိမ်ရှင်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို အိမ်ရှင်မှာလည်း အိမ်ရှင်အစစ်မဟုတ်တော့။ အိမ်ရှင်၏ သားသမီးများ ကိုသာ တွေ့ရ၏။ ထိုသားသမီးဆိုသူများမှာလည်း အသက် (၆၀)ကျော်နေ ပြီဖြစ်၏။

“ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ခင်ဗျားပြောတဲ့ အိမ်မှာနေခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ အိမ်ကနွစ်ထပ်၊ အောက်ထပ်မှာလည်း လျှာထိုးခင်းထားတယ်။ အဲဒီ

ခင်းထားတဲ့ လျှာထိုးပျဉ် တစ်ချပ်ကိန်းလို့ ခွာပြီးလဲတဲ့အခါမှာတော့ ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြနေတဲ့ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်တစ်အုပ် ရဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာအုပ် ကျုပ်ဆီမှာ အခု မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်မှတ်မိတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ မစ္စတာ တန် တော်မိုးကို ဂူသွင်းတဲ့နေ့ပဲ။ ဘာကြောင့် မှတ်မိရလဲဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ မွေးနေ့နဲ့တူလို့ မှတ်ထားတာ။ ကျုပ်က (၁၇) ရက်၊ (၉)လမွေးတယ်။ အဲဒီလူကြီး ဂူသွင်းသင်္ကြိုလ်လိုက်တဲ့နေ့ဟာလည်း (၁၇) ရက်၊ (၉)လ လို့ အဲဒီ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးထားတာတွေ့တယ်။ ခုနှစ်ကတော့ မတူဘူးပေါ့ဗျာ။ လနဲ့ရက်ပဲ တူတယ်။ တန်တော်မိုးဆိုတဲ့ လူနာမည် ကို ကျုပ်ဟာ ဒီနေ့ ဒီရက်အထိ မမေ့နိုင်တာကတော့ အဲဒီအတွက် ကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ စကားကြောင့် တန်တော်မိုးကို ပို၍ပင် စိတ် ဆင်စားသွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းသေ၍ ဂူသွင်းသော လနှင့် ဆီသည် ၎င်း၏ မြေဂရန်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော လ၊ ရက်နှင့် ဆီတိုင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌

“မစ္စတာတန်တော်မိုးဆိုတဲ့ လူကြီးဟာ (၁၇)ဆိုတဲ့ ဂဏန်းနဲ့ ဆက် သွယ်နေတာ အမှန်ပဲ။ (၁၇)ဆိုတဲ့ ဂဏန်းဟာ ပေါင်းလိုက်ရင် (၈) ဂဏန်းဖြစ်ပေမယ့် ဝီးနပ်စ် ခေါ်တဲ့ သောကြာဂြိုဟ်ရဲ့ အာနိသင် တွေ ပါဝင်နေတယ်လို့ ကမ္ဘာကျော်လက္ခဏာ ဆရာကြီး ကိုင်ရိုက ကျမ်းတစ်စောင်မှာ ရေးဖူးတယ်။ ပြီးတော့ (၁၇)ဆိုတဲ့ ဂဏန်းဟာ ရှေးဟောင်း 'ဟီးဗရူး' တွေရဲ့ အယူအဆတွေဆိုရင် 'အော်ကာတစ်

ရင်းလို့ ခေါ် တဲ့ လောကီပညာနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတယ်ထင်
ဆိုတယ်။ အဲဒီလို စတားအော့မာဂီ၊ မှော်ဆရာ၏ ကြယ်လို့တောင်
ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ဒီလူကြီး လိပ်ပြာရွက်လွင့် တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါပြီ
ဟုတ်ပါပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေမိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က
“နေပါဦးဗျာ မစ္စတာတန်တော်မိုးကို ဂူသွင်းမြှုပ်နှံတာ ဘယ်သင်္ချိုင်း
မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“ဗျိုင်းရေအိုးစင် တရုတ်သင်္ချိုင်းမှာဗျ”

ဟု စတုတ္ထအိမ်ရှင်၏ သား အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်က ကျွန်ုပ်အား
ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်
တာမွေရှိ ဗျိုင်းရေအိုးစင် တရုတ်သင်္ချိုင်းသို့ရောက်လျှင် သင်္ချိုင်း ဖျက်သိမ်း
ရေး စီမံကိန်းကို တွေ့ရလေ၏။ အုတ်ဂူများကိုလည်း ဖြိုချသူကဖြိုချနေ
၏။ အချို့သော နေရာများ၌ ဘိဒ္ဓဇာများဖြင့် ထိုးနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ဗျိုင်းရေအိုးစင်လမ်းနှင့် ကပ်လျက် မဖြိုရသော အုတ်ဂူများမှ သင်္ချိုင်း
ကျောက်စာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွားရောက်ကြည့်ရှု၏။

သင်္ချိုင်းကျောက်စာများမှ ရေညီအနည်းငယ် တက်နေသည်မှ အ
အကောင်း ပကတိအတိုင်းရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှာ
သွား၏။ (၇၁)လုံးမြောက် အုတ်ဂူသို့ရောက်သောအခါ၌ ထခုန်လုမတတ်
ဝမ်းသာရလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဂူ၏ သင်္ချိုင်းကျောက်
စာတွင် တရုတ်စာလုံးများနှင့်အတူ အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် ရေးသားထား

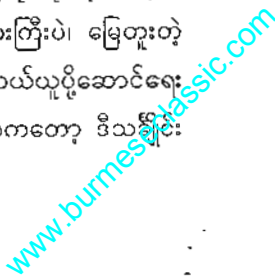
သော မစ္စတာတန်တော်မိုး၏ အမည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ထိုဂူအနီးသွား၍ ထိုင်နေ၏။ လေး
ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဂူကိုဖြိုသော အလုပ်သမားများ ရောက်ရှိလာပြီး
သွင် ဂူကို ဖြိုကြ၏။ ဂူကြီးပြိုသွားသောအခါ၌ အလုပ်သမားများ အံ့ဩ
ကြလေ၏။ အခြားဂူများကို ဖြိုစဉ်က သစ်သားဟောင်းအဆွေးများ၊
အရိုးများ၊ အရိုးပြာအိုးများ၊ အခြားသော သုံးမရသည့် တိုလီမုတ်စ ပစ္စည်း
များ တွေ့ရတတ်မြဲဖြစ်၏။

ယခုမူ မစ္စတာတန်တော်မိုး၏ အုတ်ဂူ၌ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မတွေ့
ပြောင်သလင်းခါနေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မစ္စတာ
တန်တော်မိုး၏ ရုပ်အလောင်းသည် ဤဂူ၌ မမြှုပ်နှံခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား
ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တန်တော်မိုး၏ သင်္ချိုင်းကျောက်စာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ
သည်ဟု စိတ်ကူးရကာ ဓာတ်ပုံဆရာအား သွားရောက်ခေါ်ယူခဲ့၏။ ဓာတ်ပုံ
ဆရာနှင့် ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်သောအခါ အလုပ်သမားများ အလုပ်သိမ်း
သွားပြီဖြစ်၏။ သင်္ချိုင်းကျောက်စာကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် အကြီးအကဲဟု ယူဆရဟန်ရှိသော သင်္ချိုင်းအဝ တံ
အတွင်းမှ လူအား သွားရောက်စုံစမ်းရာ ထိုသူက-

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့က မြေထိုင်းဖို့ရောက်နေတဲ့
အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့၊ ဒီမှာက အဖွဲ့တွေအများကြီးပဲ။ မြေတူးတဲ့
အဖွဲ့ရှိတယ်။ လက်နဲ့ ဖြိုချတဲ့ အဖွဲ့ရှိတယ်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး
အဖွဲ့ရှိတယ်။ အကောင်းဆုံးအကြံပေးချင်တာကတော့ ဒီသင်္ချိုင်း

ကုန်းထဲကို မဝင်ဖို့ပါပဲ။ တာဝန်အရမဟုတ်ဘဲ ဒီဝင်းထဲဝင်ရ
တရား စွဲခံရလိမ့်မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် မောင်းထုတ်လေတော့သတည်း

ပျော်လင်ချက် မီးပွင့်ကလေး

ကျွန်ုပ်သည် လိပ်ပြာလွင့်ဖူးခဲ့သည်ဆိုသော မစွတာတန်တော်မိုး
ဆိုသူအား ရွာဖွေခြင်းအလုပ်ကို လက်လျှော့ လိုက်ရလေတော့၏။
နံ့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပောက် သဘော ခရီးထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ
ပြင်ဆင်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ကျီအဝတ်အစားများ ကို
ဆက်ဆံအိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီး လမ်းခရီးတွင် ဖတ်ရမည့် စာအုပ်များကို
ထည့် ထည့်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှေ့သို့ မော်တော်ကားတစ်
ကား ဆိုက်ရောက်လာ၏။ မော်တော်ကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး
ထွက် ထိုသူများသည် အိမ်ပေါ်သို့ မရောက်မီ၌ပင် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်း

အော်ခေါ်ကြလေ၏။

“ဆရာမင်းသိခံ... ဆရာမင်းသိခံ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရင်း-

“အလို... ကိုလင်မြင့်နဲ့ ကိုအေးမြင့်တို့ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု ကိုလင်မြင့်က ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကြည့်ပြီးမေး၏။

“တောင်ကြီးသွားမလို့ ဆရာဦးကျော်စိန်ထွန်းတို့ ဆရာဦးမြတ်ထွန်းတို့ကိုလည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီလေ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုအေးမြင့်က-

“ကျွန်တော် ၁၅-လမ်းမှာ တိုက်ဟောင်းတစ်လုံးကို ဖျက်ပြီး တိုက်သစ်ဆောက်ဖို့ ကန်ထရိုက်ရထားတယ်။ အိမ်ရှင်တွေအားလုံးက ကျွန်တော်ကို တိုက်အပ်ပြီး ကြည့်မြင်တိုင်ကို ပြောင်းသွားကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ယုံယုံကြည်ကြည်ကို အပ်သွားကြတာ။ ကျွန်တော်က ဆောက်လို့ပြီးပြီ။ အိမ်ပေါ်တက်ကြပါတော့ဆိုမှ ပြန်ပြီး ပြောင်းလာကြမှာ။ အဲဒါ ကျွန်တော် တိုက်ကို စပြီး ဖျက်နေတယ်။ လျှာထိုးဖျက်တွေကို အရင်ခွာပြီး အိမ်ဟောင်း ဝယ်တဲ့ ကုလားတွေကို အခုစဉ်အိမ်အပ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ခု ထူးခြားတာကတော့ အိမ်ရှင်တွေကိုယ်တိုင် မသိရှာကြဘူး။ မြေတိုက်ခန်းတစ်ခု ရှိနေတယ်။ မြေတိုက်ခန်းရဲ့ ဝင်ပေါက်လည်း ကျွန်တော်မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လျှာထိုးဖျက်နစ်ချပ် ခွာလိုက်တဲ့အခါ အောက်က မြေတိုက်ခန်းကို လှမ်းမြင်နေ

ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဆက်ပြီးမခွာသေးဘဲ ဆရာဆီလာတာ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းဆို ဝါသနာကြီးလှတဲ့ ဆရာကို ခေါ်ပြီး မှ မြေတိုက်ထဲဝင်မယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က-

“(၁၅)လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (---)မဟုတ်လား။ ၁၉၀၆-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၇-ရက်နေ့စွဲပါတဲ့ နှစ်ကိုးဆယ် ဂရန်ပေါ်မှာ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံလေဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုအေးမြင့်က လွန်စွာ အံ့ဩသွား၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ... အဲဒီအိမ်ပဲ။ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

ဟု ကိုအေးမြင့်က ပြန်၍မေးလေ၏။

“အဲဒါ မစွတာတန်တော်မိုးရဲ့ အိမ်ဗျ။ အဲဒီတန်တော်မိုးရဲ့ အကြောင်းကို သိချင်လို့ လိုက်ပြီးစပ်စုနေတာ။ နောက်ဆုံး သဲလွန်စပျောက်ပြီ စိတ်ပျက်လို့ ခရီးထွက်မလို့ လုပ်နေတာ။ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော် စပ်စု လို့ ရသမျှ ထည့်ထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်း ဖိုင်ကြီးပဲ။ ဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုင်တွဲကို ၎င်းတို့၏ ရှေ့တွင်ချပေးလိုက်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လှန်လှောကြည့်ရှုကြလေ၏။

ပြီးလျှင် ကိုလင်မြင့်က-

“အဲဒီတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဆရာ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာလုပ်စရာ လိုမလဲ ကိုဇင်ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်ပြီး မြေတိုက်ခန်းထဲ ဝင်မှာပေါ့၊ တောင်ကြီးသွားမယ့် အစီအစဉ် ဖျက်လိုက်တာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် မီးသီးများ၊ မီးကြိုးများ၊ တက်စတာများ၊ ပလာယွတ်စ်တစ်အင်္ဂလိပ်၊ ဘက်ထရီသုံး မီးအိမ်များ ယူပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှင့်အတူ မစ္စတာတန်တော်မိုးဆိုသူ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သော မြေတိုက်ခန်းဆီသို့ ဆင်းလိုက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

ထူးသန်းသော အိတ်ဆောင် ငွေနှာရိုကလေး

ကိုအေးမြင့်ငှားရမ်းထားသော အလုပ်သမားများသည် လျှာထိုးပျဉ်များကို ခွာကြလေ၏။ ပျဉ်ဆယ်ချပ်ခန့် ခွာလိုက်သောအခါ အောက်သို့ ဆင်းနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်သည် မီးကြိုးကို အောက်သို့ သွယ်တန်း၍ မီးများထွန်းပြီးလျှင် အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ မြေတိုက်ခန်း၏ တစ်နေရာတွင် အုတ်လှေကားကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အုတ်လှေကားဆီသို့ သွားရောက်၍ အထက်သို့ မော့ကြည့်ကာ လျှာထိုးပျဉ်ချပ်များအား လေ့လာရာ မြေတိုက်ခန်းသို့ အဆင်းအတက် လုပ်ရန် ကြမ်းပြင်၌ တံခါးတစ်ခု လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ထိုတံခါးမှာ လျှို့ဝှက်ခလုတ်ကဲ့သို့ စီမံထားသည်ဖြစ်ရာ အပေါ်မှ ကြည့်လျှင် မြေတိုက်ပင် ရှိမှန်းမသိရအောင် စီမံထားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလျှို့ဝှက်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ လျှာထိုးပျံ့များသည် အပေါ်သို့ကြွ၍ တံခါး တစ်ချပ်ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဆရာရေ လျှို့ဝှက်တံခါး လုပ်ထားတာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ” ဟု ကိုအေးမြင့်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကိုအေးမြင့်နှင့် ကိုဇင်မြင့် ပါ မြေတိုက်အတွင်းသို့ အုတ်လှေကားမှ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အလင်းရောင် မလုံလောက်သေးသဖြင့် မီးလုံးများ ထပ်မံ၍ ထွန်းလိုက်ပြန်ရာ အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် နံရံများကို ကြည့်လိုက်ရာ နံရံများပေါ်တွင် ဆေးရောင်စုံဖြင့် ရေးထားသော တူးဆန်းသည် အရုပ်များကို တွေ့မြင်ရလေတော့၏။ အရုပ်များသာမက စာတန်းများကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

နံရံပေါ်ရှိ စာတန်းများမှာလည်း အချို့နေရာများတွင် အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးသားထားသော်လည်း အချို့နေရာများတွင် တရုတ်စာဖြင့် ရေးသားထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတစ်ခုလုံးအား လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေ၏။ အခန်း၏ တစ်နေရာတွင် ရေနံဆီမှန်အိမ်ဟောင်းတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းမှန်အိမ်ကို ဖြုတ်၍ အောက်သို့ချလိုက်လေ၏။

အခန်း၏ နံရံတစ်ဖက်တွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွေ့ရ၏။ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ပန်းများ ထွင်းထုထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိ၏။ အခန်း၏ တစ်နေရာ၌မူ လွန်စွာကြီးမားသော ကြိမ်ခင်းပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

အခန်း၏ထောင့်တွင်မူ မှန်စီရိုတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ မှန်စီရိုအတွင်းမှ စာအုပ်များကို တွေ့မြင်ရသော်လည်း မည်သည့်စာအုပ်များ ဖြစ်သည်ကိုမူ မှန်များမှာ ချေး(ဂျီး)များတက်နေသဖြင့် မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

“ဤအခန်းကို အသုံးပြုသွားတဲ့သူဟာ မစွတာတန်တော်မိုးလား” ဟု ကိုဇင်မြင့်က မေးလိုက်လေ၏။

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဟောဟိုက အရုပ်စာဟာ သူ့နာမည်ဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က နံရံပေါ်မှ စာတန်းကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ရှေးဟောင်း အိဂျစ်အရုပ်စာတွေပါလား” ဟု ကိုဇင်မြင့်က ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားပြောသလို ရှေးဟောင်းအိဂျစ်စာတွေတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ‘မက်ဂျစ်ရှင်းရိုက်တင်း’ လို့ခေါ်တဲ့ မှော်ဆရာလက်ရေး ခုနစ်မျိုးရှိတဲ့ အနက်က တစ်မျိုးပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် နံရံများပေါ်သို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရန် ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် ပုံများမှာ ဆေးရောင်များ မှိန်၍ နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဧကူပါးများဖြင့် ထပ်မံကူးယူရန် စီစဉ်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏တပည့် ကုလားမောင်အေးနှင့် မောင်သန်းဝင်းဆိုသူကို ခေါ်ယူ၍ ကူးပုံကူးနည်းကို သင်ပြကာ ကူးခိုင်းရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ စာအုပ်များကို ထည့်ထားသော မှန်စီရိုကို သော့ပြင်သမား ကိုစိုးပိုင်၏ အကူအညီဖြင့် ဖွင့်ရလေတော့၏။

မှန်စီရီ ပွင့်သွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မှန်စီရီအတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခုခုချင်း ထုတ်ယူ၍ ပစ္စည်းစာရင်းပြုလုပ်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က စာရင်းရေးရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဒိတ်ဆွေကြီး ကိုအေးမြင့်က ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ပေးရသော တာဝန်ကို ယူ၏။

“ကလောင်တံတစ်ချောင်း”

ဟု ကိုအေးမြင့် အော်၍ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာရင်း၌ ရေးသွင်းပြီးနောက် ကလောင်တံကို ယူ၍ကြည့်သည်။ ကလောင်တံ၏ နှစ်သွားမှာ သံချေးများ တက်၍ အငုတ်မှုသာ ကျန်တော့၏။

“မီးခြစ်တစ်လုံး”

ဟု ကိုအေးမြင့်က အော်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီးခြစ်ကို ယူ၍ ဝစ်ဆေးကြည့်၏။ မီးခြစ်မှာ လန်ဒန်လုပ် မီးခြစ်အကောင်းစားဖြစ်၏။ သို့သော် အသုံးပြု၍ မရနိုင်တော့ပေ။

“မောင်းချခားတစ်လက်”

ဟု ကိုအေးမြင့်က အော်၍ပေးပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာရင်းသွင်းပြီးနောက် မောင်းချခားကိုယူ၍ကြည့်ရာ တိုက်မောင်းချခားတစ်လက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သို့သော် ဓားကိုဖွင့်ကြည့်ရာ လုံးလုံးမျှ မလှုပ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

“သင်တုန်းဓားတစ်လက်”

ကျွန်ုပ်သည် စာရင်းသွင်းပြန်၏။ ဓားကိုယူ၍ ကြည့်ရာ ထိုပစ္စည်းသည် လည်း သုံး၍ရနိုင်သော အခြေအနေမရှိပေ၏။

“ဆင်စွယ်စီးကရက်တံ တစ်ခု”

လာဘ်ပိုးထွစာလ

ဟု ကိုအေးမြင့်က အော်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စာရင်းရေးမှတ်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဆင်စွယ်စွပ်တံကို ကြည့်ရာ ဆင်စွယ်စွပ်တံသည် မြင်၍ မကောင်းအောင် အပ်ကြောင်းများ ထပ်၍နေပြီဖြစ်၏။

“တံဆိပ်တုံး တစ်တုံး”

ဟု ကိုအေးမြင့်က အော်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုတံဆိပ်ကိုကြည့်ရာ တရုတ်စာလုံးကို တွေ့ရ၏။ ထိုတံဆိပ်စာလုံးမှာ မစွတာတန်တော်မိုးသည် လက်မှတ်ထားရမည့် နေရာများ၌ လက်မှတ်ထိုးခြင်းမပြုဘဲ ထိုတံဆိပ်တုံးကို အသုံးပြုဟန်တူ၏။

“စာကြည့်မျက်မှန်တစ်လက်”

ဟု ကိုအေးမြင့်က အော်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စာရင်းသွင်းပြီးနောက် မျက်မှန်ကို ယူ၍ကြည့်ရာ မှန်မှာ ချေး(ဂျိုး)များ တက်နေ၏။ ကိုင်းမှာ လုံးဝ သုံး၍မရတော့ပြီဖြစ်၏။

“အိတ်ဆောင်နာရီတစ်လုံး”

ဟုဆိုကာ ကိုအေးမြင့်သည် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအိတ်ဆောင်နာရီကို လှမ်းယူလိုက်၏။ နာရီမှာ ငွေနာရီကလေးဖြစ်၏။ အခြားသော ပစ္စည်းများမှာ သုံး၍မရနိုင်လောက်အောင် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဤအိတ်ဆောင်နာရီကလေးမှာမူ အခြားပစ္စည်းများနှင့် မတူဘဲ ယနေ့တိုင်အောင် သုံးစွဲနေသော ပစ္စည်းကဲ့သို့ ပြောင်လက်နေ၏။ အိတ်ဆောင်နာရီဖြစ်သောကြောင့် အဖုံးကလေးပါ၏။ အဖုံးမှာ ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဖုံးဖြစ်၏။ အဖုံးပေါ်တွင် ဖောင်းကြွရုပ်ကလေးပါ၏။ ၎င်းအရုပ်မှာ မြွေတစ်ကောင်သည် ၎င်းအဖုံးကို ၎င်းဘာသာ ပြန်ကိုင်

လာဘ်ပိုးထွစာလ

ထားသောကြောင့် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေပြီး ၎င်းစက်ဝိုင်း အလယ်တွင် 'ဥမိ'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော သက္ကထစာလုံးတစ်လုံး ပါရှိလေ၏။ ၎င်းဖောင်းကြွရုပ်မှာလည်း လက်ရာမြောက်လှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ဆောင်ငွေနှာရိုကလေး၏ အဖုံးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲဗျ”

ဟု ကိုဇင်မြင့်က ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်၏။

“မစ္စတာတန်တော်မိုးဟာ သိအိုဆိုဖီအသင်းဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဗျ။ ဟော- ဒီအိတ်ဆောင်နှာရိုကလေးရဲ့ အဖုံးမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ဖောင်းကြွအမှတ်အသားဟာ အဲဒီအသင်းရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်တယ်ဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“တွေ့သမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ ဟောင်းနွမ်းမည်းတူးနေပြီး ဒါကလေးကျမှ အသစ်အတိုင်း ပြောင်လက်နေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

ဟု ကိုဇင်မြင့်က ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငွေနှာရိုအဖုံးကလေးမှ ခလုတ်ကို နှိပ်ဆို့က်ရာ အဖုံးကလေးသည် တောက်ခနဲ ပွင့်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်ဟ၍ သွား၏။ ကိုဇင်မြင့်မှာမူ မျက်လုံးပြူး၍ သွား၏။ နာရီခိုက်ခွက်ကလေးမှာ အသစ်ကျပ်ချွတ်အတိုင်းရှိ၏။ ခိုင်ခွက်ပေါ်မှ ဂဏန်းများသည် ရောမဂဏန်းများဖြစ်၏။ နာရီလက်တံများသည် (၇:၁၀)မိနစ်တူ ညွှန်ပြထား၏။

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုအေးမြင့်က လက်တွင်ပတ်ထားသည့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံးနာရီအမျိုးအစားဟု လူပြောများလှသည့် ရိုးလက်စ်နာရီကို ငုံ့၍ကြည့် ပြီးနောက်-

“၇-နာရီ ၁၀-မိနစ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုအေးမြင့်အား အိတ်ဆောင်ငွေနှာရိုကလေးကို ပြလိုက်၏။ ကိုအေးမြင့်သည် လွန်စွာအံ့ဩ၍ သွား၏။

“သိပ်ပြီးအံ့ဩမနေဦး နာရီစက်သံကိုလည်း နားထောင်ဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကိုအေးမြင့်က နာရီကို နားအနီးသို့ ကပ်ပြီး လျှင်-

“အစစ်ပဲဗျို့၊ နာရီက သွားနေတုန်းပဲ”

ဟု အလန့်တကြား ပြန်၍ပြောလေ၏။ ကိုဇင်မြင့်လည်း နာရီကို ယူ၍ ကြည့်ပြီး နားဖြင့် စက်သံကို နားထောင်ကြည့်၏။ ထို့နောက် ကိုဇင်မြင့်က-

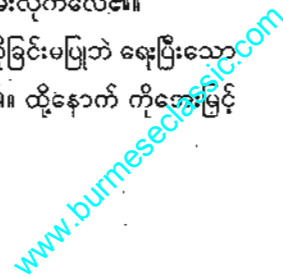
“ဒီနာရီမျိုးက တစ်နေ့တစ်ခါ သံပတ်ပေးရတာမျိုးဖြစ်တယ်။ သံပတ်မပေးမိတာနဲ့ ရုပ်သွားတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ်လုံးလုံး သံပတ်မပေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ နာရီက သွားနေရတာလဲ”

ဟု ကိုအေးမြင့်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ရှေးပြီးသော စာရင်းများကို ပြန်လည်ကြည့်၍ စစ်ဆေးနေ၏။ ထို့နောက် ကိုအေးမြင့်

သည် ကျွန်ုပ်အား နာရီကလေးကို လှမ်း၍ ပေးပြီးနောက် စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ယူ၍ ပေးလေတော့၏။

ယင်းစာအုပ်တို့ကား အောက်ပါစာအုပ်များ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

(1) Man Visible and Invisible.

C.W.Lead Beater.

(2) A Manual of Occultism.

Sephairal.

(3) Isis Unveiled.

Blavatsky.

(4) A Concise History of Freemasonry.

Gould

(5) Occult Sciene in India.

Jaccoliot.

(6) Coulte de St, Germin.

Oakley.

(7) Mongolia.

Prjevalsky.

(8) Pythagoras.

Schure.

(9) Krishna and Orieus

Schure.

(10) Rama and Moses

Schure.

(11) Buddhism in Tibet.

Waddell.

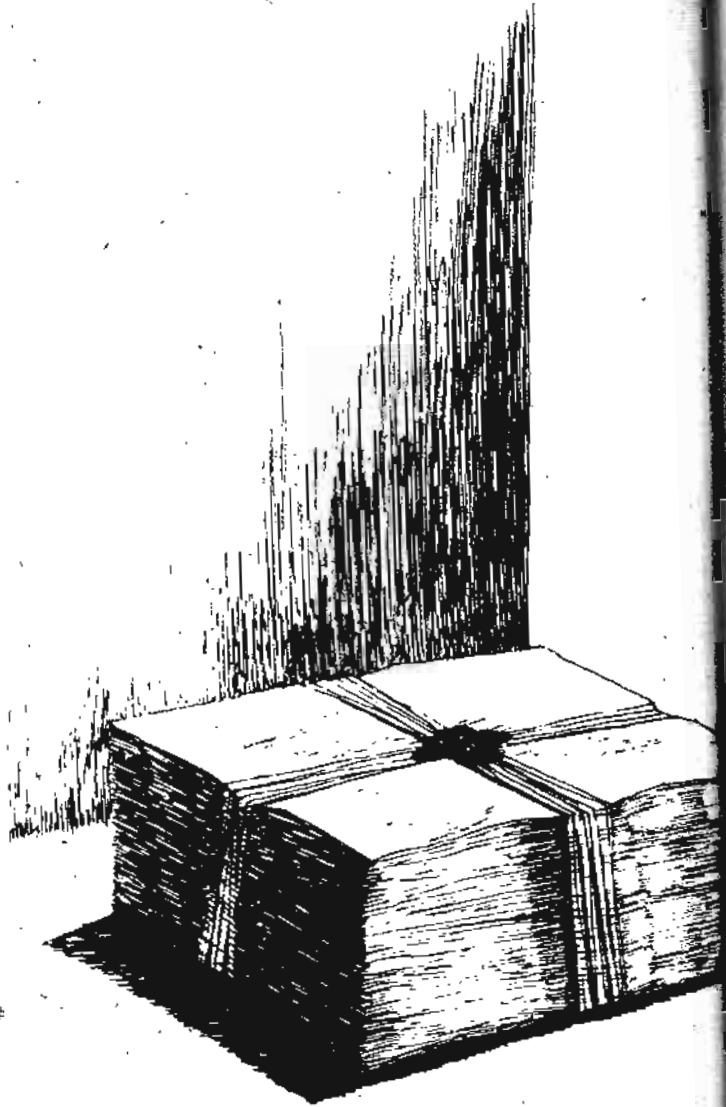
(12) The Real History of Rosecruceans.

Waite.

(13) Brotherhood of the Rosy Cross.

Waite.

မှတ်တမ်းကြီးကို ဖွင့်ပြီ

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်များကို လှန်လှောဖတ်ကြည့်ရာ ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများကို စိကာပတ်ကုံးရေးသားထားသည်မှအပ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကို မသိရပါ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်များကို တရင်းလုပ်ရ၏။ စုစုပေါင်း စာ အုပ်မှာ ၂၅-အုပ်ဖြစ်၏။ ကိုဇင်မြင့်သည် နံဘီရိုကိုကြည့်ပြီးနောက်-

“ပစ္စည်းကတော့ ကုန်ပြီ၊ ဟောဟိုမှာ နီညိုကြီးက ဘာကြီးလည်း မသိဘူး။”

ပြောလေ၏။

“ကျုပ်တို့စားဖို့ ကိတ်မုန်ကြီးမဟုတ်တာကတော့ သေချာပါတယ်ဗျာ” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကိုဇင်မြင့်သည် ထိုနီညိုရောင်

၅၄

မင်းသိင်္ခ

ပစ္စည်းကြီးကို ကောက်ယူ၍-

“ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအထုပ်ကို လှမ်း၍ ယူပြီးနောက် ကြည့်လိုက်ရာ အလျားအားဖြင့် နှစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိ၏။ အနံ့အားဖြင့် တစ်မိုက်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော စာရွက်ခုနစ်ရာခန့်ကို ထုပ်ပတ်၍ ချိပ်များ အပြည့်လောင်းထားသည်ဟု ခန့်မှန်းရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပစ္စည်းများကို အိမ်သို့ သယ်ဆောင်လာ၏။ ထို့နောက် စာအုပ်စာတမ်းများအား နေလှန်း၍ ပိုးများခါထုတ်ပြီးလျှင် ဆယ်လိုတိပ်များဖြင့် ပတ်သင့်သည့် နေရာများကို ပတ်၍ ဖာသင့်သည့် နေရာများကို ဖာရလေ၏။ ပစ္စည်းများကိုလည်း တစ်ခုချင်း ထပ်မံလေ့လာရလေ၏။ ထိုကိစ္စများ ပြီးသောအခါ၌ နီညိုရောင် အထုပ်ကြီးကို ဖောက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အခြားသောတရားများ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ထိုအထုပ်ကြီးကို မဖောက်ဖြစ်ဘဲ ရှိလေ၏။

ထိုအထုပ်ကြီးကို ဖောက်ရန် ရည်ရွယ်လိုက်တိုင်း အကြောင်းတစ်ခုခု ပေါ်လာတတ်၏။ ထို့ကြောင့် မဖောက်ဖြစ်ဘဲ ရှိပြန်၏။ သို့သော် ဖောက်ရန် နေ့တစ်နေ့ကို ရွေးချယ်ရ၏။ ထိုနေ့တွင် မည်သည့် အကြောင်းပင် ပေါ်ပေါ်ဖောက်ဖြစ်အောင် ဖောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဩဂုတ်(၂၅)ရက်

လာဘ်ပိုးထွေစာလ

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ် (၂၅)ရက်တွင် မွေးသောကြောင့် (၂၅) ဝဏန်းကို အကြောင်းရှိတိုင်း အသုံးပြုလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ ထိုနီညိုရောင် အထုပ်ကြီးအား စားပွဲပိုင်းကလေးပေါ်သို့တင်ကာ ချိပ်များကို တူသေးသေးကလေးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး နေရာအနှံ့ ထုရလေ၏။ ချိပ်များတွဲအက်ကြေမွသွားသောအခါ၌ အောက်သို့ခါချရလေ၏။ ထိုအခါ၌ အတွင်းမှ ထုပ်ပတ်ထားသော အနီရောင်ပိတ်စကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအနီရောင်ပိတ်စအား အသေးစားကတ်ကြေးကို အသုံးပြု၍ ကိုက်ညှပ်ပစ်လိုက်ရာ အတွင်းတွင် ပျားဖယောင်းများကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုပျားဖယောင်းများကို မောင်းချစားဖြင့် လှီး၍ဖယ်ထုတ်ရာ ဘရောင်းပေပါခေါ် စက္ကူညိုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အထုပ်၏အပြင်ဘက်ပိုင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအထုပ်ကို ဖြေလိုက်ရာ အတွင်းမှစက္ကူအကောင်းစားဖြင့် ဝေ့သားထားသော မှတ်တမ်းစာတွဲကြီးတစ်တွဲ ထွက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာတွဲကြီး၏ ပြင်ပမှ ထုပ်ပတ်ထားသော စက္ကူပျားဖယောင်း၊ ပိတ်စ၊ ချိပ်များကို ရှင်းလင်းပစ်ပြီးနောက် ထိုစာတွဲကြီးကို အတိရုခြင်းမပြုသေးဘဲ တိုင်ကပ်နာရီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ (၈)နာရီ (၁၀)မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေကြောင်း သတိပြုမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် မစွတာတန်တော်မိုး၏ မြေတိုက်ခန်းမှ ရရှိခဲ့သော နာရီကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ၎င်းနာရီကလေးသည်လည်း (၈)နာရီ (၁၀)မိနစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနာရီကလေး၏ စက်သံကို နားထောင်ကြည့်လိုက်ရာ စက်ကလေးသည် ‘ချောက်ချက်’

လာဘ်ပိုးထွေစာလ

www.burmeseclassic.com

ချောက်ချက်' ဟု တိုးတိုးကလေးမြည်နေ၏။ သို့ရာတွင် နာရီကလေး၏ အသံသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ချောက်ချားစေသဖြင့် 'ချောက်ချက် ချောက်ချက်' ဟု ကျွန်ုပ်နားတွင် မကြားရပေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်ုပ်နားသို့ ၎င်း၏ နှုတ်ခမ်းကိုတေ့ကာ 'ချောက်ချား ချောက်ချား' စိတ်ချောက်ချားစေရန် စိတ်ညှို့နေသကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာတွဲကြီးကိုယူ၍ အထပ်ခိုးပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် သင်ဖြူဖျာတစ်ချပ်ကို ခင်းလိုက်၏။ အနီးတွင် ဆေးလိပ်မီးခြစ်၊ ရေခွေးကြမ်းအိုး၊ ခဲတံ၊ မှန်ဘီလူး၊ မှတ်စုစာအုပ်များ ယူထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဖျာပေါ်တွင် မှောက်လိုက်၏။ ရင်ဘတ်အောက်တွင် ခေါင်းအုံး ပျော့ပျော့ကလေးတစ်လုံး သွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိ၍ ရှိတ်ဖွာလိုက်၏။ ပြီးလျှင် စာတွဲကြီး၏ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထ၍ သွား၏။ အဖွင့်စာမျက်နှာတွင် ခေါင်းစဉ်စာလုံးကို လက်ရော့ငိုင်းကြီးများဖြင့် ရေးထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာရွက်များကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် သေသေချာချာ လှန်၍ ဖတ်၏။ မှတ်ထားရမည့် အကြောင်းအရာများကို တွေ့လျှင် အနီးရှိ မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရော့မှတ်၏။ မသဲမကွဲဖြစ်နေသော နေရာများတွင် မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်၏။ စာတွဲမှာ မစွတာတန်တော်မိုး၏ ထူးခြားသောအတွေ့အကြုံမှတ်တမ်းကြီးပင် ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် မှတ်တမ်းထုတ်ပြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့သော်လည်း အချို့နေရာများတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသား၍ အချို့နေရာများတွင် အရုပ်စာများကို အသံ

ဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှတ်တမ်းစာတွဲကြီးကို နေ့လယ်တစ်နာရီမှစတင်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖတ်ခဲ့ရာ ညနေငါးနာရီထိုးမှပင် ရပ်နားလိုက်ရ၏။

သို့ရာတွင် ဖတ်၍ ကား မပြီးသေးပေ။ ဤသို့နှင့်ပင် ဖတ်ရှုလာခဲ့ရာ ခုနစ်ရက်ကြာမှပင် ဖတ်ရှု၍ ပြီးစီးသွားလေတော့၏။

တစ်ခါက မစွတာတန်တော်မိုးဟု ခေါ်သည့် လူထူးလူဆန်းကြီး ဘစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူး၏။ သူသည် လူသာမန်တို့ ကြံစည်နိုင်ခဲ့သောအရာကို ကြံစည်ခဲ့၏။ လူသာမန်တို့ ရောက်ပေါက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော နေရာသို့ တစ်ခုခုသို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့၏။ လူသာမန်တို့ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုတစ်ခုကို စုံစုံစားစား ပြုခဲ့၏။

ယင်းမစွတာတန်တော်မိုးဆိုသူကား-

လွန်စွာကြင်နာ သနားတတ်သူဖြစ်၏။ ထို့အတူ လွန်စွာမှသည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်၏။

လွန်စွာမှ စေးနည်းသူဖြစ်၏။ ထို့အတူ လွန်စွာမှလည်း ရက်ရောသူဖြစ်၏။

လွန်စွာစည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်၏။ ထို့အတူ လွန်စွာမှလည်း ညည်းကမ်းမဲ့သူဖြစ်၏။

လွန်စွာကျေးဇူးသိတတ်သူဖြစ်၏။ ထို့အတူ လွန်စွာမှလည်း ကျေးဇူးကန်းတတ်သူဖြစ်၏။

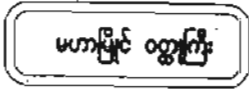
ထိုလူထူးလူဆန်းကြီး မစွတာတန်တော်မိုး ရေးသားထားခဲ့သော မှတ်တမ်းကြီးအား ဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်း၏။

ထို့အတူ မုန်းတီးရွံ့ရှာဖွယ်ရာလည်း ကောင်း၏။ အတုယူ
လည်း ကောင်း၏။

ထို့အတူ ရှောင်ကြဉ်ဖွယ်လည်းကောင်း၏။ စိတ်တက် ကြွဖွယ်လည်း
ကောင်း၏။ ထို့အတူ အသည်းအူပြတ် ထွက်လုခမန်း ကြောက်မက်စွာ
ကြက်သီးထဖွယ်လည်း ကောင်း၏။

ဤသည်မှာ မစ္စတာတန်တော်မိုး၏ မှတ်တမ်းကြီး။

ဤသည်ပင် ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြလတုံသော . . .

ဖြစ်ပေတော့သတည်း

(စာရေး

လာဘ်မိုးထွဲစာပေ

တရုတ်ကပြား

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ပြည်ကြီးပေါက် တရုတ်အစစ်ဖြစ်သော်လည်း
ကျွန်ုပ်မိခင်မှာမူ ခနောင်တိုသူ မြန်မာအမျိုးသမီးအစစ်ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်
သည် တရုတ်ကပြားတစ်ဦး ဖြစ်လာရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်စဉ်
ကာလများကို စဉ်းစားမိသောအခါ၌ ရယ်ဖွယ်ရာကောင်းလှပေတော့၏။

သိတိုင်းကျွတ်အချိန်များတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ကာ မိခင်
ဘက်ရှိ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲများကို လိုက်လံ၍ ကန်တော့နေ၏။ ဧပြီလသို့
ရောက်သောအခါ၌မူ ဖခင်၏ အကျင့်ကိုလိုက်ကာ တရုတ်သင်္ချိုင်းသို့ သွား
၍ သင်္ချိုင်းကန်တော့ပွဲတွင် ပါဝင်နေ၏။

ဝါဝင်ပါထွက်ကာလများ၌မူ မိခင်ကြီး၏ ရိုးရာနတ်ပူဇော်ပွဲများကို

လာဘ်မိုးထွဲစာပေ

ကျွန်ုပ် လိုက်ပါရမည် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဖေဖော်ဝါရီလသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသော တရုတ်ကလေးများနှင့်အတူ တရုတ်အိမ်တကာလှည့်၍ အန်ပေါင်း တောင်းခြင်းအလုပ်ကို လုပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရှေ့မှနေ၍ တရုတ်နဂါးခေါင်းအသေးလေးကို ကိုင်၍လှုပ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း အန်းကောက်က တရုတ်နဂါးခေါင်းနှင့် တွဲထားသော အဝတ်နီစကို ခါရ၏။ ကောက်တွဲဆိုသောကောင်က ဗုံတို့ကို တတောင်တောင် နှက်ရ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်အတန် ဖြစ်နေပြန်၏။

မိခင်ကြီးဘက်သို့ လိုက်၍လုပ်ရသောအခါ၌ မြန်မာမောင်မိုး ဖြစ်နေပြန်၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် 'တန်'တစ်ခါ 'မိုး'တစ်လှည့် ကျီးလည်း မမည်၊ ကြက်လည်းမကျ ကပြားတို့၏ သဘာဝအတိုင်း 'အာကလီ အောက်' 'အောက်ကလီအာ' ဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရည်တတ်တို့က ချိုင်းနားတောင်းဟု ခေါ်သော တရုတ်တန်း၌ ကျွန်ုပ်၏ ကလေးဘဝကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်အား တာမေ့လေးရှိ တရုတ်ကျောင်းသို့ပို့၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကမူ ညောင်တန်းရှိ ဦးငွေထွန်း၏ မြန်မာကျောင်းသို့ ပို့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်ကျောင်း၌ ဆိုးသွမ်းလွန်းသဖြင့် ကျောင်းထုတ်ခံရ၏။ ဆရာကြီးဦးငွေထွန်း၏ ကျောင်း၌လည်း လေးတန်းအထိသာ နေခွင့်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးများ သင်ကြားသော အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသို့ ရောက်ရပြန်၏။

လာဘ်ပိုးထွေစာလ

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းအချိန်အတွင်း၌ ကျောင်းတွင်ရှိသော်လည်း ကျောင်းလွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အန်းကောက်၊ အော်ကုလား၊ ကောက် တွဲစသော တရုတ်ကလေးများနှင့်အတူ ကစားပိုင်း ပေါင်းစုံသို့ရောက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝ၌ပင် 'ပိုက်ကြူး'ကို ကောင်းစွာကစားတတ်၏။ 'လေးကောင်ကုန်'ကို ကောင်းစွာထိုးတတ်၏။ 'မာကျောက်'ကစားနည်းလည်း ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့အပြင် 'ကွမ်းပုံ ယူခြင်း'၊ 'ကိုကင်းပွတ်ခြင်း' စသော မကောင်းသောအတတ်များကို မတောက်တခေါက် ဆည်းပူးတတ်နေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တွင် တန်တော်ရိုးဆိုသော အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိသော် လည်း ၎င်းမှာ တစ်နှစ်သားအရွယ်မှာပင် ဖခင်ကြီးက တရုတ်ပြည်သို့ ပို့ထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးသည် ခနောင်တိုဘက်တွင် ဆန်စက်တစ်လုံး တည်၍ထား၏။ ထို့အပြင် စဉ်အိုးတန်းထိပ်၌လည်း 'ပွဲရုံတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ထားသေး၏။ များသောအားဖြင့် မြန်မာလူမျိုးများ သို့ ဆန်စက်တစ်လုံးပိုင်ဆိုင်သည်ကို စက်သူဌေးဟု ခေါ်ကြကုန်သောအခါ၌ ခရသူက ကျေးကျေနပ်နပ်ကြီး အခေါ်ခံကြ၏။ ထိုစက်သူဌေး သောပွဲရုံများ နို့လျှင်လည်း သူဌေးသား၊ သူဌေးသမီးဟုပင် ခေါ်ပြန်၏။ သမားများက

ကျွန်ုပ်တို့ တရုတ်များအဖို့တွင်ကား ဆန်စက် တစ်စင်၌လည်းငွေ နှုဖြင့် သူဌေးဟု အခေါ်မခံပဲသေးပေ။ ကျွန်ုပ်သားအနက်မှ အချို့တစ် ခနောင်တိုဘက်ဆို သမ္မာန်ဖြင့် ကူးသွားပြီးလျှင် ဖခင်ကြီး၏ သုံးစွဲပြုဖြစ်၏။ အတွင်းသို့သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ ရှိ၏။ ထိုအခါများ၌ ဤ၊ မကျေနပ်ရင် သမားများက ကျွန်ုပ်အား (သူဌေးသား) ဟု ခေါ်ဝေါ်သံကို

က တစ်ခုတစ်

လာဘ်ပိုးထွေစာလ

၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် နားရှက်လှတော့၏။ ထို့ကြောင့်-

“သူဌေးသားလို့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အတန်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မကြာခဏ သတိပေးရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခနောင်တိုင် စက်အတွင်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်သည်ဆိုရာ၌ ကလေးသဘာဝ အဖျင်းပြေသွားရောက်လည်ပတ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ဖခင်ကြီး၏ ဆန်စက် အတွင်း၌ စုပုံထားသော ဂုန်နီအိတ်များကို ထုတ်ယူ ရောင်းစားရန်ဖြစ်၏။ ဖခင်ကြီး၏ ဆန်စက်တွင် အလုပ်လုပ်သော စက်စာရေး အညာသားဆိုသူ မှာ ဆန်စာရင်းကို ကောင်းစွာလုပ်တတ်သော်လည်း ဖွဲ့ဆန်ကွဲစာရင်းထံ ကောင်းစွာမလုပ်တတ်ပေ။ ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ ဂုန်နီအိတ်စာရင်းထံ လုံးဝနိုင်နင်းခြင်းမရှိပေ။

ဆန်စက်တွင်ရှိသော စာရင်းအင်းများတွင် ဂုန်နီအိတ်စာရင်းသည် အခက်ခဲဆုံးဖြစ်သည်ဟု လူကြီးများ ပြောသံကြားဖူးသည်။ အခြားအော့ ပစ္စည်းများမှာ ဝင်ခြင်း၊ ထွက်ခြင်းသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အဝင် ကျရင်းတစ်ခုနှင့် ဖမ်းတတ်လျှင် ထိုစာရင်းတစ်ခုကို နိုင်နင်း၏။ တရုတ်တန်းမှာမူ ထိုသို့မဟုတ်။ ဝင်ခြင်း၊ ထွက်ခြင်းအပြင် အဆင့်အတန်း ဖခင်သည် ကြည့်ပါရုံ၏။ ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးသည် အလိုလိုနေရင်း အဟောင်း မိခင်ကမူ ညောင်ကွေးသွားနိုင်၏။ ထိုအခါ စာရင်း၌ လျှော့ရပြန်၏။ အလိုလို ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်တန်း၏ အပေါက်သေးသေးပေါက်သွားနိုင်၏။ ထိုသို့ ပေါက် ဆရာကြီးဦးငွေ ဂုန်နီအိတ်ကို အဟောင်းစာရင်းတွင်ထား၍ မရ။ အပေါက် ထို့ကြောင့် ခေတ္တရပြန်၏။ အဟောင်းစာရင်းမှ နှုတ်ရပြန်၏။ ဂုန်နီအိတ် ရောက်ရပြန် အဆင့်အတန်း ငါးဆင့်ထိ ရှိ၏။ အလိုလိုနေရင်း စာရင်းထံ

လာဘ်ပိုးစွဲစာသ

စောင်တွင် ပြောင်းလဲနေရ၏။ တစ်ဖန် ဆန်များ ထွက်သွားသောအခါ၌ ဂုန်နီအိတ်ပါ လိုက်၍ ထွက်သည်လည်း ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဆန်က အထွက်ပြသော်လည်း ဂုန်နီအိတ်က အထွက်မပြဘဲ ရှိ၏။ အဲဒါမျှသော နေရာများသည် ဂုန်နီအိတ်ပါပေး၍ ဆန်ကိုယူ၏။ အဲဒါမျှသော နေရာ များ၌မူ ဂုန်နီအိတ်မပေးဘဲယူ၏။ ထို့ကြောင့် ဂုန်နီအိတ်စာရင်းအား ဆန် အဝင်အထွက်စာရင်းနှင့် ဖမ်း၍လည်း မရနိုင်။

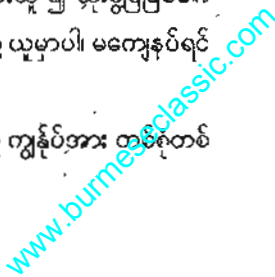
ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကြားဖူးနားဝရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီး၏ စက်သို့သွားလျှင် ပိုက်ဆံကိုလည်း မခိုး၊ ဆန်၊ ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲကိုလည်း မခိုး၊ ဂုန်နီအိတ်ကိုသာ ခိုး၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်ုပ်၏ ခိုးမှုသည် ပေါ်သည်ဟူ၍ မရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂုန်နီအိတ်များကို ရောင်းစားပြီးသောအခါ၌ သမ္မာန် ဖြင့် ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ ကူး၍ပြန်လာပြီးလျှင် လောင်းကစားဝိုင်းများသို့ သွားပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်သို့မသွားဘဲ ဖခင်ကြီး၏ ပွဲရုံသို့သာ သွား၏။ ဖခင်ကြီး၏ ပွဲရုံသည် အခြားသောပွဲရုံများ ကဲ့သို့ အတွင်းဘက်၌ နတ်စင်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုနတ်စင်ကို ပွဲရုံသမားများက 'ကတ္တားဘုရားနတ်စင်'ဟု ခေါ်၏။ ထို ကတ္တားဘုရား နတ်စင်၌လည်း ငွေ များ ပူဇော်ထားတတ်၏။ ထိုပူဇော်ထားသော ငွေများအနက်မှ အချို့တစ် ဝက်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကတ္တားဘုရားနတ်စင် တောင်းယူ ၍ သုံးစွဲမြဲဖြစ်၏။

“ကတ္တားဘုရားနတ်ကြီး ကျုပ်သုံးဖို့မရှိလို့ ယူမှာပါ။ မကျေနပ်ရင် ပြော ပြန်ထားပေးမယ်”

ဟု ပြောပြီးမှ ယူလေ့ရှိ၏။ ကတ္တားဘုရားနတ်သည် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်

လာဘ်ပိုးစွဲစာသ

ရာ ပြောခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို မကျေမနပ် မရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ယုံကြည်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ခနောင်တိုဆန်စက်ရုံ ဂုန်နီအိတ်နှင့် ပွဲရုံရှိ ကတ္တားဘုရားနတ်စင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဏ်တိုက် သဖွယ်ရှိ၏။ ငွေလိုသောအခါ၌ အချိန်မရွေး ထုတ်ယူ၍ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် ဆိုးတေနေသော်လည်း ကျောင်းစာ၌ မညံ့ပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ရုံမျှမက မကြာခဏ အတန်းထဲတွင် ပထမစွဲလေ၏။ ပထမစွဲသောအခါများ၌ ကျောင်းမှ ဆုများပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထိုဆုများကို ဖခင်ကြီးသို့ပြရာ ဖခင်ကြီးက-

“အမြဲတမ်း ဆုမရစေနဲ့ကွ၊ ကျောင်းမှာ အမြဲတမ်းဆုရတဲ့သူဟာ ကြီးလာရင် ပျက်တတ်တယ်။ နောက်တော့ သူဟာစာကောင်းကောင်းမသင်ချင်တော့ဘူး၊ ဆုပဲ လိုချင်တော့တယ်။ အဲဒီတော့ ဆုရအောင်ပဲလုပ်တယ်၊ ဆုရခြင်းနဲ့ လူတော်ဖြစ်ခြင်းဟာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ လူလေး”

ဟု ဆုံးမလေ၏။

တစ်ခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လပတ်စာမေးပွဲ၌ ကျန်းသွား၏။ ထိုသို့ ကျန်းသွားကြောင်းကို ကျောင်းမှနေ၍ ရိပ္ပိကတ်ခေါ် ကတ်ပြားဖြင့် ရေးသွင်း၍ အိမ်သို့ ပြခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးအား ထိုကတ်ပြားကို မဝံ့မရဲပြီ၏။

ထိုအခါ ဖခင်ကြီးက-

“လက်ဝှေ့ထိုးတဲ့သူဟာ များများအထိုးခံဖူးမှ တော်တာကွ၊ မေးစေ

ကို အထိုးခံဖူးရင် နောက်ထပ် မေးစေအထိုးမခံရအောင် လုပ်တတ်သွားတယ်။ ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာမရှိဘူး၊ နှစ်ကြီးစာမေးပွဲမှာ ကျသွားရင်လည်း အားမငယ်နဲ့၊ မင်းကို ကျောင်းထားတာဟာ စာတတ်စေချင်လို့ ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အပေါင်းအသင်းများများ ရစေချင်လို့ ထားတာ၊ လူ့ လောကကြီးမှာ ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ အပေါင်းအသင်း အများကြီးလိုတယ် မဟုတ်လား၊ လူလေး၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းထားတာဟာ စာတတ်စေချင်လို့တစ်ခုတည်းဆိုရင်ကျောင်းကိုဘယ်ထားမလဲ၊ အိမ်မှာဆရာခေါ်ပြီး သင်ခိုင်းမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် တခြားသောဖခင်များနှင့် တူလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် ပြောင်းတိပြောင်းပြန်စကားများကို ပြောတတ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စာမေးပွဲအောင်စေရန်အတွက်ကိုမူ ကြိုးစားရ၏။ စာမေးပွဲအောင်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အား-

“အတယ် ငါ စာမေးပွဲအောင်တယ်”

ဟု ပြောလျှင် ဖခင်ကြီးက ရယ်မောလျက်-

“ကျ မလို့ အောင်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။

စာမေးပွဲကျသောအခါများ၌လည်း ကျွန်ုပ်က ဖခင်ကြီးအား-

“အတယ် ငါစာမေးပွဲကျသွားပြီ”

ဟု ပြောရာ ဖခင်ကြီးက-

“အောင် မလို့ ကျတာ”

ဟု ပြောဆိုရယ်မောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် သားဖြစ်သူ၏ မညာရေး

အတက်နှင့်အကျကို အတူတူပဲဟုပင် နားလည်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်က ကျွန်ုပ် ပိုက်ဆံခိုးသည့်အကြောင်းကို တိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်က-

“ခိုးတာဟာ မကောင်းဘူးလို့ လူတိုင်းပြောကြတယ်၊ ကောင်းအောင် ဘယ်လို လုပ်မလဲလို့ မေးရင် မခိုးဘဲနေပေါ့လို့ပဲ ပြောကြမှာပဲ၊ မခိုးဘဲ မနေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ကောင်းလည်း ကောင်းချင်တယ်လို့ ပြောရင် ဘယ်လိုဖြေကြမလဲ၊ မမိအောင်ခိုးလို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီလို ဆိုတော့လည်း မြောက်ပေးသလို ဖြစ်တော့မယ်၊ မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးက-

“ဒီသားနဲ့ ဒီအဖေအတွက်တော့ ရင်လေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးက-

“ဘာမှ ရင်လေးမနေနဲ့၊ ငါပြောတာတွေဟာ အားလုံးအမှန်တွေ ချည်းပဲ၊ အဲ့ဒါ ငါ့ဘက်ကပြောတာ၊ မင်းဘက်ကပြောရင် အားလုံး အမှားတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါပြောတာတွေဟာ အမှန်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အမှားလည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ စကားတွေ တော့ဖြစ်တယ်၊ စကားတွေဟာ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့သားလည်း နောက်တော့ သူဖြစ် ချင်သလို ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ထားလိုက်ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ လောလောဆယ် လူတစ်ယောက်၊ နောင်လည်း လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း သေသွားမှာပဲ၊ သေတော့လည်း ပြီးသွားမှာပဲ၊ မင်းက ကြားထဲကနေ ဘာမှရင်လေးမနေနဲ့”

ပြောလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အခါမျှ ကြမ်းမောင်းခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ဖခင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ မြန်မာလူမျိုးသည် တစ်ဦးက-

“ခင်ဗျားသား ငတန် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဖဲကစားတတ်နေတယ်”

သာ၍တိုင်ဖူး၏။ ထိုအခါ ဖခင်ကြီးက-

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ဆုံးမပါ့မယ်”

ပြောလေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ် ဖဲနဲ့၍ အိမ်သို့ လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ယူ၍-

“လူကလေး မင်းဖဲကစားတယ်ဆို”

မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လိမ်ညာခြင်းမပြုဘဲ-

“ဟုတ်တယ် အတယ် ငါကစားတယ်”

နေခဲလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးက-

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို လိမ်မပြောတာလဲ၊ တကယ်ဆိုရင် လိမ်ပြောသင့်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ရိုက်တတ်တဲ့အဖေဆိုရင် အရိုက်ခံရတော့မယ်၊ လိမ်ပြောရင် မကောင်းဘူးလို့ မင်းအဖေက ဆုံးမထားလို့ မပြောတာလား”

ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ အတယ်နဲ့ငါနဲ့က ရင်းနှီးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အတယ်ကို ငါချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါလိမ်မပြောတာ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖခင်ကြီးက ရယ်မောလေ၏။ ထို့နောက်-

“ချစ်တဲ့လူဆိုရင် လိမ်မပြောဘူး၊ ချစ်တဲ့လူမဟုတ်ရင် လိမ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ဖခင်ကြီးက မေးပြန်လေ၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ အတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးက ခေါင်းကိုယမ်းလေ၏။

“ငါကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူးကွ၊ လူတိုင်းလောက်နီးနီးတာ လိမ်တာမကောင်းဘူးလို့ ပြောကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီလိုပြောတဲ့လူတွေ ကိုယ်တိုင် လိမ်နေကြတာပဲ၊ အဲဒီတော့ အကြမ်းဖျင်းစဉ်းစားရင် လောကကြီးဟာလိမ်လည်နေတယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ မလိမ်ဘဲ နေရင်တောင် လောကကြီးနဲ့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လိမ်ပြောရလိမ့်မယ်၊ လိမ်ပြောခြင်းဟာ နှင်းဆီပန်းပွင့်ကလေးလို လှတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နှင်းဆီပန်းပွင့်ကလေးတို့ ဘယ်နေရာမှာ သုံးရမယ်ဆိုတာတော့ သိဖို့လိုတယ်၊ အင်မတန်လှတဲ့ နှင်းဆီပန်းပွင့်ကလေးကို ဟောဟို စားပွဲပေါ်က ပန်းထဲထဲမှာထိုးလိုက်ရင် လှတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်သာထဲက အိုးမှာ သွားထိုးထားရင်တော့ မလှတော့ဘူး၊ ဒီလိုပဲ လိမ်ပြောခြင်းကိုလည်း လှလှပပလေး အသုံးပြုရမယ်၊ လိမ်ပြောခြင်းပတ်သက်လို့ စည်းကမ်းချက်ကလေးရယ်လို့တော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သား ယုံအောင်တော့ လိမ်ပြောတတ်ရမယ်၊ လိမ်ဖို့လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စမှာ လိမ်ရမယ်၊ လိမ်ဖို့ မလိုအပ်ဘဲ မလိမ်ဘူး၊ လိမ်ပြောဖို့မလိုအပ်ဘဲ လိမ်ပြောခဲ့ရင် အင်မတန်လှပထဲ

လာဘ်ပိုင်စွစာပေ

နှင်းဆီပန်းပွင့်ကလေးကို အိမ်သာခွက်ထဲမှာ ထိုးထားသလိုပဲ နေမှာပေါ့”

ဖခင်ကြီးက ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးကဆက်လက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ဖဲကစားတဲ့သူ၊ လောင်းကစားသမားပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလူရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ရဟတ်စီးတဲ့လူရဲ့ နှလုံးသားနဲ့တူတယ်ကွ၊ ရဟတ်စီးတဲ့လူကို ဘာအံ့ရသာ ရှိသလဲလို့မေးရင် အမြင့်ကနေ အောက်ကို ရုတ်တရက် ကျလာတဲ့အခါမှာ ဟိုက်ခနဲ ဟိုက်ခနဲ အသည်း တအေးအေးဖြစ်သွားတဲ့ အရသာရှိတယ်လို့ ဖြေမှာပဲ၊ လောင်းကစားသမားရဲ့ နှလုံးသားဟာ ဒီလိုပဲကွ၊ ငွေတွေ ပုံလောင်းထားပြီး ဖဲပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ပါမပါ ဆုံးဖြတ်ပြီး အနိုင်အရှုံး ကစားရတဲ့ အခါမျိုး၊ ဥပမာကွာကိုးမီးကစားတယ်ဆိုပါတော့၊ ကြည့်ပြီးသားဖဲက ကုလားတစ်ချပ်၊ ခုနစ်တစ်ချပ်ရနေပြီး နောက်တစ်ချပ် ကလည်း ချွန် ဖဲတစ်ချပ်ဆိုပါတော့ သုံးချွန်းဆိုရင် ‘ဘူးကျပြီး တစ်ဝိုင်းလုံး လျော်ရမယ်၊ သုံးချွန်းမဟုတ်ဘဲ အလယ်က ချက်ကလေး တစ်ပွင့်ပျောက်ပြီး နှစ်ဖဲဖြစ်ရင် ‘ကိုး’ကျပြီး တစ်ဝိုင်းလုံးကို စားရမယ်၊ ဘယ်လောက် အသည်းအေးဖို့ ကောင်းသလဲ လူကလေးရာ၊ အဲဒီအရသာကို လောင်းကစားသမားတိုင်း ခံစားကြတာ၊ ဖဲသမားတွေအားလုံးကို မေး ကြည့်စမ်းပါ၊ ဖဲဝိုင်းမှာပိုက်ဆံမပါဘဲ ထုံးတို့ကြေး၊ အိုးမဲတို့ကြေး ကစားမလားလို့၊ အဲဒီလိုမေးလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ ကစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကစား မလဲကွာ၊ အသည်းအေးစရာမှ မပါဘဲ

လာဘ်ပိုင်စွစာပေ

ကိုး၊ အဲဒီတော့ လောင်းကစားသမားဆိုတာ ဟိုက်ခနဲ ဟိုက်ခနဲ အသည်း အေးချင်လို့ ရဟတ်စီးတဲ့လူနဲ့တူတယ်ကွ။ ဒါတောင် အသည်းအေးတဲ့နှုန်းချင်း မတူသေးဘူး၊ ဒီတစ်လှည့်မနိုင်ရင်အားလုံး ပြောင်ပြီး ဆေးလိပ် သောက်စရာတောင် မရှိတဲ့သူနဲ့ဒီတစ်လှည့်မှ လည်း အရေးမကြီးတဲ့သူနဲ့ ဘယ်သူမလဲကွာ။ လောင်းကစားသမား အသည်းအေးတဲ့အရသာကို မသိတဲ့လူတွေကသာအပြစ်တင်တာ ကွ။ အတယ်က အပြစ်မတင်ဘူး၊ အဲဒီအရသာဟာ သင်ယူရတယ် ငွေနဲ့ ရင်းရတယ်၊ ဒါကြောင့် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရသာတစ်ခုပဲ။ အဲဒီ တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အရသာကို လိမ်ပြီးမယူနဲ့၊ ဖဲလိမ်ရိုက်တဲ့ ပညာ ကို ဘယ်တော့မှ မသင်လေနဲ့၊ မတော်တဆသင်မိလို့တတ်သွားရင် လည်း ဘယ်တော့မှ ဖဲမကစားလေနဲ့၊ ရိုးရိုးသားသား အသည်း အေးချင်လို့ ဖဲကစားရင် တစ်သက်လုံး ကစားပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီး၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ် လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် ဖခင်ကြီး၏ ဇောက်တိဇောက်ထိုး နိုင်စွာ သော ဆုံးမချက်များကို နားထောင်ရင်း တစ်စတစ်စ အရွယ်ရောက်နီ လာ၏။ ကျွန်ုပ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသောအခါ၌ ကာလကတ္တား ယူနီဗာစတီသို့ တက်ရောက်သင်ကြားရန် ဖခင်ကြီးကပင် အကြံပေး၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သဘောတူ၍ တက်ရောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကာလ ကတ္တားယူနီဗာစတီ၌ ဥပဒေဆိုင်ရာပညာကို သင်ယူဖြစ်ခဲ့လေတော့ သတည်း။

လက်ပိုးငွေစာပေ

မိတ်ဆွေကောင်းလော၊ လူရှုပ်လော

ကျွန်ုပ်သည် ကာလကတ္တား၌ နေစဉ်အတွင်း 'ဗနာဂျီ'ဟုခေါ်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် သိက္ခာမခင်မင်ရလေ၏။ ထိုဆရာဝန်၏ အိမ်သို့ ကျွန်ုပ်သည် မကြာခဏ သွားရောက်လည်ပတ်၏။ ထိုဆရာဝန်ကလည်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ ဒေါက်တာဗနာဂျီ နှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အနေအထိုင်၌ လွန်စွာ ပစ်စလခတ် နိုင်၏။

တစ်ခါတွင် လမ်းဘေးတိုရှည်ဆိုင်မှာ တိုရှည်ကိုဝယ်ယူ စားသောက်

လက်ပိုးငွေစာပေ

www.burmeseclassic.com

သည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က -

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာရဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ဆရာဝန်တွေပဲ လမ်းဘေး အစားအသောက်တွေဟာ မသန့်ဘူး၊ ရောဂါပိုးတွေပါတယ်၊ ဘာညာပြောပြီး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကျတော့ လမ်းဘေးက အစားအသောက်တွေကို ဝယ်စားနေပါလား။”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဗနာဂျီက ပြုံး၍ -

“ဆရာဝန် တော်တော်များများဟာ ရောဂါပိုးတွေကို ကြောက်စိတ် တယ်၊ သူတို့ရဲ့ သွန်သင်မှုကြောင့် ဆရာဝန်မဟုတ်တဲ့ သူတွေလည်း ရောဂါပိုးတွေကိုကြောက်ကြတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး၊ အစားအသောက် သူငါပြောနေတဲ့ ရောဂါပိုးတွေဆိုတာ မျက်စိနဲ့မမြင်ရဘူးဘူး၊ အမြင်ရတဲ့ ပိုးတွေဟာ မြင်ရတဲ့ သတ္တဝါတွေဖြစ်လာမယ့် ဝိဇယောပူတွေလို့ ကျုပ်ကဖြင့် ယူဆနေတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ သက်သေ မပြနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ ယုံဆချက်ကို ပြောတာနော်၊ ဥပမာ-ခွေး တစ်ကောင်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်လာဖို့ ခွေးထီး ခွေးမပေါင်းစပ်ပြီး အဖိုမျိုးဥနဲ့အမမျိုးဥ ပေါင်းရုံနဲ့ ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်လာတယ်လို့ ကျုပ် မယုံဘူးဘူး၊ ခွေးဖြစ်နိုင်တဲ့အခြားသောသက် ဝိဇယော အများကြီးလိုလိုမို့မယ်၊ အဲဒါတွေဟာ အများခေါ်နေတဲ့ ပိုးတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီပိုးတွေဟာ မလိုအပ်တဲ့ နေရာကိုရောက် သွားတဲ့အခါ ရောဂါပိုးရယ်လို့ သီးခြားသတ်မှတ်ဖို့ ပိုးမျိုးမရှိနိုင်ဘူး ဟု မစ္စတာတန်တော်မိုး တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အဲ... ဟော ကမ္ဘာကြီးမှာပဲ သတ္တဝါအသစ်အဆန်းတွေ ထပ်မံပေါ်ပေါက်

လာဘ်ပိုးလွှာဇယ

တယ်၊ အဲဒီလို ပေါ်ပေါက်ဖို့အတွက် အခြေခံပစ္စည်းဟာ စောစော က ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပိုးတွေပဲ၊ ဟောဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ရောဂါ အသစ် အဆန်းတွေလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေတယ်၊ ဒါကတော့ ဒီလိုမျိုး၊ မျိုးမတူတဲ့ ရောဂါပိုးနှစ်ခု သို့မဟုတ်၊ သုံးခု ပေါင်းစပ်ပြီး အရင်က မရှိတဲ့ ရောဂါပိုးတစ် ခု ပေါ်ပေါက်လာတယ်၊ အဲဒီအသစ် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ပိုးဟာ ရောဂါအသစ်အဆန်းတစ်ခုလည်းဖြစ်နိုင် တယ်၊ ထို့အတူ သတ္တဝါအသစ်အဆန်းတစ်ကောင်လည်း ဖြစ်လာ နိုင်တယ်”

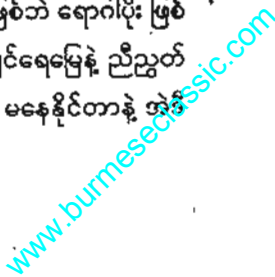
ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား စကားက အဆန်းပါလား ဗနာဂျီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“မကြားဖူးသေးရင် အသစ်အဆန်းပေါ့ဗျာ၊ စောစောက ကျုပ်ပြော တဲ့ရှိပြီးသားပိုး နှစ်မျိုး သုံးမျိုးပေါင်းပြီး ပိုးသစ်တစ်မျိုးဖြစ်တယ်ဆိုပါ တော့ဗျာ၊ သူဟာ သတ္တဝါ အသစ်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ၊ ရောဂါဆန်း တစ်မျိုးလည်းဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ပုံသဏ္ဍာန်ချင်း အရွယ်အစားချင်း တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု မတူတဲ့ ရေတွက်လို့မရနိုင်တဲ့ အင်းစက်တွေ၊ ရေသတ္တဝါတွေ၊ ငှက်တွေ လောကကြီးမှာပေါ်ပေါက် လာရတာပေါ့၊ ခင်ဗျား နားရှင်းအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် စောစော ကသတ္တဝါ ဖြစ်စေမယ့် ပိုးသစ်ဟာ သတ္တဝါမဖြစ်ဘဲ ရောဂါပိုး ဖြစ် သွားရင်လည်း အဲဒီရောဂါပိုးဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရေမြေနဲ့ ညီညွတ် အောင် ကြိုးစားပြီး နေရရှာတာဗျာ၊ အဲဒီလို မနေနိုင်တာနဲ့ အဲဒီ

လာဘ်ပိုးလွှာဇယ

ရောဂါပိုးဟာ ကမ္ဘာပေါ်ကနေ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားရတော့
 ကျောက်ရောဂါဟာ ကမ္ဘာပေါ်က ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။
 နေရာမှာ အခြားသော ရောဂါဆန်းတွေ ရောက်လာလိမ့်မ
 အသစ်တွေပေါ်လာပြီး သူတို့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝနဲ့
 ညွတ်အောင်နေရတာပဲ။ မညီညွတ်ရင် ပျောက်သွားရတာပဲ။
 စွန့်တွေလည်း ဒီလိုပဲ အဟောင်းတွေက ပျောက်ကုန်တယ်။ 'အ
 ဝှန်' အကောင်ဟာ အခုမရှိတော့ဘူး။ 'ဂေါ်ဇီလာ' လည်း မရှိ
 ဘူး။ မရှိတော့တဲ့ အကောင်တွေက အများကြီးပဲဗျ။ သစ်နက်ဆီ
 အကောင်ဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာမှ အကောင်အစိတ်လောက်ပဲ
 တာ။ မကြာခင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်ဗျ။ သူ့ရဲ့ဂျီဟာ အင်မတ
 လှတဲ့ သမင်ဆိုင်ရင် ကျုပ်တို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ အကောင်၆၀-လောက်
 ပဲ ရှိတော့တယ်။ မကြာခင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ဗနာဂျီက ပြောလေ၏။

အပင်တွေကော ခင်ဗျားပြောသလို အပြောင်းအလဲ ရှိသလား

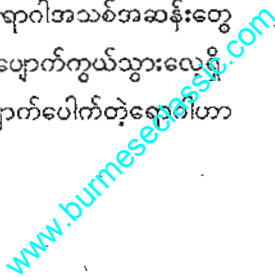
ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ရှိတာပေါ့ဗျ။ သက်ရှိသတ္တဝါရဲ့ အခြေခံမှာ မမြင်ရတဲ့ ပိုး
 ဖြစ်သလို အပင်တွေရဲ့ အခြေခံမှာ မမြင်ရတဲ့ မှိုတွေ ဖြစ်တ
 ဗျ။ ဖန်းဂတ်ဆိုတဲ့ မှိုဟာ အပင်တွေရဲ့ အခြေခံအကျဆုံးဗီဇတွေ
 ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ပိုးနဲ့မှို လွှမ်းခြုံထားတဲ့ မြေ
 ကြီးဗျ။ အဲဒီပိုးနဲ့ မှိုရဲ့အခြေခံမှာ ဘာလဲလို့မေးရင် ပူခြင်း၊ မေ
 ခြင်း၊ လင်းခြင်း၊ မှောင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ အညိုဗျ။ အဲဒီအ

ရဲ့ အခြေခံမှာ အပူ၊ အအေး၊ အလင်း၊ အမှောင်ဖြစ်တဲ့၊ အပူ၊
 အအေး၊ အလင်း၊ အမှောင်ရဲ့ အခြေခံမှာ လျှပ်စွမ်းမူဖြစ်တယ်။
 အဲဒီလျှပ်စွမ်းမူကြီးရဲ့ အခြေခံမှာ ထာဝရတည်ငြိမ်နေတဲ့ မဟာ
 တည်ငြိမ်မှုကြီး၊ အဲဒီမဟာတည်ငြိမ်မှုကြီးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ
 လျှပ်စွမ်းခြင်း မရှိတဲ့ အချိန်ကာလနဲ့ အာကာသဆိုတဲ့ အရာနှစ်ပါး
 ကြောင့်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအရာနှစ်ပါးရဲ့ အခြေခံမှာ ဘာမှ မရှိခြင်း
 ဆိုတဲ့ "Nothingness" ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ 'Time' နဲ့ 'Space'
 လို့ခေါ်တဲ့ အချိန်ကာလနှင့် အာကာသဟာ မရှိခြင်းအဖြစ်နဲ့
 ထာဝရရှိနေတဲ့ အရာနှစ်ပါး ဖြစ်တယ် မစွတာတန်တော်မိုး”

ဟု ဗနာဂျီက ပြောလိုက်လေ၏။ ဗနာဂျီသည် ဩကာသလောက၊
 သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောကကြီး တစ်ခုလုံးကို သူ့အယူအဆနဲ့ သူ့ပြော
 လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ငြင်းဆိုရန်အကြောင်းမရှိပါ။ ငြင်းဆို၍လည်း
 ရမည်မဟုတ်ပါ။ မှန်သည် မှားသည်ထားဦးသူသည် ထိုအကြောင်းအရာ
 များကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားထားဟန်ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်
 သည် ငြိမ်၍နေ၏။ မစွတာဗနာဂျီက ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက်
 “ဘယ်လိုလဲ အစွတာတန်တော်မိုး၊ တူပုံပြောတာ ခင်ဗျားလက်မခံ
 ချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်ထပ်ပြီးပြောလိုက်ပါဦးမယ်။
 ကျွန်ုပ်တို့လူတွေမှာ ကျရောက်လာမယ့် ရောဂါအသစ်အဆန်းတွေ
 ဟာ (၁၃) နှစ်နဲ့ (၁၅) နှစ်အတွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိ
 တယ်ဗျ။ အခု ခင်ဗျားတွေဖူးနေတဲ့ ကျောက်ပေါက်တဲ့ရောဂါဟာ

ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့အပြားမှာ အဖုတွေထွက်လာပြီး အနာတွေ ပေါက်လာတယ်။ အဲဒီအနာတွေက အသားကို အချိုင့်ကြီးဖြစ်အောင် စားပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ရောဂါကျရောက်တဲ့လူဟာ သေချင်းလည်း သေသွားနိုင်တယ်။ မသေရင်တောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ တချို့ဆိုရင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခြကိုက်ထားသလို ကြည့်ရဆိုးသွားရ တော့တာပဲ။ အဲဒီရောဂါကို ဆရာဝန်တွေဟာ ကြိုးစားပြီး နည်းလမ်းရှာနေကြတယ်။ ကြိုးစားပြီး ကုသနေကြတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီရောဂါဟာ သူတို့ကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ ကမ္ဘာလောကကို နှုတ်ဆက်သွားတော့ မှာပါပဲ။ အဲဒီရောဂါမရှိရင် ရောဂါသစ်တစ်မျိုး ရောက်လာတော့မှာပဲလို့ ကျုပ်နိမိတ်ဖက်လိုက်မယ်။ အဲဒါကတော့ လူ့ရဲ့ ဂျိုင်းအောက်မှာ အဖုအကျိတ်တွေ ထွက်လာပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူပြင်းတဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရတဲ့ ရောဂါဘဲ။ အဲဒီ ရောဂါဟာ ကြွက်ကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ ကြွက်ကို ရမယ်ရှာကြလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီရောဂါလည်း ကမ္ဘာကို နှုတ်ဆက်သွားမှာပါ။

အဲဒါပြီးရင် အဆုတ်ကို ဒုက္ခပေးမယ့် ရောဂါတစ်မျိုး လာမယ်။ ဝေဒနာ အကြာကြီးခံရပြီး သေဆုံးသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီရောဂါကိုတော့ ငရုပ်သီးနဲ့ ဖုန်မှုန့်ကို အများဆုံး ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီရောဂါပြီးရင် သွေးကြောတွေထဲမှာ သွေးတွေအရမ်းတက်လာတဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပေါ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီရောဂါအတွက် အုန်းဆီနှင့်ဆားကို ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်။

အဲဒါပြီးရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မလိုအပ်တဲ့ အမြစ်တွေ တွယ်တဲ့ရောဂါတစ်မျိုးပေါ်လိမ့်မယ်။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် တိုက်နဲ့ရံမှာ ညောင်ပင်ဖြစ်တွေ တွယ်သလို တွယ်တဲ့ရောဂါမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီရောဂါဟာ ကံမာကို နှုတ်ဆက်ကာနီးမှာ ခံနိုင်ရည်အားတွေ ဆုံးရှုံးတဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပေါ်လိမ့်မယ်။

အဲဒီရောဂါအတွက် ဖိုမဆက်ဆံရေးသည် ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီရောဂါ ကမ္ဘာကြီးကို နှုတ်ဆက်တဲ့အခါ မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး ပြုထွက်လာပြီး သွေးတွေ ယိုထွက်လာတဲ့ ရောဂါပေါ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီရောဂါအတွက် မေတ္တာတရားကို ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်။ သားနဲ့ အမိ၊ မောင်နဲ့နှမတောင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီးစကားဝိုင်းဖွဲ့ပြီး မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှ ကမ္ဘာကြီး ပျက်သွားလိမ့်မယ်။

ဟဲ့ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ပင် ဒေါက်တာ ဗနာဂျီသည် ထူးဆန်းသော အယူအဆများကို ပြောတတ်သကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အယူအဆများလည်း ရှိသူဖြစ်လေတော့သတည်း။

ချစ်သူလော၊ ဘဏ်တိုက်လော

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဒေါက်တာ ဗနာဂျီနှင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း များစွာကူညီ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျွန်ုပ်သည် မခင်ကြီးထံမှ ငွေပို့နောက်ကျလျှင် ငွေရေးကြေးရေး အကြပ်အတည်း တွေ့တတ်၏။ ထိုအချိန်များ၌ ဒေါက်တာဗနာဂျီက ကျွန်ုပ်အား-

“နွေရာသီမှာသစ်ပင်တွေဟာ ရေကောင်းကောင်းမရလို့ အရွက် တွေခြောက်တယ်၊ ကြွေတာတွေလည်း ကြွေကုန်တယ်၊ စိုစိုပြေပြေ မရှိတော့ဘူး။ လူတွေလည်း ဒီလိုပဲ ငွေမရှိတဲ့အခါမှာ ရှိတဲ့ အဝတ် အစားတွေ တချို့ကို ပေါင်တယ်၊ တံချို့ကို ရောင်းတယ်၊ သစ်ရွတ် တွေ ကြွေသလို ကြွေကုန်တာပဲ။ အဲဒီတော့ စိုစိုပြေပြေမရှိတော့

လား၊ မိုးထွေစာပေ

ဘူး။ မစ္စတာတန်တော်မိုးလည်း အခုတလော ရေပြတ်ပြီး သစ်ရွက်တွေ ကြွနေပြီထင်တယ်။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းလေးတွေ တောင် မရှိတော့ပါလား။ ပရားဆပ်ရဲ့ဟိုတယ်တောင် မသွားနိုင်ဘဲ လမ်းဘေးက ရှိတီနဲ့ပဲ စခန်းသွားနေရပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။

“ဗနာဂျီပြောတာကတော့ အမှန်ပဲဗျို့။ ကျုပ်အဖေဆီက ပိုက်ဆံပို့တာ နောက်ကျလို့ သစ်ရွက်တွေ ကြွရုံမကဘူး။ ပင်စည်ကြီးပါလဲရမယ့်အခြေရောက်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဗနာဂျီသည် အားရပါးရ ရယ်မောလေ၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီးနောက် ဗနာဂျီက-

“အဲဒီတော့လည်း ကျုပ်က ရေလောင်းပေးရတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုကာ မကြာခဏ ကျွန်ုပ်အား ငွေများပေးလေ့ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ထံမှ ငွေများရောက်လာသောအခါမှ ဗနာဂျီ၏ ငွေကို ပြန်ဆပ်ရ၏။ ထိုအခါမျိုး၌လည်း ဗနာဂျီက ကျွန်ုပ်ဆပ်သော ငွေကို လက်ခံသော်လည်း ဟိုတယ်များသို့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဆပ်သော ငွေများနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အားပြန်၍ ကျွေးမွေးလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဗနာဂျီက-

“မစ္စတာတန်တော်မိုးက မကြာခဏ ငွေပြတ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ လှပတဲ့ အသေးစားဘဏ်တိုက်ကလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးထားမယ်။ ငွေလိုတဲ့အခါ ထုတ်ပြီး သုံးရတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့်-

“အဲဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးစမ်းပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဗနာဂျီက-

“ဒီကနေ့ပဲ လုပ်ပေးမှာပါ။ ပရားဆပ်ဟိုတယ်ကို ဒီညနေ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ပရားဆပ်ဟိုတယ်မှာ အေဒင်ဆေးရုံလမ်းတွင် ရှိ၏။ အေဒင်လမ်း ဘေးရုံလမ်းနှင့် သင်္ဘောဆိပ်သို့ဆင်းသော လမ်းထောင့်တွင် ရှိ၍ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်စားသောက်လိုသူများအတွက်အကောင်းဆုံးဟိုတယ်တစ်ခု ဟု ဆိုနိုင်၏။ ဟိုတယ် ပိုင်ရှင်၏ အမည်မှာ 'နာတာရမ်း' ဖြစ်သော်လည်း နာတာရမ်းသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ပရားဆပ်၏ ကျေးဇူးကို သိတတ်သော အားဖြင့် ၎င်း၏ ဟိုတယ်ကို ပရားဆပ်ဟု အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

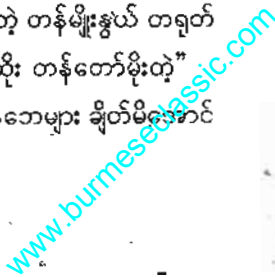
ထိုနေ့ညနေ လေးနာရီလောက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်တာ ဗနာဂျီ တို့သည် ပရားဆပ်ဟိုတယ်၏ စားသောက်ခန်းတစ်ခုတွင်ထိုင်၍ နေလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းစွာပြောတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးရောက်လာ၏။ ဒေါက်တာဗနာဂျီသည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“မစ္စတာတန်တော်မိုး ကျုပ်ပြောတဲ့ လှပတဲ့ အသေးစားဘဏ်တိုက်ကလေးဆိုတာ” သူပဲဗျ။ သူ့နာမည်က 'ရိုစီ' လို့ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရိုစီဘက်သို့လှည့်ကာ-

“ရိုစီရေ မင်းကို ကျုပ် မကြာခဏ ပြောဖူးတဲ့ တန်ဖိုးနွယ် တရုတ်လူလည်၊ မြန်မာကပြား၊ ကျောင်းသားလူဆိုး တန်တော်မိုးတဲ့”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားကို ကာရန်နဘေများ ချိတ်မိနေအောင်

အင်္ဂလိပ်စာတတ် ကုလားလူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရှိစိက-

“ခုလို သမီးရည်းစားဖြစ်ခွင့်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရှိစိ မင်းနဲ့ငါ အခုမှ မိတ်ဆွေဖြစ်သေးတယ်၊ ဘယ်လိုကြောင့် သမီး ရည်းစားဖြစ်သွားရတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မလို မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးရင် ရှင် ကတစ်လှည့် ထမင်းကျွေးလိုက်၊ ကျွန်မက တစ်လှည့်ထမင်းကျွေး လိုက်၊ ပန်းခြံထဲ လျှောက်လည်ကြ၊ အဲဒီလို လုပ်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့မှာ ရှင်ဟာ ညက ကောင်းကောင်း အိပ်လို့မပျော်ဘူး၊ မိုးကိုလင်းတာပဲ လို့ ကျွန်မကို ပြောမယ်၊ အဲဒီအခါ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မပျော် တာလဲလို့ မေးမိရင် ရှင်က ရှိစိကို တစ်ညလုံး သတိရနေလို့ပါလို့ ပြောမှာ၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မက ဟုတ်လားလို့ ပြန်မေးမိတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ရှင်က ယုံပါ အချစ်ရယ်လို့ ပြောမယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မလက်ကလေးကို ကိုင်ထားမယ်၊ ကျွန်မကလည်း အဲဒီအခါ ကျွန်မမျက်နှာကို ကောင်းကင်ကို မော့ထားမယ်၊ အင်းလည်းမလှမ်း အဲလည်းမလုပ်နေမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ဆံပင်တွေဟာ လေထဲမှာ ဝဲယုံ နေမယ်၊ အဲ ဆံပင်ဖျားလေးတွေဟာ ရှင့်ရဲ့မျက်နှာကို ညင်ညင် သာသာလေး ရိုက်ခတ်နေမယ်၊ အဲဒီလိုကနေစပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့

လာဘိုးထွေးစာပေ

သမီးရည်းစားဖြစ်သွားမှာပါ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့လည်း ဒီကနေ ရေတွက် လိုက်ရင် ရက် (၉၀)ထက် မပိုပါဘူး၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာရှင်ဟာ ချစ်သူဘာဝ လက်ဆောင်တွေပေးမယ်၊ ဟိုတယ်တွေမှာ ခေါ်ကျွေး မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်အဖေဆီကပိုက်ဆံအချိန်မီ ရောက်မလာရင် ရှင့်မှာ အကျပ်အထည်းတွေ့မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မကရှင့်ကို ငွေချေးရမယ်၊ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံကို သူများ ဆီက ခဏ လှည့်တာပါလို့လိမ်ပြုံးပြောမယ်၊ အဲဒီလို မပြောရင် လည်း ရှင်က ပြန်ဆပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မဟာ ရှင့်ရဲ့ ချစ်သူဘဝကနေ လှပတဲ့အသေးစား ဘဏ်တိုက်ကလေး ဖြစ်သွားပြီ ဒါလင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြနေမိ၏။

ဒေါက်တာ ဝနာဂျီမှာမူ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြုံးစိစိလုပ် နေ၏။ ထို့နောက်မှ-

“အခုပြောတာတွေဟာ ရှိစိက ဟောက်နန်းထုတ်တာပါ၊ မှန် မမှန် တော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ စားစရာ ရှိတာလေး စားလိုက်ကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ သုံးဦးသား စတင်စားလိုက်ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှိစိနှင့် အတော်အတန် ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ နှစ် ယောက်သား တစ်ပူးတွဲတွဲနှင့် ပန်းခြံများသို့ လည်ပတ်ခဲ့သည်။ ကမ်းနား ဆိပ်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လည်း လောညင်းခံခဲ့ကြလေ၏။ ဟိုတယ်များ တွင်လည်း တစ်ယောက်တစ်ပြန် ကျွေးခဲ့မွေးခဲ့ကြလေ၏။

လာဘိုးထွေးစာပေ

ရိုစီသည် လွန်စွာလှပသည်။ သူ၏ဖခင်မှာ ပန်ချာပီဖြစ်ပြီး သူ၏မိခင်မှာ ဂျူးအမျိုးသမီးဖြစ်၏။ ပန်ချာမီ၏ ခန့်ညားမှု၊ ဂျူးလူမျိုးတို့ လှပမှုတို့ ပေါင်းစပ်၍ ထုတ်လုပ်လိုက်သောကြောင့် ရိုစီအဖို့ လှချင်ထိုက်လှနေ၏။ ထို့ပြင် ရိုစီသည် အကင်းပါး၏။ အလိုက်သိ၏။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးထက်မြက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ ရိုစီ၏ အလှပုံများသည် တစ်စထက်တစ်စ စွဲထင်လာပြီဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရသူ ကျွန်ုပ်သည် ရိုစီအား စွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီး ချစ်မိနေပြီဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ရိုစီနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘူတာရုံအနီးရှိ ကာပူလီဝါးလားများ စုဝေးရာ ပန်ချာတွင်းရှိ အုတ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေကြ၏။

“ရိုစီ ညက တစ်ညလုံး ကိုယ်ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူးဟု ပြောလိုက်ရာ ရိုစီက-

“ဘာဖြစ်လို့ အိပ်မပျော်တာလဲ နေမကောင်းလို့လား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ရိုစီရယ်၊ ကိုယ်ညက တစ်ညလုံးသတိရနေတာဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“တကယ်ပြောတာလား”

ဟု ရိုစီက အသံညှင်းညှင်းကလေးနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အားမလို အားမရဖြစ်သွား၏။ မဆိုင်မရလည်း ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ရိုစီ၏ လှပနူးညံ့သော လက်ချောင်းသွယ်သွယ်ကလေးကို ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ရိုစီက သူ၏ မျက်နှာကိုမျိုးပေါ်သို့ မော့ထားလိုက်၏။ ရိုစီ၏ ဆံပင်များသည် လေထဲတွင် တံဖျပ်ဖျပ်ပဲပျံနေ၏။ ထိုဆံပင်တို့၏ အဖျပ်ဖျပ်များသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာသို့ ညင်ညင်သာသာလေး လာရောက် နှိပ်ခတ်လေ၏။

“ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တာ ရိုစီ၊ မင်းဆီက အဖြေကို သိချင်တယ်၊ မင်းနှုတ်ခမ်းကနေ ထွက်လာမယ့်အဖြေစကားဟာ ကိုယ့်အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်၊ အခုအခါမှာ ကိုယ်ဟာ စက်ရှင်တရားသူကြီးရဲ့ အမိန့်ချသံကိုတထိတ်ထိတ် နဲ့နားစွင့်နေရတဲ့ တရားခံလိုပါပဲ၊ မင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေဟာ ကိုယ့်ကို ရူးစေ၊ သေစေ အမိန့်ချနိုင်ပါတယ်၊ အချစ်ကလေးရယ်”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရိုစီက-

“ရိုစီကလည်း ချစ်ပါတယ်၊ ရူးလည်း မရူးပါနဲ့၊ သေလည်း သေလည်း မသေပါနဲ့ ဒါလင်ရယ်၊ ရိုစီနဲ့ ဒါလင်နဲ့စပြီးတွေ့ကြတာ ရက်(၉၀)ပြည့် ဖို့ (၁၇)ရက်လိုသေးတယ်၊ ဒါလင်က ရိုစီဆီမှာ ဘယ်တော့ ပိုက်ဆံချေးမလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါက ပရားဆပ်ဟိုတယ်တွင် ရိုစီပြောခဲ့သော စကားများကိုပြန်၍ အမှတ်ရနေ၏။ ရိုစီသည် ကျွန်ုပ်အား ချစ်သည်ဟု ဝန်ခံသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် အတိုင်းအဆမရှိ ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့ရာတွင် ရက်(၉၀)ပြည့်ရန် (၁၇)ရက်လိုသေးကြောင်းနှင့် ပိုက်ဆံဘယ်တော့ချေးမလဲဟူသည့် မေးခွန်းများသည် ကျွန်ုပ်အား နားကလောစေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နားကလောခြင်း ဝေဒနာနှစ်ခုကို ခေါင်းစပ်၍ ခံစားရင်း ရိုစီ၏ လက်ကလေးကိုဆွဲ၍ ယုယုယယ နမ်းရှု၏။

လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် မချင့်မရဲဖြစ်၍ လူကလေးကို ကိုက်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ ရှိစိက နာသွားသဖြင့် ယောအော်လိုက်လေ၏။

“အာဝရာကာ ဒါဗရာ”

လူတို့သည် ယောင်ယမ်းသောအခါ၌ အားဟူ၍လည်းကောင်း၊ အလည်းကောင်း၊ အလိုဟူ၍လည်းကောင်း၊ အလာဟူ၍လည်းကောင်း ယောင်ယမ်းတတ်ကြ၏။ ယခုမူ ရှိစိ၏ ယောင်သံသည် တစ်မျိုးထူးခြားနေ၏။

“ရှိစိ... အချစ်ရယ် မင်းယောင်တဲ့အသံက တစ်မျိုးပဲကတယ်လို့ယောင်ပြီး အော်တာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရှိစိက ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကို လက်ကလေးဖြင့် ထောက်ကာ-

“ရှိစိ ယောင်လိုက်တာ အသံနှစ်ခုသံနဲ့ ယောင်တာလေ။ (racadabra) အဝရာကာ ဒါဗရာလို့ ယောင်လိုက်တာ၊ အဲဒါယောင်တာမျိုး မကြားဖူးဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ မေးလေ၏။

“ဟင့်အင်း ကိုယ်ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဗနာဂျီကို ယောင်အောင် လုပ်ကြည့်ပါကတယ် သူလဲ အဲဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ယောင်တတ်တယ်”

ဟု ရှိစိက ပြောလိုက်လေ၏။

လက်ဖိုးထွေစာပေ

မြိုင်ခရီးသည်

“နေစမ်းပါဦး အချစ်ကလေးရယ်၊ ရိုးရိုးတမ်းတမ်း မယောင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ယောင်ရတာလဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“သူ့အလိုလို ပါးစပ်ထဲက ထွက်သွားတာ၊ ရှိစိလည်း ဘယ်ပြောတတ်နိုင်မလဲ”

ဟု ရှိစိက ပြန်၍ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် မောလိုက်လေတော့သတည်း။

လက်ဖိုးထွေစာပေ

၀

ယောင်တတ်ပလေ

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဗနာဂျီနှင့်အတူ ဟောင်ဝါဆိပ်ကမ်းမှ ဗနာဂျီ၏ အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းလျှောက်လာ၏။ ထိုသို့လှမ်းလျှောက်လာ ချိ ဗနာဂျီသည် ငှက်ပျောခွံတစ်ခုကို နင်းမိ၍ ရုတ်တရက် ချော်လဲမည် ဆကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခါ ဗနာဂျီက ယောင်ယမ်း၍-

“အဝရာအက်စ်”

ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ ကိုယ်ကို ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်း ညိုက်၏။

လာဘိုးထွေး

“ဒေါက်တာ ဗနာဂျီ ခင်ဗျားယောင်တာ ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဗနာဂျီက-

“အသံလေးသံနဲ့ ယောင်လိုက်တာ(Abracadabra)အပရာအက်စ် အဲဒါ ‘ပါရှင်း’ ဘုရားတစ်ဆူကို တပြီး ယောင်တာပဲ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ရိုစီယောင်တာလဲ တစ်မျိုးပဲဗျ၊ အသံနှစ်ခုသံနဲ့ ယောင်တယ်တဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလေ၏။ ဗနာဂျီသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ရင်း-

“ရိုစီကတော့ မပြောနဲ့ဦး၊ ကျုပ်က နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုးလောက်ပဲ ယောင်တတ်တာ၊ သူကတော့ (၃၁၅)မျိုးတောင် ယောင်တတ်တာဗျ၊ ‘အေ’ အသံချည်းပဲ (၅၃)မျိုး၊ ‘ဘီ’ အသံနဲ့ချည်းပဲ (၃၂)မျိုး၊ ‘စီ’ အသံ နဲ့(၁၆) မျိုး၊ ‘ဒီ’ အသံနဲ့ (၁၀)မျိုးယောင်တတ်တယ်၊ အီးအသံနဲ့ (၆)မျိုးယောင်တတ်တယ်၊ အက်စ် အသံနဲ့ (၄)မျိုးယောင်တတ်တယ်၊ ဂျီအသံနဲ့ (၁၆)မျိုးယောင်တတ်တယ်၊ အိပ်ချ်အသံနဲ့ (၉)မျိုး ယောင်တတ်ပြန်တယ်၊ အိုင်အသံနဲ့ (၆)မျိုး ယောင်တတ်ပြီးတော့ ဂျေအသံနဲ့ (၄)မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ ကေအသံနဲ့ (၁၃)မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ အယ်အသံနဲ့ (၁၁) မျိုးယောင်တတ်တယ်၊ အမ်အသံနဲ့ (၁၈) မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ အန်အသံနဲ့ (၁၀)မျိုးယောင်တတ်တယ်၊ အိုအသံနဲ့ (၁၄)မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ ပီအသံနဲ့ (၁၈)မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်အသံနဲ့ (၁)မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ အာရ်အသံနဲ့ (၄)မျိုး

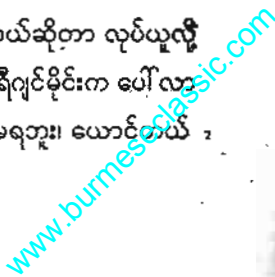
ယောင်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ အက်စ်အသံနဲ့ (၂၅)မျိုးယောင်တတ်တယ်၊ တီအသံ နဲ့ (၂၅)မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ ယူအသံနဲ့ (၃)မျိုး ယောင် တတ်တယ်၊ ဗွီ အသံနဲ့ (၇)မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ ဒဗလျူ အသံနဲ့ (၃)မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဝိုင်အသံနဲ့ (၁) မျိုး ယောင်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဇက်အသံနဲ့ (၅)မျိုး ယောင်တတ်တယ်”

ထု၍ ကျွန်ုပ်အား ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးစားရကျပ်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသည်မှာ အို၊ အာ၊ အလို၊ သောက်ပလုပ်တုတ်၊ အမလေး၊ ဟဲ့ သောက်ခွေး၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဒန်စ်၊ သောက်ကျိုးနည်း၊ ကန်တော့ကန်တော့ စသည်ဖြင့်လောက်သာ ကြားဖူး၏။ ယခုမူ ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ ရိုစီသည် ယောင်နည်း (၃၁၅)မျိုး တတ်သည် ဆို၏။ ထို့အပြင် ၎င်း၏ ယောင်ပုံယောင်နည်းများကိုလည်း မည်သည့်အသံဖြင့် အမျိုးအမည်မျှလောက် ယောင်သည်ကို ဗနာဂျီက အသေးစိတ် ချင်းပြနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားရခက်နေ၏။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာဗနာဂျီ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ (၃၁၅)မျိုးတောင် ယောင်တယ်၊ အသံတွေဟာ စနစ်တကျ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မစ္စတာတန်တော်မိုး၊ ယောင်တယ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့ မရဘူး၊ ယောင်တဲ့အခါကျမှ မူလစိတ် အော်ရီဂျင်မိုင်းက ပေါ်လာတာဗျ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လုပ်ယူလို့မရဘူး၊ ယောင်တယ်”

ဆိုတာ တစ်စုံ တစ်ရာ တန်ခိုးရှိတဲ့အရာကို တတာပဲ။ အဲဒီလို တန်ခိုး ရှိတဲ့အရာကိုတတယ် ဆိုတော့ စနစ်တကျ ယောင်တတ်တယ်ဆိုတာ စနစ်တကျ တန်ခိုးရှိတဲ့ အရာကို တထတ်တာပါပဲ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ ခရီးဝေးသွားရင်း ချော်လဲမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လို ယောင်မလဲ”

ဟု ဗနာဂျီက ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍မေးလေ၏။

“ကျုပ်အဖို့ကတော့ ခရီးသွားရင်းပဲ ယောင်ယောင်၊ အိမ်မှာနေရင်း ပဲယောင်ယောင် ဘယ်မှာနေနေ အလိုလေးလို့ ယောင်မှာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အခု ခင်ဗျားပြောတဲ့ အလိုလေးဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ”

ဟု ဗနာဂျီက မေးလေ၏။

“အလိုလေးဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲဆိုတာ ကျုပ်မပြောတတ် ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ယောင်တာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဗနာဂျီက-

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက တန်ခိုးရှိတဲ့အရာကို တတာမဟုတ်ဘူး၊ အော် ချင်တာ ရမ်းအော်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်မှာပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝန်ခံလိုက်ရာ ဗနာဂျီက

“ခရီးဝေးသွားတုန်း ချော်လဲခဲ့လို့ ရိုစီသာ ယောင်ရရင် ‘ဟမ်’ယောင် လိမ့်မယ်ဗျ၊ ဟမ် (Huard) ဆိုတာ ကျီစားတဲ့ နတ်တစ်မျိုးရဲ့

နာမည်ဗျ။ အိမ်သာတက်ရင်း ပခုံးပေါ်ကို အိမ်မြှောင်ဖြုတ်ကျခဲ့ ရင် ခင်ဗျားတော့ ဘယ်လို ယောင်မယ်မသိဘူး၊ ရိုစီကတော့ ‘အဖား’ (Uphir) လို့ ယောင်မယ်ဗျ။ အဲဒီအဖားဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်သာကို စောင့်တဲ့နတ်ရဲ့ နာမည်ပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မကောင်းတဲ့သတင်းယူလာတဲ့ အခါမျိုးမှာ ခင်ဗျားတော့ ဘယ်လို ယောင်သလဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ရိုစီသာဆိုရင်တော့ ‘အနာမလေး’ (anamaleh) လို့ ယောင်မယ်ဗျ။ အဲဒီအနာမလေးဆိုတာသတင်း ဆိုးတွေကို စောင့်တဲ့နတ်ရဲ့ နာမည်ဗျ။ ရိုစီဟာ အဲဒီလို သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ်တကျ (၃၁၅)မျိုးတောင် ယောင်တတ်တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချစ်သူ ရိုစီကိုရော ဗနာဂျီကိုပါ မအံ့မဩပဲ မနေနိုင်အောင် ရှိလေတော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ ရိုစီ၏ ယောင်နည်းများသည် အနောက်တိုင်း လောကီပညာအတွက် အရေးကြီးသော သော့ ချက်ဖြစ်၏။ ဤယောင်နည်းများမတတ်ဘဲ လောကီပညာ လိုက်စားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်အော်တာတစ်လင်းခေါ်အနောက်တိုင်း လောကီပညာကို စိတ်ဝင်စားသူများအတွက် အလိုရှိပါက ဆက်သွယ်တောင်းယူနိုင်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ခေါင်ရမ်းပန်းလော

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရိုစီတို့သည် 'ပတ်နောင်း'ဘူတာမှ 'နောင်
ကား'ရွာသို့ သွားရန်အတွက် ရထားလတ်မှတ်ယူပြီးနောက် ဘူတာရုံ
ပလက်ဖောင်းတွင် လက်တွဲ၍လျှောက်နေကြ၏။ ရိုစီ၏ ခေါင်းတွင်
လွန်စွာ အနံ့ပြင်းသော ပန်းဝါဝါ တစ်မျိုးကို ပန်ထား၏။ ထိုပန်းဝါဝါ၏
အလယ်တည့်တည့် အခေါင်းပေါက်တွင် အတံလေးတစ်ခုပါ၏။ ထိုအတံ
လေးမှ အမွှေးများထွက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများ 'ခေါင်ရမ်း
ပန်း'ဟု ခေါ်သည့် ပန်းမျိုးနှင့် ဆင်ဆင်တူ၏။ သို့ရာတွင် ခေါင်ရမ်းပန်းမှာ
အနီရဲ့ရဲ့ ဖြစ်၍ ယခု ရိုစီပန်ထားသော ပန်းမှာအဝါရောင်ဖြစ်၏။

“ရိုစီရယ် မင်းရဲ့ နာမည်လေးနဲ့လိုက်အောင် နှင်းဆီပန်းလေး
ပန်ရင် သိပ်လိုက်သွားမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီပန်းမျိုးကြီး ပန်ထားရ

လာဘ်မိုးစွဲစာပေ

တာလဲ၊ ဒီ ပန်းမျိုးဟာ ကိုယ်တို့ မြန်မာပြည်မှာဆိုရင် လူသေ
ကောင်တွေမှ ပန်ပေးတာ၊ ဗမာလိုတော့ ခေါင်ရမ်းပန်းလို့ ခေါ်
တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လူသေကောင်တွေမှ ပန်ပေးရတာလဲ”

ဟု ရိုစိက ပြန်၍မေးလေ၏။

“ဒါက ဒီလိုကွယ်၊ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်လောက်
ရှေးရှေးလည်းဆိုတာတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ လူတွေ
သေသွားတဲ့အခါ အဲဒီပန်းကို ပန်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ
သေတဲ့သူက ဖုတ်ဝင်လာပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းကို သူ့ဟာသူ ထသွား
တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ရိုစိက -

“ဒီတိုင်းမဟုတ်သေးဘူး၊ လူသေကောင်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ
ထည့်ပေးရဦးမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ လူသေကောင်ဟာ သင်္ချိုင်း
ကုန်းမှာ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထားပြီး သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ စတင်
ဆိုတဲ့မြစ်ကို (River Styx)ဆိုတဲ့ ဘဝကူးမရကမြစ်ကို သွားရ
မယ်၊ အဲဒီမှာ ကူးတို့လှေတစ်စင်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ကူးတို့သမား
အဘိုးအိုတစ်ဦးလည်းပါတယ်၊ အဲဒီအဘိုးရဲ့ နာမည်က ချာရွန်
(Charon)လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ဝိညာဉ်က သေစဉ်ကပါးစပ်
ထဲထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံကို သူ့ကိုပေးရတယ်၊ သူက အဲဒီ
ပိုက်ဆံတွေကို သူ့လှေမှာကပ်ပြီးခွက်ထားလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့

သေတဲ့ဝိညာဉ်ကို မြစ်ရဲ့ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ရှိတဲ့ မရဏနိုင်ငံကို
လှေနဲ့ပို့ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီချာရွန်ဟာ မုတ်ဆိတ်မွေးရှိတယ်၊
အဝတ်အနက်တွေ ဝတ်ထားတယ်၊ အသက်လည်း ကြီးလှပြီ၊
သူ့မှာ ခွေးတစ်ကောင်လည်း ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သေတဲ့လူဟာ
ထမင်းထုပ်လေးတစ်ထုပ် ယူသွားရတယ်၊ အဲဒီခွေးကို ကျွေးဖို့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကူးတို့ခလို့ခေါ်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အခု ရိုစိပန်ထားတဲ့ပန်းက အနီရောင်မျိုးထက် အစွမ်းထက်
တယ်၊ အဲဒီပန်းမျိုးဟာ ဒီကမ္ဘာကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်သန်း
ကတည်းက ရောက်နေတာ၊ ဆိုက်ကစ်ဖလားဝါးတစ်မျိုးပဲ၊
ဟောဒီပန်းမျိုးလေးတစ်ပွင့်သာ ရစမ်းပါစေ၊ အဲဒီပန်းကို ပိယ
ဆေးဖော်ပြီး ရိုစိလုပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မိုးပေါ်က အင်္ဂါဂြိုဟ်
နတ်သားတောင် ရိုစိရှေ့မှာ ဒူးလာထောက်ရမယ်၊ ပြီးတော့-
အဲဒီ အင်္ဂါဂြိုဟ်နတ်သားဟာ မနေညက အိပ်လို့မပျော်ဘူး၊
ဘာဖြစ်လို့ အိပ်လို့မပျော်လဲဆိုတော့ ရိုစိကို တစ်ညလုံး သတိရ
လို့ အိပ်လို့ မပျော်တာလို့ပြောမှာ”

ဟု ရိုစိက ပြောလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ရိုစိက ကိုယ့်ကို အဲဒီပန်းနဲ့များ ပိယဆေးတွေတာ
တွေ လုပ်လိုက်သလား၊ ကိုယ်ကတော့အခု ရိုစိရှေ့မှာဒူးထောက်
လျက်သား ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ရှိစိက တခစ်ခစ် ရယ်လေ၏။

“ရှိစိမှာ ပိုက်ဆံချေးမယ့်လူကို ပီယဆေးတွေ ဘာတွေ လုပ်စေမလို့ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံဟာ ပီယပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ရှိစိက ရယ်မောလျက်ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ရှိစိက

“ကဲ သွားကြမယ်လေ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က -

“ဘယ်သွားမှာလဲ”ဟု မေးရာ-

“လုပ်ပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကတည်းကပြောထားတယ် မဟုတ်လား ဒီနေ့ ရှုရီလက်ချမ်း၊ ဘုရားကျောင်းက အဆောက်အဦးမှာ ပန်းချီပြပွဲရှိတယ်လေ၊ အဲဒီပန်းချီပြပွဲမှာ အိန္ဒိယပြည်က ပန်းဆရာကျော်ကြီးတစ်ဦး ရေးဆွဲထားတဲ့ ‘မဒမ်ဗလာစကီး’ ဆိုင်အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကိုလည်း ကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ ‘ဩကားတစ်’လို့ခေါ်တဲ့ လောကီပညာရှင်တစ်ဦး တင်ပြထားတဲ့ အရောင်တွေရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကိုလည်းတွေ့ရမယ်”

ရှိစိကပြောလေ၏။

“အရောင်တွေရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာက ဘာလဲ ရှိစိ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ရှိစိက-

“အကြမ်းဖျင်းပြောရရင် အရောင်အမျိုးအစား အစိပ်ကိုနားလည်ရမယ်၊ အဲဒီအရောင်အမျိုးအစား အစိပ်ထဲက ပထမဆုံးနားလည်ရမှာက အဝါရောင်ပဲ၊ အဝါရောင်ဆိုတာ အခု ကျွန်ုပ်ခေါင်းမှာ ပန်ထားတဲ့ ပန်းရဲ့ အရောင်မျိုး၊ အဲဒီအရောင်ဟာ

လာဘ်ပိုးထွေစာပေ

မြင့်မားတဲ့အသိပညာလို့ ခေါ်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းဆိုလိုတဲ့ မြင့်မားတဲ့အသိပညာဆိုတာက ဘာလဲကွ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ရှိစိက-

“လူသားတို့သိနိုင်တဲ့ နယ်ပယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ အကြောင်းအရာကို သိနိုင်တဲ့ဟာမျိုးကို ပြောတာ”

ပြောလေ၏။

“အခု မင်းရှင်းပြမှ ငါဖြင့် ဘာမှကို မသိတော့ဘူး၊ လူသားတွေရဲ့ အသိပညာနဲ့ အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ အကြောင်းအရာဆိုတာ လူသားတွေနဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ၊ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိဖို့မှ မလိုတော့ဘဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ ရှိစိ ဥပမာ တစ်ခုပြောမယ်၊ အခုမျက်မြင် လွှဲလောကအပြင် မမြင်ရတဲ့ နတ်ဒေဝတာတွေရဲ့ ဒေဝလောကရှိတယ်ဆိုတာ ယုံသလား”

ရှိစိက ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်လေ၏။

“ရှိစိ ကိုယ်က ငဗ္ဗဘာသာတစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ ဒေဝလောကဆိုတာ ကို ယုံရမှာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငဗ္ဗစာပေကျမ်းဂန်တွေမှာ အမြောက်အမြားရှိတာပဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ရှိစိက ရယ်မောလေ၏။ ထို့နောက်-

“ကဲ အခုလိုဆိုရင် မေးမယ်၊ ဟောဟို သစ်ပင်မှာ နတ်ရှိသလား”

လာဘ်ပိုးထွေစာပေ

ဟု ဆိုတာ ဟာပင်တစ်ပင်ကို ညွှန်ပြလေ၏။

“အဲဒါတော့ ကိုယ်လည်းမသိဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“စောစောက ရှိစိပြောတဲ့ Highest Intellect မြင့်မားတဲ့ အပညာဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ။ အဲဒီ အသိပညာက ဟောတတ်ပင်ပေါ့မှာ နတ်ရှိ တယ်။ အဲဒီနတ်ဟာ ဟာပင်ကိုင်းကို ငြိမ်းခြေထောက် တစ်ဖက်ကို ကွေးပြီးရပ်နေတယ်။ ပြီးထေလက်တစ်ဖက်က ဒါလင့်ကို ညွှန်ပြနေတယ်။ မကြာမီဒါလင်ထဲ ရေနစ်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မသေပါဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုများတကယ် ရှိစိက ဒါလင့်ကို ပြောပြနိုင်တယ်ဆိုပါတော့။ ဒါလင် အံ့ဩမလား။ ဘာမှ အံ့ဩဖို့ မလိုဘူး။ ရှိစိဟာမြင့်မားတဲ့အပညာကို ရမိလို့ ပြောနိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ရှိစိက ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“ရှိစိရယ် အဲဒီ ဟာပင်ကိုင်းကို ကိုင်နေတဲ့နတ်ကို မေးလိုက်ပါ။ ရှိစိဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တန်တော်မိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေး ညားမလားလို့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ ဟာပင်စောင့်နတ်က နားနည်းနည်း လေးတယ်။ မေးလည်း ကြားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိစိကပဲ အဲဒီနတ်ရဲ့ ကိုဇားဖြေလိုက်ပါ့မယ်။ အဲဒီနှစ်ယောက် ညားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲကောင်လေးဟာ ‘ရှမ်းဘဲလား’ကို ရောက်သွားမယ်”

လာဘ်ပိုးထွေဇာဇာ

ပြောပြီး ရှိစိက ငွေဆည်းလည်း လှုပ်သံလေးဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။

“ရှမ်းဘဲလားဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ရှမ်းဘဲလားဆိုတာ ‘ငြိမ်းချမ်းရာ နယ်မြေကို’ ပြောတာ”

ဟု ရှိစိက ပြန်ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ ရှမ်းဘဲလားလည်း မသွားချင်ဘူး။ ရှမ်းကြက်လားလည်း မသွားချင်ဘူး။ ရှိစိနားမှာပဲ နေချင်တယ်။ ရှိစိနားမှာ နေရတာဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ငြိမ်းချမ်းရာနယ်မြေပဲ။ အဲဒီတော့ ဘယ်မှ သွားဖို့ မလိုဘူး။ အစဉ်တာဝန် ရှိစိရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ကိုယ်နားနေ အိပ်စက်ချင်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ရှိစိက-

“အဲဒီ တက်မက်မှုတွေ၊ ကာမဂုဏ်တွေနဲ့ ရောပြွမ်းနေတဲ့ မေတ္တာတရားကို ပြောတာ။ နီညိုရောင်နဲ့ အနက်ရောင်တွေ ရောနေတဲ့ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါတွေ ဒါလင့်ကိုယ်မှာ ပျံ့နှံ့နေတယ်။ အဲဒီပေါ်မှာ အစက်အပြောက်ကလေးတွေ ထပ်ရောက်လာရင် ဒါလင်ဟာ ပန်းသေသွားလိမ့်မယ်”

ဟု မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က တကယ်ချစ်တာ၊ မင်းပြောတာတွေ မပါဘူး။ ကိုယ်ခဲစားရတာတွေ အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်။ ရှိစိကို ကိုယ်တအားချစ်တယ်။ ရှိစိနားမှာ တခြားယောက်ျား ဖြတ်လျှောက်သွားတာတောင် ကိုယ် မကြိုက်ဘူး။ ရှိစိရဲ့ ကိုယ်နဲ့စလေး

လာဘ်ပိုးထွေဇာဇာ

www.burmeseclassic.com

ခိုးပြီး ရှုသွားမှာကို နှမြောတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အမှန်ပါပဲ၊ ဒါလင့်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပတ်လည်မှာ ကာကီရောင်ပေါ်
မှာ အနီရောင် အစင်းလေးတွေ ပေါ်နေပြီ၊ အဲဒါ အကြောင်းနဲ့
မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေ ဖော်ပြနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ”

ဟု ရိုစိက ပြောလေ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ရိုစိ၊ မင်း ငါ့ကို အရောင်တွေ၊ ကိုယ်
ရောင်တွေ ဒါတွေပဲ ပြောနေပါလား၊ ကိုယ်ဖြင့် ဘာမှနားမလည်
တော့ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ညည်းလိုက်ရာ ရိုစိက-

“Aura ဩရားခေါ်တဲ့ ကိုယ်ရောင်တွေအကြောင်းပြောတာ
လူတိုင်း မမြင်ရဘူး၊ လေ့ကျင့်ထားရင်တော့ တွေ့ကောင်းတွေ
နိုင်တယ်၊ လေ့ကျင့် ထားလို့ မြင်ရတဲ့ဟာကို (Clairvoyant
Sight) ကလယ်ဘိုးရင့်ဆိုက်လို့ ခေါ်တယ်၊ အခုတော့ ဒါလင့်
နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကျတော့ နားလည်သွားမှာပဲ
ကဲပါ ပန်းချီပြပွဲ သွားကြစို့”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့်ရိုစိသည် ပန်းချီပြပွဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြ
လေ၏။

ပန်းချီပြပွဲသို့ရောက်သောအခါ မြောက်မြားစွာသော ပန်းချီ
ထားများအနက် မဒမ်ဗလာဗတ်ကီး Madam Blavatsky တဲ့
စာတန်းရေးသားထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ ဆီဆေးပုံတူ ပန်းချီ

ထားကြီး ရှေ့သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားပြီးလျှင် ရိုစိသည် ခေါင်းကို
ညွတ်၍ အရိုအသေ ပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရောယောင်၍
အရိုအသေပေးရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က-

“သူ ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“လေးစားစရာ အကောင်းဆုံး မိန်းမကြီးထဲမှာ ပါတယ်၊ ကမ္ဘာ
လောကကြီးကို ပြုပြင်ပေးဖို့ မြင့်မားတဲ့ အသိပညာတွေ ဖြန့်ဖြူး
ပေးဖို့ မစ်ရှင်က လွတ်လိုက်တာ၊ အခုအချိန်မှာ သူ့လို အမျိုး
သမီးနှစ်ယောက်မရှိနိုင်ဘူး”

ဟု ရိုစိက ပြောလိုက်လေ၏။

“ရိုစိပြောတဲ့ မစ်ရှင်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“မစ်ရှင်ဆိုတာ အထက်အဖွဲ့အစည်းပေါ်သူတို့ကကမ္ဘာလောက
ကြီးမှာလိုအပ်တဲ့ နေရာတွေကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ သူ့နေရာနဲ့သူ
လွတ်တယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ လွတ်တယ်၊ တိုင်းပြည် ခေါင်း
ဆောင်ကြီးတွေ၊ စစ်ဦးလ်ကြီးတွေ၊ အနုပညာရှင်ကြီးတွေ အဖြစ်
နဲ့လည်း လွတ်တယ်၊ ထမင်းချက်တွေ၊ မာလီတွေအဖြစ်နဲ့လည်း
လွတ်တယ်၊ အခု ရိုစိပြောတဲ့ မစ်ရှင်ကတော့ ဟိမဝန္တာမှာရှိတဲ့
ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေရဲ့ အဖွဲ့ပေါ့၊ အဲဒီ မှာ အဖွဲ့ရဲ့
ခေါင်းဆောင်က မာစတာကူသိုမီးလို့ ခေါ်တယ်”

ဟု ရိုစိက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“အဲဒီ လွတ်လိုက်တဲ့လူတွေထဲမှာ ရှိစီရော ပါသလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ရှိစီ ပါမပါတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါလင်ကတော့ ရှမ်းဘဲလားထံ ရောက်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ရှိစီက ပြော၍ တခစ်ခစ် ရယ်လေ၏။

“ဘာလဲ ဒီရှမ်းဘဲလား၊ ကျွပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီရှမ်းဘဲလား သွား မှာလဲ၊ ရှမ်းဘဲလားနဲ့ ကျွပ်နဲ့ဘာများ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရှိစီနှင့်ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီ ပြခန်းရှိ ပန်းချီကားများကို တစ်ချပ်မကျန် လိုက်လံကြည့်ရှုကြလေ၏။ ရှိစီသည် အချို့သော ပန်းချီကားများကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့် နေ၏။ ထိုပန်းချီကားထဲတွင် သူ၏ စိတ်ကို နှစ်မြှုပ်ထား၏။

“ရှိစီ မင်းဟာ ပန်းချီကို တော်တော်ကို ဝါသနာပါတယ်နော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ရှိစီက-

“ဒီရာစုနှစ်ဟာ ပန်းချီပညာ တိုးတက်ရမယ့် ရာစုနှစ် မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ တချို့ပန်းချီဆရာတွေဟာ ဖောက်ပြားထွက်လာတာ အတော့်ကို ထူးခြားတယ်”ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ရှိစီရယ်၊ ပန်းချီပညာတိုးတက်မှုဟာ ရာစုနှစ်နဲ့ ဆိုင်သလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ရာစုနှစ်ဆိုတာက လွယ်လွယ်ပြောတာပါ။ ရှိစီဆိုလိုချင်တာက အလှည့်ပေးနိယာမကို ပြောတာပါ။ ဒီတမ္ဘာကြီးမှာ ဆေးပညာ

တိုးတက်မယ့် အလှည့်၊ စက်မှုပညာ တိုးတက်မယ့်အလှည့်၊ ကဗျာလင်္ကာ တိုးတက်မယ့် အလှည့်၊ ပန်းချီပညာ တိုးတက်မယ့် အလှည့်၊ အဲဒီလို သူ့အလှည့်သူ့ စနစ်တကျ ဖြစ်ပေါ်နေတာ၊ အဲဒါတွေက အတိအကျ ပြောရရင် (၁၀၈)နှစ် မှာ တစ်ကြိမ် အလှည့်အပြောင်းပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရာစုနှစ်ဟာတော့ ပန်းချီ ပညာရဲ့အလှည့်မဟုတ်ဘူး၊ စက်မှုပညာရဲ့ အလှည့်ဖြစ်တယ်၊ နောက်လာမယ့် ရာစုအတိအကျပြောရရင် သက္ကရာဇ် (၂၀၀၈) ခုနှစ်ကစပြီး စိတ်ပညာဘက်က တိုးတက်ဖို့ အလှည့်ရလိမ့်မယ်၊ စိတ်ပညာဆိုတာ ကအလွယ်ပေးလိုက်တာပါ။ အမှန်ကတော့ မြင့်မားတဲ့အသိပညာ အလှည့်ရောက်မယ့် အချိန်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခါ မရောက်ခင် ရုပ်ပေါ်မှာ အခြေခံထားတဲ့ အယူဝါဒ တွေဟာ ဖယောင်းလုံးကို မီးရှို့လိုက်သလို ပြိုကျ သွားလိမ့်မယ်။ သက္ကရာဇ် (၂၀၁၆)မှာဆိုရင် နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံရဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ဦးဟာ စိတ်ပညာရဲ့ စွမ်းရည်တစ်ခုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထွက် ပြီး အံ့စွမ်းပြလိမ့်မယ်”

ဟု ရှိစီက ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ရှိစီတို့သည် ပန်းချီ ပြခန်းမှ ပြန်ခဲ့ကြပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

မေတ္တာယာဉ်ရထား

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဗနာဂျီအိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ရိုစီပါရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုနေကြ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် ကျွန်ုပ်က ဗနာဂျီအား-

“ဒါနဲ့ နေ့စမ်းပါဦး၊ ဒေါက်တာ ဗနာဂျီရဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ပေါင်းနေတာလည်းကြာပြီ၊ ခင်ဗျား ဘုရားကျောင်းသွားတာလည်း မတွေ့ဘူး၊ အိမ်မှာ ဘုရားဝတ်ပြုတာလည်း မတွေ့ဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်ဘာသာဝင်လဲ”

ဟု မေးရာ ဗနာဂျီက-

“ဒီမေးခွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ကွက်ပြီး မေးတာလဲ၊ ရိုစီကိုရော မေးပြီးပြီလား”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

ဇာတ်ပို့စွဲစာလ

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ရှိစိကိုလည်း မမေးမိဘူး၊ အချစ်ကလေး ရှိစိရေ မင်းဘယ်ဘာသာဝင်လဲကွယ်”

ဟု မေးလိုက်ရာ ရှိစိက-

“ဒါလင် ရှိစိမှာ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာမရှိဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ ဗနာဂျီမှာ လည်း မရှိဘူး”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဘာသာမရှိဘူး ဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က တုန်လှုပ်စွာ ပြန်၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဒါလင်၊ အဲဒီကိစ္စအတွက်ကြောင့်တော့ ရှိစိတို့နှစ်ဦး ရဲ့ အချစ်ရေးကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတစ်ခုရဲ့ စာရင်းခေါင်းစဉ်အောက်မှာမှ ချစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ရှိစိကိုဒါလင် တို့ရဲ့ ငုဒ္ဒဘာသာစာရင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ပါ”

ဟု ရှိစိက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် မစ္စတာတန်တော်မိုး၊ ကျုပ်မှာ ဘာသာမရှိလို့ဆိုပြီး မိတ်ဆွေစာရင်းတ မဖျက်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဘာသာတရားတစ်ခုရှိမှ ကျုပ်ကိုဆက်ပြီး မိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောထားနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကိုလည်း ခင်ဖျားကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာစာရင်းဝင်အဖြစ် ထည့် သွင်းလိုက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတွေးရကျပ်သွား၏။ ရှိစိနှင့် ဗနာဂျီသည် အဘယ် ကြောင့် ဘာသာမရှိကြသနည်း။ ဘာသာတရားကို သူတို့မည်သို့သဘော

အားကြသနည်း။ ရှိစိကလည်း ချစ်သူက စွန့်ပစ်မည်စိုး၍ ချစ်သူကိုးကွယ် သော ဘာသာဝင်အဖြစ် သတ်မှတ်ပါတဲ့၊ ဗနာဂျီကလည်း မိတ်ဆွေက နန်းသွားမည်စိုး၍ မိတ်ဆွေကိုးကွယ်သော ဘာသာဝင်အဖြစ် သဘော သားပါတဲ့၊ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဘာသာတရားကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၊ ချစ်သူတစ်ယောက်လောက်ပင် အလေးအနက် မထားကြပါလား။ မည်သို့ သော လူစားမျိုးတို့နည်းဟု ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်တည်းတွေးနေမိလေ၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကပင်-

“မလွဲမချောင်သာ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ လူမျိုးတို့ ဘာသာတို့ပုံစံဖြည့် ရတဲ့အခါမျိုးမှာ မစ္စတာ ဗနာဂျီ ဘယ်လိုဖြည့်မလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကောလိပ်ကို ရောက်ကတည်းက ဘာသာမရှိလို့ပဲ ဖြေတယ်”

ဟု ဗနာဂျီက ဖြေလေ၏။

“ရှိစိကတော့ အဲဒီကိစ္စမျိုးတွေမှာ ဘယ်လိုဖြည့်သလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ရှိစိကတော့ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာလျှောက်ပြောတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ခရစ်ယာန်လို့ ထည့်လိုက်တယ်၊ တစ်ခါတလေလည်း ငုဒ္ဒဘာသာလို့ ထည့်လိုက်တယ်၊ တစ်ခါတလေ နတ်ကိုးကွယ်တယ်လို့ ထည့်လိုက် တယ်၊ ဘာပဲထည့်ထည့်လေ အတူတူပါပဲ၊ ရှိစိက ဘာမှမှမကိုး ကွယ်ဘဲ”

ဟု ရှိစိက ပြန်၍ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးအကြောင်းကို ဆက်၍မစဉ်းစားတော့ဘဲ

စကားကို အခြားလမ်းကြောင်းသို့ ပြောင်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗနာဂျီ-တည်ခင်းကျေးမေ့သော ပုထိုးများ၊ မုန့်အချို့များကို ဆက်လက်၍ စားသောက်ကြရင်း မေတ္တာနှင့် ဝမ်းသာသက်သော အကြောင်းအရာသို့ စကားစ၍ ရောက်သွားကြ၏။ ထိုစကား၌ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးသော မေတ္တာပို့နည်းများအကြောင်း မေတ္တာပို့ခြင်း၏ အစွမ်းထက်ပုံများအကြောင်းကို ပြောဆိုနိုင်လေ၏။

“မစ္စတာ ဗနာဂျီအနေနဲ့ မေတ္တာပို့လို့ရတယ်ဆိုတာ ယုံသလား” ဟု ကျွန်ုပ်က တဲ့တိုးကြီးမေးလိုက်လေ၏။

“ယုံပါတယ်၊ မစ္စတာတန်တော်မိုး၊ ဒါဟာ ယုံရမယ့် ကိစ္စပဲ၊ တစ်ခုသိချင်တယ်၊ ဘယ်လိုပို့သလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဗျာ” ဟု ဗနာဂျီက ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“အများကို ခြုံပြီး ပို့ရတာလည်းရှိတယ်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း မျိုးကို ပို့ရတာလည်း ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဗနာဂျီက-

“တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းကို ပို့တဲ့နည်းကို ပြောပြပါ” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“ဥပမာဗျာ၊ ကျွန်ုပ်က ဗနာဂျီကို မေတ္တာပို့တယ် ဆိုပါတော့၊ ဗနာဂျီရဲ့ မျက်နှာကိုပေါ်အောင် အာရုံပြုပြီး ဗနာဂျီ ကျန်းမာစေ၊ ဗနာဂျီချမ်းသာပါစေ၊ ဗနာဂျီ ဘေးရန်ကြောင့်ကြကင်းပါစေ၊ ဗနာဂျီမိမိ ကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ရွက်ဆောင်နိုင်ပါစေလို့ အာရုံပြုပြီး အဲဒီ အချက်တွေကို ဗနာဂျီဆီကို ရောက်အောင် စိတ်

ပို့တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဗနာဂျီက-

“အတော်ကောင်းတဲ့နည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်နဲ့လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ လွယ်တော့လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ ကျန်းမာပါစေဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု၊ ချမ်းသာပါစေဆိုတာက အကြောင်းအရာတစ်ခု၊ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု၊ ဘေးရန်ကြောင့်ကြ ကင်းပါစေဆိုတာက အကြောင်းအရာတစ်ခု၊ အဲဒီ ဝါကျလေးကြောင်းကို ရောက်အောင် ပို့ဖို့ဆိုတာက လွယ်မယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ဒီလိုပဲ ပို့ခဲ့ကြတာပဲ၊ လွယ်ပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာဗနာဂျီက-

“လွယ်တယ်ဆိုတော့ မစ္စတာ တန်တော်မိုးက ကိုယ်ပို့လိုက်တဲ့ မေတ္တာ အပို့ခံရတဲ့သူဆီ ရောက်မရောက်စမ်းသပ်ဖူးသလား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“အဲဒီလိုတော့ မစမ်းသပ်ဖူးဘူး”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ ရှိစိတို့ မေတ္တာပို့တဲ့နည်းလေးကို ပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျားကြိုက်ရင်လည်း သုံးပေါ့”

ဟု မစ္စတာ ဗနာဂျီက ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့လည်း မေတ္တာပို့သလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ပို့တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ပို့တာက ဒီလိုပို့တယ်ဗျ၊ ဥပမာ ရှိစိဟာ မကျန်းမမာဘူး ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်က သူ့ကို ကျန်းမာစေဖို့ မေတ္တာ ပို့ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာပါစေဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ မထည့် တော့ဘူး၊ အဲဒီ စားပွဲပေါ်က ပုလင်းလေးကို အာရုံပြုလိုက်တယ် အဲဒီပုလင်းလေး သူ့ဆီ ရောက်သွားရင် သူဟာ ကျန်းမာသွားမှာ ပဲလို့ တစ်ခါတည်း ယုံကြည်ထားတယ်၊ အဲဒီလို သေသေချာချာ ယုံကြည်ပြီးမှ ကျုပ်ဟာ အဲဒီ ပုလင်းကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်လိုက် တယ်၊ စိတ်အာရုံထဲမှာ စွဲထင်လောက်တဲ့ အချိန်မှာ မျက်စိကို မှိတ် လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ အဲဒီပုလင်းလေးဟာ ရှိစိဆီ ရောက်သွားပြီလို့ ထပ်ပြီး အာရုံ ပြုလိုက်တယ်၊ ကျုပ်အာရုံ ပြုတဲ့အတိုင်း စိတ်အာရုံထဲမှာ ရှိစိဟာ ပုလင်းလေးကိုင်ထားတာ ကို တွေ့ရရင် ကျုပ်ပို့တဲ့ ရှိစိတစ်ယောက် ကျန်းမာပါစေဆိုတဲ့ မေတ္တာဟာ အမှန်တကယ် ရောက်ရှိသွားပြီလို့ ကျုပ်ဟာ နှစ်နှစ် ကာကာ ယုံကြည်လိုက်တယ်၊ တကယ်လည်း ရှိစိဟာ နေမကောင်း ရာကနေ ကျန်းမာ လာတာကို တွေ့ရတယ်”

ဟု ဗနာဂျီက ပြောလေ၏။

“ပုလင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ပို့လို့ရသလား၊ တခြား ဘာတွေနဲ့ပို့လို့ရ သေးလဲ”ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ပုလင်းက ဥပမာ ဗြဟ္မာပါဗျာ၊ ကျောက်စရစ်ခဲနဲ့လည်းပို့လို့ရ တယ်၊ မီးခြစ်နဲ့လည်း ပို့လို့ရတယ်၊ ပန်းပွင့်နဲ့လည်း ပို့လို့ရတယ်၊ အရောင်နဲ့လည်း ပို့လို့ရတယ်”

လာဘ်ပိုးငွေစာလ

ဟု ဗနာဂျီက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ရှိစိနဲ့ အမြဲပို့နေတာ ဘာနဲ့ပို့သလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့က ဂဏန်းနဲ့ ပို့နေတာ၊ သူက အင်္ဂလိပ်လို (၁၇)ရက်နေ့ မွေးတယ်၊ ကျုပ်က အင်္ဂလိပ် (၈)ရက်နေ့မွေးတယ်၊ အဲဒီတော့ မေတ္တာပို့ချင်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်က (၁၇)ဂဏန်းကို ရေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီ (၁၇)ဂဏန်း ဟာ ရှိစိတစ်ယောက် ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါ စေ၊ ဘေးကင်းပါစေ၊ အကုန်လုံးပါတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့မှ အဲဒီဂဏန်းကို ရှိစိဆီကို စိတ်နဲ့ ပို့လိုက်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်အာရုံထဲမှာ ရှိစိကိုယ်ပေါ်ကို (၁၇)ဂဏန်းကြီး လွှမ်းခြုံသွား တယ်လို့ မြင်လိုက်ရင် ကျုပ်ရဲ့ မေတ္တာပို့တဲ့ အလုပ်ဟာ ပြီးသွားပြီ၊ ကျုပ်ဆီကိုလည်း ရှိစိက ဒီအတိုင်းပဲ ကျုပ်ရဲ့မွေး ဂဏန်းကို (၈)ကို ရေးပြီး ပို့တယ်ဗျ”

ဟု ဗနာဂျီက ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ နည်းက အဆန်းပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ရှိစိရောဗနာဂျီပါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော ကြလေတော့သတည်း။

လာဘ်ပိုးငွေစာလ

ရေအောက်သို့

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့်အတူကာလကတ္တာ
ဆင်ဝါဆိပ်ကမ်းဆီသို့ သွားရောက်ခဲ့၏။ ထိုသို့ သွားရသည့်အကြောင်း
သည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက အဖော်ခေါ်၍ သွားရခြင်းဖြစ်၏။ ထို
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ နှမဝမ်းကွဲတစ်ဦးသည် မော်တော်ဘုတ်မောင်းသော
ဆင်လေးတစ်ဦးနှင့်လိုက်၍ ပြေးသည်ဟု ဆို၏။

ထိုကိစ္စအတွက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက သွားရောက်ရှာဖွေရန် တာဝန်
ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အဖော်ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်ချင်း၏ အမည်မှာ
မိဟူ၍ဖြစ်ပြီး လွန်စွာစိတ်ကောင်းရှိသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည်
အင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ မော်တော်ဘုတ်အမြောက်အမြားကို တွေ့
ရ၏။ မော်တော်ဘုတ်များမှာလည်း အလှူအိမ်တွင် ဖိနပ်များစီး၍ ချွတ်
သကဲ့သို့ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း ပူးယှဉ်ပြုတ်သိပ်၍ ရပ်ထားကြ၏။

လာဘ်ပိုင်စွစာလ

ရာဂျန်သည် မော်တော်ဘုတ်များကို တစ်စင်းမှတစ်စင်း ကူးပြောင်းပေးခြင်းဖြင့် နှမဝမ်းကွဲအား ရှာဖွေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်၍ နေရ၏။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် မော်တော်ဘုတ်နှစ်စင်းမှာတစ်လံကျော်တော်စွာ ခန့်ခွာ၍ ရပ်ထား၏။ ရာဂျန်သည် မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းပေါ်မှ အခြားတစ်စင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲခန့်၍ ကူးလိုက်၏။ အခြားသော မော်တော်ဘုတ်တို့၏ နံရံကို ကောင်းစွာနင်းမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲခန့်၍ မော်တော်ဘုတ်အတွင်းသို့ ကောင်းစွာ ဝင်သွားပြန်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရာဂျန်၏နည်းတူ လွှားခနဲ ခုန်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား တစ်ဖက်မော်တော်ဘုတ်၏ နံရံကို မနင်းမိတော့ပေ။ မော်တော်ဘုတ်နှစ်စင်းကြားတွင် 'ပလံ'ခနဲကျ၍ ရေထဲတွင် နစ်မြုပ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေထဲကျသွားသည်ကို ရာဂျန်သည် သိရှိခြင်းမရှိပေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေကောင်းစွာ ကူးတတ်၏။ ရေထဲသို့ ကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေကန်၍ အပေါ်သို့တက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အပေါ်သို့မရောက်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်ပြီး ဒိုင်းခနဲ မြည်သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျသောနေရာမှ ရေကိုကန်၍ ရေမျက်နှာပြင်သို့ တက်သော်လည်း အနည်းငယ် တိမ်းခောင်းသွားသောကြောင့် မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်း၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်မိသောအရာမှာ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ပျဉ်ချပ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမော်တော်ဘုတ်အား လွတ်သည်အထိ ရေကိုငုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပြန်၍ ဖော်လိုက်၏။

ထိုသို့ ဖော်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းကို ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်မိ၏။ မိုင်ဝက်ခန့်ရှည်လျားသည်အထိ ပူးယှဉ်၍ ရပ်ထားသော မော်တော်ဘုတ်အတန်းကြီးအောက်တွင် ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အချိန်ပဲ ခေါင်းကို ဖော်လိုက်ဖော်လိုက် မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခေါင်းဖြင့် ဆောင့်မိနေသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝင်မိခဲ့သောဘက်ကို မှန်း၍ လှည့်ကာ ရေငုတ်၍ ခေါင်းကို အောက်သို့ ပြန်၏။ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်မိပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းမူးသွားပြန်၏။ ရေလည်း မွန်းနေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လူတစ်ယောက်သည် ကုန်းပေါ်တွင် မျက်စိလည်လျှင်ပင် မည်မျှ ကျရောက်သနည်း။ ယခုမူ ကျွန်ုပ်သည် ရေအောက်တွင် မျက်စိလည်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဆုတ်အတွင်းသို့ ရေများလည်း ဝင်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကြီးမှာလည်း လေးလံနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ သေရတော့မည်ကို နားမလည်သွား၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးသစ်တစ်မျိုး ပေါ်လာ၏။ မသေမီ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟိုကူး ဒီကူး ကူးခြင်းမပြုဘဲ မျက်စိကိုဖွင့်ထားသမျှ ရဲရဲဖြင့်ပြီး ရေအောက်သို့ ကြည့်နိုင်သမျှ ရဲရဲကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် မှောင်မိုက်သော အမိုက်တိုက်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်ရှိနေကြောင်း သိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က ထိုအမိုက်တိုက်ကြီးကို ရဲရဲကြည့်မည်ဟု အချို့သောနေရာများတွင် ဝါကြန့်ကြန့် အလင်းရောင်များကို

တွေ့ရ၏။ ထိုအလင်းရောင်များမှာ ရုပ်ထားသော မော်တော်များ၏ ထိစင်းနှင့် တစ်စင်း ဟနေသောကြားမှ ထိုးဝင်နေသော အလင်းရောင်များ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် မွန်းနေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မွန်းနေသည့်ကြားမှ မျက်လုံးကို ကြိုးစား၍ ဖွင့်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ သို့ပင် မော်တော်ဘုတ်များ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်တွင် ရေနစ်နေသူ တစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် ကူး၍လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား ရှောင်တိန်ရန် ကြိုးစားရပေမည်။ ရေနစ်သူနှစ်ဦး တွေ့ခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြောက်လန့်တကြား ဖက်၍ နှစ်ဦးစလုံး မြန်မြန်သေရုံမှတစ်ပါး အခြားသော ရလဒ် မရှိနိုင်ပေ။

ထိုသို့ အတွေးပေါ်နေစဉ်၌ပင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဆတ်ခနဲ ငုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ဆွဲနှစ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရုန်းကန်၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား ဆွဲနှစ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မရုန်းနိုင်တော့ပေ။ ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့် ၎င်းခေါ်ဆောင်ရာသို့ ပို့သွား၏။ ထိုသူသည် အလွန်သန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်တို့ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်အခါ၌ ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်ထားသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ရေထဲသို့ တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ သွား၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိသည် အလင်းရောင်လွင်ပြင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ် သတိမလစ်သေးပါ။

ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ဘုတ်များ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်မှထွက်မြောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သတိပြုမိပါ၏။ ထိုသူသည် ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ လည်ကုတ်နှင့် ခါးကိုကိုင်၍ အပေါ်သို့ မြောက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေထဲမှ ကြွတက်၍ လေဟာပြင်ထဲတွင် ဝေ့ခနဲ မြောက်တက်သွား၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဒူးဖြင့် ထောက်ကာ ကျွန်ုပ်အား ဇောက်ထိုးပြုလုပ်ထား၏။ ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်မှ ရေများသည် မိုးရေချိန် (၆၀)လက်မရွာသော အရပ်ဒေသမှ အိမ်အမိုး ခုတ်လျှောက်ကဲ့သို့ တဝေါဝေါ ရေများ ကျလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်နိုင်ပြီဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျက်နှာသုတ်ပဝါကြမ်းကြီးဖြင့် ရေများ သုတ်သေးနေ၏။

ထိုအချိန်၌ သုတ်ဩဘာ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသော အောက်ပါအသံ ဟု ကြားရလေတော့၏။

“ပနာဂျီရေ သူ ကောင်းကောင်း ထိုင်လို့ရပါပြီ၊ ဘာမှ ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ အအေးမိမှာတစ်ခုတည်းပဲ စိုးတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘရန်ဝီနည်းနည်း တိုက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

အထိုအသံမှာ ရှိစိ၏ အသံဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား ရေအန်အောင် လုပ်ပေးနေသူကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ခုတ်လှစွာ သော မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာ ပနာဂျီဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား မရထဲတွင်ငုပ်၍ ကယ်ဆယ်လာသော အသက်သခင် ဆားဖူးရှင်ကို ကြည့် လိုက်၏။ ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူ ရှိစိဖြစ်၏။

ရိုစီသည် ရေစိုနေသော သူ၏ ရေကူးဝတ်စုံကို ချွတ်၍ အစားအလဲကာ ရေစိုအဝတ်များကို ရေညစ်နေပြီဖြစ်၏။

ဗနာဂျီသည် ကျွန်ုပ်အား အိတ်တစ်ဖိတ်အတွင်းမှ ဘရန်ဒီပုထိုးထုတ်ကာ ဘရန်ဒီများ တိုက်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘရန်ဒီသောက်ခြင်းကြောင့် အတော်အတန် နွေးထွေးသွား၏။

ထိုအချိန်၌ ရိုစီသည် လော်တက်ကို ယူ၍ လှေကို စတင်လှေ့ပြီဖြစ်၏။ ဗနာဂျီသည် ကျွန်ုပ်၏ ရေနစ်နေရာသို့ လှေတစ်စင်းနဲ့ ရေလှေခွေကြမည်။ ဗနာဂျီက လှေပေါ်တွင် စောင့်၍ ရိုစီက လှေပေါ်မှ နုတ်ကာ မော်တော်ဘုတ်များ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ဆွဲထုတ်ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှေ၏ တစ်နေရာသို့ မျက်စိရောက်သွားစေထိုနေရာ၌ မြက်ဖျာတစ်ချပ်၊ လက်ဆွဲခြင်းတောင်းတစ်လုံး၊ ထိုခြင်းတောင်းထဲတွင် ပေါင်မုန့်၊ ငှက်ပျောသီး၊ ယိုဗူးစသော စားသောက်ဖွယ်ရာထို့အပြင် ဓာတ်စက်တစ်လုံး စသည်တို့ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအများမှာ ပျော်ပွဲစားထွက်လျှင် မပါမဖြစ်သော ပစ္စည်းများဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ သက်သာသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဗနာဂျီစီးကရက်တစ်လိပ်ကို တောင်းယူ၍ မီးညှိရိုက်ဖွာလိုက်လေ၏။

“ရိုစီ အချစ်ရယ် ဒါလင် ရေစိုတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုကနေဘယ်နှစ်ယောက်သား ရောက်လာကြတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ရိုစီနဲ့ ဗနာဂျီက ဟောဟိုက မြစ်ကွေ့ကလေးမှာ သင်္ဘော

တစ်စင်းရှိတယ်လေ။ အဲဒီကိုပျော်ပွဲစားထွက်လာကြတာ။ ဒါလင်ကိုမခေါ်တာက ဒါလင် ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ကလပ်စ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိလို့ပါ။ ဒီရောက်တော့ ဗနာဂျီက လှေငှားတယ်။ လှေပေါ်ကို နှစ်ယောက်သားလည်း ရောက်ရော ဒါလင်ကို ရိုစီကစပြီး မြင်တယ်။ ဒါလင်ဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ မော်တော်ဘုတ်တွေကို တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ကူးသွားနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဗနာဂျီကို ပြလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒါလင်ဟာ မော်တော်ဘုတ်နှစ်စင်းကြားကို ပလုဆို့ ကျသွားတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ရိုစီလည်း ဗနာဂျီကို လှေနဲ့ စောင့်ရမယ့် နေရာကို လှမ်းပြပြီး ရေထဲကိုဆင်းပြီး ဒါလင်ကို ဆွဲထုတ်ရတော့တာပေါ့”

ဟု ရိုစီက ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး၊ အခု ပျော်ပွဲစားနေရာကို သွားကြတော့ မလို့လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ရိုစီက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟိုမှာ ရာဂျန်တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်လေ၊ ရာဂျန်ကို ခေါ်ရဦးမှာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ရိုစီက ရယ်၍-

“ရာဂျန် မော်တော်ပေါ်မှာအရက်မူးနေပြီမော်တော်ပေါ်ကလိမ့်ကုန်ပြီ၊ ရေနစ်သေဦးမှာ၊ သေမယ့်လူကို ပျော်ပွဲစား မခေါ်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှိစွဲအား ဤကဲ့သို့သော နိမိတ် မကောင်းသော များဖြင့် မနောက်ပြောင်သင့်ကြောင်းပြောရာ ရှိစိက ကျွန်ုပ်လျှာထုတ် ၍ ပြောင်ပြစ်၏။ ဗနာဂျီကမူ-

“နိမိတ်ကို ယုံသလား”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို မေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ-

“ယုံတယ်လို့ ပြောရမလား၊ မယုံဘူးလို့ ပြောရမလားတောင် ကိုကျုပ် မခွဲခြားတတ်ပါဘူး ဗနာဂျီရယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဗနာဂျီက-

“ဒီလောကကြီးမှာ နိမိတ်တွေဟာ ဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်နေတဆိုတာ သိပါသလား”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က-

“မသိပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဗနာဂျီက-

“ကျုပ်လည်း အကုန်တော့ မသိပါဘူး၊ သုံးလေးခုလောက်တေ သိတယ်၊ ဥပမာဆိုပါတော့၊ မစ္စတာတန်တော်မိုးရယ်၊ ကိုယ်သူ မယုံလမ်းမှာ ပင့်ကူတစ်ကောင်ဟာ ပိုက်ကွန်ယက်လုပ်နေတဆိုပါတော့၊ အဲဒါ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကို သစ္စာစောနေပြီဆိုတာ ထင်ရှားတဲ့ နိမိတ်ပဲ၊ နောက်တစ်ခုက ကိုယ်နိမိတ်ကောက်မယ့်အခါ ခိုတစ်ကောင် ယုံသွားတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဟာ ရိုးသားပြီးမြတ်နိုးဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက်

ရှိမယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြနေတာပဲ၊ ကိုယ်သွားမယ့်ရှေ့မှာ ယင်ကောင်တွေ အုပ်လိုက်ကြီး ဝုန်းခနဲ ယုံသွားတယ်ဆိုပါစို့၊ အဲဒါဟာ ကိုယ်ဟာ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သို့မဟုတ် လူတစ်စုရဲ့ နောက်ပြောင်ကျိစယ်မှုကို ခံရမယ်လို့ ဖော်ပြတဲ့ နိမိတ်ပါပဲ၊ အဲဒီလောက်တော့ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှိစိကတော့ အဲဒီနိမိတ်တွေကို အကုန်လုံးလောက် နီးနီး သိတယ်၊ အေးနဲ့စတဲ့ နိမိတ်ချည်းပဲ (၄၃)မျိုး၊ ဘိနဲ့စတဲ့ နိမိတ်ချည်းပဲ (၈၆)မျိုး၊ စိနဲ့စတဲ့ နိမိတ်ချည်းပဲ (၆၈)မျိုး၊ ဒီနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၄၄)မျိုး၊ အီးနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၂၁)မျိုး၊ အက်စ်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၆၁)မျိုး၊ ဂျီနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၄၈)မျိုး၊ အိတ်ချနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၆၀)မျိုး၊ အိုင်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၁၃)မျိုး၊ ကျေနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၁၁)မျိုး၊ ကေနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၇)မျိုး၊ အယ်လ်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၄၉)မျိုး၊ အမ်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၅၂)မျိုး၊ အန်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၂၉)မျိုး၊ အိုနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၁၄)မျိုး၊ ပီနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၄၁)မျိုး၊ ကျူနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၁)မျိုး၊ အာရ်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၃၈)မျိုး၊ အက်စ်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၁၀၀)မျိုး၊ တီနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၄၉)မျိုး၊ ယူနဲ့ စတဲ့ နိမိတ်က (၁၀)မျိုး၊ ဝိုနဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၁၆)မျိုး၊ ဒပလျူနဲ့စတဲ့ နိမိတ် က (၄၉)မျိုး၊ ဝိုင်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၁)မျိုး၊ ဇက်နဲ့စတဲ့ နိမိတ်က (၁)မျိုး၊ အားလုံးပေါင်း (၉၁၂)မျိုး ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံး ရှိစိ အလွတ်ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရှိစိဘက်သို့လှည့်ကာ -
“ဟုတ်လား ရှိစိ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ရှိစိက-

“ဒါလင်ရယ် ဗနာဂျီ ဘယ်တုံးက လိမ်ပြောဖူးလို့လဲ၊ အဟုတ်ပဲ ဥပမာ တုံးလုံးလဲ့နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရရင် ဒါလင် အနေနဲ့ ဘယ်လို နှိမိတ်ဖတ်မလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်လေ၏။

“မသိဘူး၊ ဖတ်လည်း ဖတ်တတ်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ မကြာခင်မှာ စကားများမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ ကိုယ်ဝန် ဆောင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒါ မကြာမီမှာ ဝမ်းမြောက်စရာ သတင်းကြားရမယ့် သဘောပဲ၊ ဒါတွေဟာ သိပ်ပြီးမှန်တယ် ဒါလင်ရဲ့”

ဟု ရှိစိကပြော၍ ကျွန်ုပ်အား ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို အခွံနွှာ၍ ကွေးလိုက်လေတော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ ဤနှိမိတ်ကောက်နည်းများမှာ လောကီပညာအတွက် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ၎င်းနည်းများကို ဝါသနာတံ သူများအတွက် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှ ရေးသားဖော်ပြသွားပါမည်။ စောင့်မျှော်ဖတ်ရှု ကြပါရန်။

(စာရေးသူ)

ရိုစီနှင့် တစ်ညတာ

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းပြီးမည်နှစ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုနှစ်၏ နှစ်ဦးပိုင်းလောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာ၏။ ထိုစာသည် ကျွန်ုပ်ကို လွန်စွာတုန်လှုပ်ချော့နှော့စားစေ၏။ ဖခင်ကြီး၏ အဆိုအရ ဖခင်ကြီးစာတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန် သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကောင်းစွာသင်္ကြိုလ်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား အသုဘကိစ္စအတွက် ခေါ်ယူခြင်းမရှိသည်မှာ သေသည်လူလည်း သေပြီး ဖြစ်၍အကြောင်းမထူးသောကြောင့် မခေါ်ကြောင်း၊ သည်ကိစ္စအတွက် ဖခင်ကို စိတ်ဆိုးမည့်အစား ဖခင်၏ စေတနာကို နားလည်စေလိုကြောင်း စသည်တို့ကို ရှည်ရှည်လျားလျား ရေးထား၏။ ထို့နောက် စာအိတ်အောက်တွင်-

www.burmeseclassic.com

'ခရီးဆိုတာ မသွားဘဲ
 နေရင်ကောင်းမယ်၊
 သွားမယ်ဆိုရင်တော့
 ဝေးနိုင်သမျှ
 အဝေးဆုံးနေရာကို
 သွားတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ဟူသည့် အထက်ပါအကြောင်းအရာများနှင့် မည်သို့မျှဆက်စပ်ခြင်းမရှိ
 သော စာတစ်ကြောင်းကို ရေးထည့်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်ကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစာတို
 ယူ၍ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ ဝနာဂျီနှင့် ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ ရီစီတို့
 အား စာကိုပြု၍ စာပါအကြောင်းအရာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
 ဘာသာ ပြန်ပြရာ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးလှမ်းကြည့်
 လိုက်လေ၏။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ ပြုလုပ်ကြသည်ကို
 ကျွန်ုပ် နားမလည်ပါ။ ရီစီဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မခင်၏စာကို နမ်းကြည့်၏။
 ဒေါက်တာဝနာဂျီကလည်း ထိုစာကို နေရောင်တွင် ထောင်ကြည့်၏။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က-

“မစ္စတာ ဝနာဂျီရယ် ကျုပ်အဖေဆီက ကျုပ်အမေသေတဲ့
 အကြောင်း အကြောင်းကြားတဲ့ စာပါဗျ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က
 ဒီစာကို သိုက်စာ တစ်စောင်များ အောက်မေ့နေလို့လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာ ဝနာဂျီက-

လာဘ်မီးထွေစာပေ

“ကျုပ်ဟိုအဖို့ သိုက်စာဟာ အရေးမကြီးပါဘူး”
 ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ရီစီကမူ-
 “အောက်ဆုံးက စာကြောင်းလေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာဒါလင့်ရဲ့အဖေ
 က ဒါလင့်အတွက် အမွေတွေမထားခဲ့ဘူးလို့အဓိပ္ပာယ်ရနေတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
 “ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ထားကို ထားခဲ့ရမယ်”
 ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလျှင် ရီစီက-
 “လျှာဖြတ်ပြီး ဆာဟာရသဲကန္တာရမှာ လွင့်ပစ်ကြေးတောင်
 လောင်းလိုက်ချင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပရားဆပ်၏ ဟိုတယ်သို့
 သွားရောက်စားသောက်ပြီးလျှင် လူစုခွဲကြ၏။ ထိုသို့ လူစုခွဲရာတွင် ရီစီ
 သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာ၏။ အေဒင်ဆေးရုံအနီးသို့ ရောက်လျှင်
 ရီစီက ကျွန်ုပ်အား-

“ဒါလင် ဒီည ကျောင်းစာတွေ အများကြီး ဖတ်ဖို့ရှိသလား၊ မရှိဘူး
 ဆိုရင် ရီစီနဲ့အတူ လိုက်ပြီး အိပ်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က -

“ဒီည စာမကျက်ရလို့ စာမေးပွဲကျချင် ကျသွားပါစေ၊ ဒီထက်ပိုပြီး
 ပြောရရင် ကိုယ်ရထားတဲ့စာတွေ မေ့ချင်မေ့သွားပါစေ၊ ရီစီနဲ့အိပ်
 ရမယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရီစီက-

“ခပ်ညည့် ယောက်ျားပဲ၊ ယောက်ျားဖျင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး”

လာဘ်မီးထွေစာပေ

လေး ရှိစိက ချစ်မိနေပြီပဲ။ ညီရင်လည်း ချစ်မှာပဲ။ ဖျင်းရင်လည်း ချစ်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူလူချင်း ချစ်သလို မဟုတ်ဘူး။ ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးတွေကို ချစ်သလို ချစ်ရမှာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အရှက်အား အုန်းခနဲ ခြောက်ပေါင်တူနှင့်ထု လိုက်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် နာကြည်းသွားရ၏။ ထို့ကြောင့်-

“တော်ပြီ လိုက်ပြီးမအိပ်တော့ဘူး။ ဒီမှာ ရှိစိ မင်းလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ မပြော နဲ့ မိုးပေါ်က နတ်သမီးနဲ့ လိုက်ပြီးအိပ်ရမယ်ဆိုရင်တောင် မအိပ် တော့ဘူး။ တန်တော်မိုးတဲ့၊ တစ်မိုးတည်းရှိတယ်။ ငါ့ကိုမင်း ဒီလိုစော်ကားမယ် စိတ်မကူးနဲ့ ချစ်တာနဲ့ စော်ကားခံတာဟာ ဆွေမျိုး မတော်ဘူးကွ”

ဟု ဆိုကာ ရှိစိ၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရှိစိသည် ပါးကိုရိုက်လိုက်သောလက်အား ဆွဲယူ၍ နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီးလျှင်-

“တော်ပါသေးရဲ့ ဒါလင်ရယ်။ ဒီလိုများ ရှိစိကို မရိုက်လိုက်ရင် ဒီည ဒါလင်နဲ့ရှိစိ လွဲပြီး ဒါလင်ကို ရှိစိအထင်လွဲသွားမှာ။ အခု တော့ ဒါလင်ရယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အောက်မှာ ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်ခြင်းဆိုတာ ကပ်လျက်ရှိနေပါလား”

ဟု ရှိစိက ပြောဆိုရယ်မောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှိစိ၏ စိတ်ဓာတ်ကို လွန်စွာ အံ့ဩသွားလေ၏။ ရှိစိသည် သူ၏ လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းမှ ငွေစီးကရက်ဗူးကို ထုတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှို့လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းဝ ဌ် လာ၍ကပ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု

လာဘိုးထွေးစာပေ

ပြောလိုက်လေ၏။

“ရှိစိလည်း ရှိစိပါးကို လက်နဲ့ရိုက်မယ့် ယောက်ျားမျိုးကိုမှ မြတ်နိုး မယ်လို့ ဆုတောင်းထားတာ။ အခုတော့ ဆုတောင်းပြည့်သွားပါပြီ။ အော်ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် ဒါလင်ကို။ ဟန်ဂေရီက မိန်းမတွေဟာ မိန်းမချင်းတွေရင် စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ အဝတ်အစားတွေကို မကြား ကြဘူး။ သူတို့ယောက်ျားတွေက သူတို့ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရိုက် တယ်ဆိုတာ ကြားကြတယ်။ ရှိစိရဲ့ဆရာမ ဟန်ဂေရီသူကြီးဆိုရင် ဒီအပတ်ထဲမှာ တီချားယောက်ျား ရိုက်တာ လေးခါရှိပြီ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ရိုက်ရင်လည်း တစ်ရက်ခွဲလောက် အိပ်ရာထဲက မထနိုင် ဘူးလို့ အမြဲကြားလေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာ ဘာကို ပြနေသလဲဆိုရင် ဟန်ဂေရီသူတွေဟာ သူတို့ ယောက်ျားတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အောက်မှာ ငုပ်ကွယ်နေတဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ် ကလေးကို မြတ်နိုးတဲ့ သဘောပဲ။ ရှိစိလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

ဟု ရှိစိက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် လက်ချင်းချိတ်လျက် အေဒင် ဆေးရုံလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြရာ ဒိန်ချဉ်များရောင်းသော ဆိုင် အရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လွင့်ပစ်ထားသော ဒိန်ချဉ်မြေအိုးကို ကျွန်ုပ်က နင်းမိ၍ ချောလဲမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း ယောင်၍ အလိုလေး ဟု အော်လိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ ရှိစိက အကွဲရဲလ်ဟု ယောင်၍ အော် လိုက်လေ၏။

“အကွဲရဲလ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

လာဘိုးထွေးစာပေ

ဟု ကျွန်ုပ်လဲ မေးလိုက်ရာ ရှိစိက-

“တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ခြောက်တဲ့ သရဲရဲ နာမည်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအကြောင်းအရာကို ထပ်မံ၍ မဆွေးနွေးတော့ဘဲ ဆက်၍ လျှောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ဆိပ်ကမ်းအနီး 'အင်း'ဟုခေါ်သည့် ညအိပ် ထမင်းဆိုင်လေး၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး တည်းခိုရန် ဆိုင်ရှင်သည် အဖိုးခေါင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသာ အခန်းလေးတစ်ခန်း ပေးလေ၏။ ထိုအခန်းလေးထဲတွင်နှစ်ယောက် အိပ်နိုင်သော ကြိုးခုတင်ဟောင်းတစ်ခုလည်း ရှိ၏။ ကြိုးခုတင်ပေါ်၌ 'အုန်းဆံမွှေ့ရာလည်း ရှိ၏။ ခုတင်နှင့် မွှေ့ရာမှာ ညံ့သော်လည်း ခင်းထားသော အိပ်ရာခင်းမှာ ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှိစိနှင့်အတူ ထိုညကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ စကားလွှက်သလောက် အသားညက်သော ရှိစိသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ နှလုံးသားကို အထင်းသား လှစ်ပြခဲ့၏။ ညပေါင်းများစွာ ရှိပါသည်ဆိုလျှင် ထိုညသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အလှဆုံး ညဖြစ်ခဲ့၏။

ချစ်သူ၏အသံသည် သာယာပါသည်ဆိုလျှင် ထိုညက ရှိစိ၏အသံသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အသာယာဆုံးဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှိစိရွတ်ပြသော အချစ်ကဗျာလေးများကို နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ၌မူ အတော်အတန် နေမြင့်နေပြီဖြစ်၏။ ရှိစိလည်း မရှိတော့ပေ။ သို့သော် စားပွဲခုံပေါ်တွင်မူ စာတစ်စောင်ရေးသွားလေ၏။

ထိုစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

လာဘ်ပိုးငွေစာပေ

ခရီးဆိုတာ မသွားဘဲ
နေချင်နေလို ရယ်တယ်။
သွားမယ်ဆိုရင်တော့
အဝေးဆုံးနေရာကို သွားတာဟာ
အကောင်းဆုံးပဲ။
အဝေးဆုံးနေရာမှာ
ရုပ်ဘဲလား ရှိတယ်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက်-

“လာပြန်ပြီ ဒီရုပ်ဘဲလား။ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ မသိဘူး။ ရှိစိရော ဗနာဂျီပါ မကြာခဏ ရုပ်ဘဲလားအကြောင်း ပြောနေကြတယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

လာဘ်ပိုးငွေစာပေ

ခရီးဆိုတာ မသွားဘဲ

နေချင် နေလို့ ရပါတယ်၊

သွားမယ်ဆိုရင်တော့

အဝေးဆုံး နေရာကို သွားတာဟာ

အကောင်းဆုံးပဲ၊

အဝေးဆုံးနေရာမှာ

ရှိမ်ဘဲလား ရှိတယ်။

ကျွန်ုပ် အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရပြီ

ကျွန်ုပ်သည် ညအိပ်ထမင်းဆိုင်လေးအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။
အပြင်သို့ရောက်လျှင် ပုလိပ်သားတစ်ဦးနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်
အား ဂတ်သို့လိုက်ရန် ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဂတ်သို့ လိုက်သွားရ၏။
ဂတ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ
တော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ရာဇဝတ်အုပ်အား-
“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်ကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်တာလဲ၊ ကျွန်
ဟာ ယူနိုဗာစတီကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ ဂျိုပိုးသူခိုး
မဟုတ်ဘူး။”

လာဘိုးထွေး

ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ကုလားစကားဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်က
 “ကိုယ့်လူဟာ ဂျိုးထူးနိုး ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျုပ်မပြောနိုင်ပါဘူး
 ဒါပေမဲ့ ရာဂျန်ဆိုတဲ့ ယူနီဗာစတီကျောင်းသားတစ်ယောက်က
 အရက်တွေ တိုက်ပြီး မော်တော်ဘုတ်ပေါ်က တွန်းချသတ်ပစ်ခဲ့
 လူသတ်တရားခံတော့ ကိုယ့်လူပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
 “ရာဂျန်ဟာ သူ့နမ ဖော်တော်ဘုတ်မောင်းတဲ့လူနဲ့ လင်နောက် လိုက်
 လို့ သွားရှာတာ၊ ကျုပ်က သူနဲ့ အဖော်လိုက်ရတာ၊ ကျုပ်တော့
 မော်တော်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ရေနစ်သေးတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ်က-
 “ကျုပ် ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်တာ ရှစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ တရားခံတွေဟာ အ
 တမ်း လှပတဲ့ ပုံပြင်ကလေးတွေ ပြောပြတတ်ကြပါတယ်၊ ကြာတော်
 လည်း နားထောင်ရတာ မိုးနေပါပြီ”

ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်အနားမှ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်း
 အကြောင်းကြားရ၏။ ထို့နောက် ဗနာဂျီနှင့် ရှိစိထံသို့ အကြောင်းကြား
 ရ၏။

ကျောင်းမှ တာဝန်ရှိသူများက ၎င်းတို့ထံသို့ ပုလိပ်ဘက်မှအကြောင်း
 ကြားစာ တစ်စောင်ပို့ထားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့
 အပြစ်ဒဏ်ကျခံရခြင်းမရှိလျှင် ကျောင်းကို ဆက်တက်ခွင့်ပေးမည်ဖြစ်
 သော်လည်း ရာဂျန်သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျွန်
 ရပါက ကျောင်းမှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းရ

၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ယူနီဗာစတီကျောင်းတော်ကြီးမှ ဒီဂရီရရန် လပိုင်း
 ဆက်သွား လိုတော့၏။ အကယ်၍ အပြစ်ကျခံရပါက ထောင်တစ်နှစ်
 နှင့် ကျွန်ုပ်တစ်လပဲကျကျ၊ ရုံးမင်းတစ်ထိုင်ပဲကျကျ ကျောင်းထုတ်ခံရပေ
 မည်။

ထိုသို့ ကျောင်းထုတ်ခံရလျှင်ကျွန်ုပ်အလိုရှိသော ကာလကတ္တား
 ယူနီဗာစတီမှ ဒီဂရီတွဲထူးသည် မျှော်လင့်ရန် မရှိတော့ပေ။
 ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ချွေးများ ပြန်လာ၏။
 နားများ ခုန်လာ၏။

ထို့ကြောင့် နံနက်စာ နံပြားတစ်ချပ်နှင့် ပဲဟင်းများလာ၍ပေးသော်
 ကျွန်ုပ်သည် စားသောက်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။
 ညနေပိုင်းလောက်တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဒေါက်တာဗနာဂျီနှင့် ရှိစိတို့
 ရောက်လာကြလေ၏။

ရှိစိသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း -
 “ဒါလင်ရေ အမှုကို ပုလိပ်ဘက်က ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်ပြီး
 နားပြီ ဒါလင်တော့ ရာဂျန်သေဆုံးမှုအတွက် သေဒဏ် သို့မဟုတ် ထောင်
 ဆက်တစ်ခုခု ကျခံရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။
 “ပုလိပ်ဘက်က ဘယ်လိုပဲ ဒီအမှုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်
 တည်ဆောက် ရာဂျန်ဟာ ကိုယ့်ကြောင့် သေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်က
 သေ ရာဂျန်ကြောင့် ရေနစ်ပြီး သေရမလို ဖြစ်ရတာမဟုတ်ဘူးလား၊ ရှိစိ

ကယ်လို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ကိုယ်ဟာ သေပြီပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ရှိစိက-

“ရာဇာဓိပတိကို ဒါလင်မသတ်ဘူးဆိုတာ ရှိစိ ယုံတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နို့ ယုံလို့ အမှုကလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တရားသူကြီးက ယုံမှ အမှုက လွတ်မှာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ထားပါတော့လေ။ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတွေကြားခဲ့သေးလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ရှိစိက ဗနာဂျီ၏ မျက်နှာကို လှမ်း ခြုံကြည့်လိုက် လေ၏။

ထိုအခါ ဗနာဂျီက-

“ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ပြောရမလား။ မပတ်သက်ဘူးလို့ ပြော ရမလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ သတင်းတစ်ခုကတော့ မစွတာတန်တော် မိုးဆီကို မြန်မာပြည်က ရိုက်လိုက်တဲ့ သံကြိုးစာတစ်စောင် ကျောင်း ကို ရောက်နေတယ်။ အဲဒါက မစွတာတန်တော်မိုးရဲ့ ဖခင်”သေဆုံး သွားပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကြားစာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယောင်ယမ်း၍ ‘ဗျာ’ဟု တစ်လုံးသာ အော်လိုက်ပြီး သံတိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ မျက်ရည်များ တတွေတွေ စီးကျ လာလေတော့၏။ ဗနာဂျီနှင့်ရှိစိတို့သည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ယောက်တစ် လှည့် ချော့မော့ကြလေ၏။

ထို့နောက် ပြန်သွားကြလေ၏။

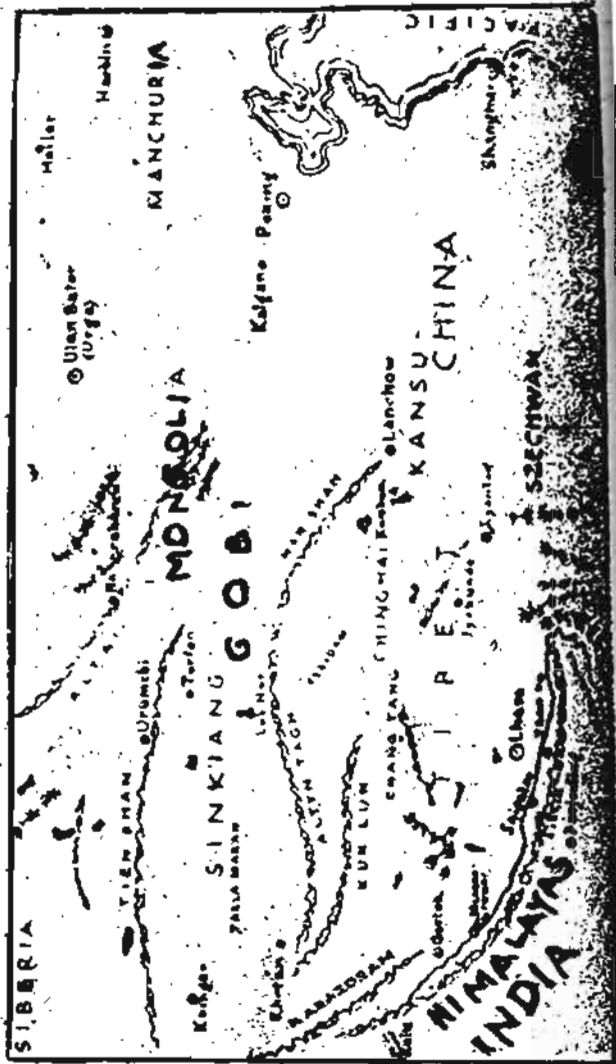
ပြန်ခါနီးတွင် ရှိစိက-

“ဒါလင်ရယ် ခရီးဆိုတာ မသွားဘဲ နေရင် ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သွား မယ်ဆိုရင်တော့ အဝေးဆုံးကို သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ပြောဆိုသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှိစိ၏စကားကို စဉ်းစားရင်း အချုပ်ခန်း သံတိုင်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ရပ်နေလေတော့သတည်း။

ရှမ်းဘဲလား မြေပုံ

ဗနာဂီနှင့် ရိုစီတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်မလာကြတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်အား (၁၄)ရက်တိတိ ချုပ်ထားပြီးသောအခါ၌ ဂတ်၏အချုပ်ခန်းတွင် မထားတော့ဘဲ ထောင်သို့ ပို့လိုက်လေတော့၏။ ထောင်၌လည်း ကျွန်ုပ်အား အများသူငါ အချုပ်သားများနှင့်မထားဘဲ သီးခြားခွဲ၍ တိုက်ပိတ်ထားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်းတွင် ဆင်းရဲ ဗြဲငြင်စွာ နေထိုင်ရလေ၏။ ထိုသို့ နေထိုင်စဉ်အတွင်းတွင် ထိုတိုက်ခန်း၏ နံရံကိုကြည့်လိုက်ရာ နံရံပေါ်တွင် မီးသွေးများ၊ နန္ဒင်းတက်များဖြင့် ရေးထားသော ကုလားစာများကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားစာကို မဖတ်တတ်ခြင်းကြောင့် မည်သည် အကြောင်းအရာများ ရေးထားသည်ကို မပြောနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် တိုက်အတွင်း၌ နေသွားကြကုန်သော အချုပ်သား တရားခံများ၏ မှတ်တမ်းများ ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု တွေးယူရလေ၏။

လာဘိုးထွေး

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် တိုက်ခန်း၏ အလင်းရောင်မဝင်သော နံရံဘက်ဆီသို့ ဝရပြု၍ ကြည့်မိရာ သွေးကို တုတ်ဖြင့်တို့၍ ရေးသွားသော အင်္ဂလိပ်စာများကို တွေ့ရ၏။ ထိုစာများကို ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ကြည့်ရာ ထိုစာများ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် အောက်ပါတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

သွေးဖြင့်ရေးရသော စာ
သို့မဟုတ်
ရှမ်းဘဲလား ခရီးစဉ်

ကျွန်ုပ်သည်ထိုစာကို သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်၏။ ထိုစာထဲတွင် 'ဂိုဗီ'သဲကန္တာရအကြောင်းပါ၏။ ဂိုဗီသဲကန္တာရနေရာသည် တစ်ခါက သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ထိုစာ၌ ဖော်ပြထား၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိခဲ့၏။ ထိုကျွန်းမှာ 'သဝိဿဒီပါ' ဟူ၍ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အဖြူရောင်ကျွန်းဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။

ထိုကျွန်းသည် မြောက်လတ္တီတွဒ် ၄၅-ဒီဂရီနှင့် ၅၀-ဒီဂရီအကြား တွင်ရှိကြောင်း၊ ထိုနေရာကို ရှမ်းဘဲလားဟု ခေါ်ကြောင်း၊ ရှမ်းဘဲလားသည် 'အမတ'နယ်မြေဖြစ်ကြောင်း၊ ဖျော်စရာအတိဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် ရှမ်းဘဲလားသို့ သွားသောခရီးစဉ်၌ လူသတ်မှုနှင့် အဖမ်းခံရကာ ကြိုးစင်သို့ တက်ရတော့မည့်အကြောင်း၊ သူ၏အမည်မှာ 'ဒုတားကူးမား'ဟူ၍ဖြစ်ပြီး

အတ်ကြီးသော ဟိန္ဒူလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဤစာကို ဖတ်မိပြီးပါက ရှမ်းဘဲလားသို့ သွားရန် မိမိ တိုက်တွန်းပါကြောင်း စသည့် အဓိပ္ပာယ်ရသော စာများဖြစ်ကြ၏။

ထို့ပြင်ထိုစာအောက် ၌ မြေပုံတစ်ချပ်လည်း ပါ၏။

ထိုမြေပုံကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိသရွေ့ ပြန်လည်မှတ်တမ်းတင်ရသော် အင်္ဂလိပ်စာတိုင်း ဖြစ်လေတော့သတည်း။

ဒုတားကူးမား ခေါ် ရှမ်းဘဲလား အရူး

ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းခန်း၏ နံရံတွင် သွေးဖြင့်မှတ်တမ်းတင်သွားသော ဒုတားကူးမားဆိုသည့် ဟိန္ဒူဇာတ်မြင့်တစ်ဦး၏ အကြောင်းကို အတွေးနယ်ခဲ့လေ၏။

ဒုတားကူးမားဆိုသည့် အသံထွက်မှာ မြန်မာအသံနှင့်ဖလှယ်ရသော် 'ဒုဋ္ဌကုမာရ'ဟူ၍ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ဒုဋ္ဌကုမာရဟူသော အမည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ နားမဝမ်းလှပါ။

ငယ်စဉ်က ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးပြောပြသော ဖာတစ်လုံး ခေါင်းကျားဇာတ်ထုတ်မှ ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား၏ ဆရာ၊ သူတောင်းစားတစ်ဦး၏ နာမည်ဖြစ်၏။

လာဘ်ပိုးထွေစာလ

ထိုသူတောင်းတားသည် ဘုရင့်သမီးနှင့် စန္ဒာလတို့မှ ပေါက်ဖွားသည့် ဟု ထိုပုံပြင်က ဆိုထား၏။ အတွေ့အကြုံများ၍ လူစွမ်းလူစပိုပိုကိုလည်း ထိုပုံပြင်အရ သိရ၏။ ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားမင်းသားအနေနှင့် အဓမ္မဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ ၎င်းဒုဋ္ဌကုမာရ၏ အကြံပေးချက်ပင်ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဒုဋ္ဌကုမာရခေါ် ဒုတားကူးမားသည် လူသာမန်လို ရောက်နိုင်ခဲ့သော ရှမ်းဘဲလားခေါ် နေရာထူး နေရာဆန်းကြီးကို အရောက်သွားရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ ထိုသို့ ကြိုးပမ်းရင်း လမ်းခရီး၌ လူသတ်မှု ကျူးလွန် ဖန်ရှိခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းဘဲလားသို့ မရောက်ဘဲ ကြီးစင်သို့ ရောက်သွား ရွှိ ဖြစ်တန်ရာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ အတွေးနယ်ချဲ့ပြီးနောက် ညအချိန်သို့ရောက် လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ သံတိုင်ကြားမှ မြင်နေရသော မိုးကောင်းတစ် မှု ကြယ်ပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကို ငေးမောနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ စောင့်ရသော အစောင့်ဝါဒါရောက်လာပြီး ကုလားစကားဖြင့်-

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ကြယ်ကိုကြည့်နေတာလဲ၊ အိပ်ပါတော့လား၊ ဒီကြယ် ဟာ ဟောဟိုက အုတ်နိုးအဖျားဘက်ကို ရောက်ရင် ထောင်ဆရာကွ၊ အဲဒီအခါမှာငါတို့ဟာ ထောင်သားတွေကို ဟောဒီတုတ် ခိုက်ရတယ်။ (၁၂)နှစ်မှာ တစ်ခါလောက် ထောင်ဆူတယ်။ ငါအလုပ်ဝင်ခါစမှာ တစ်ခါဆူလို့ ငါလည်း ခိုက်ဖူးသေးတယ်။ အခုတစ်ခါ ဒီကြယ်လေးဟာ အုတ်နိုးနားနီးလာပြီ၊ ဆယ့်နှစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်”

လာဟိုလွှာစာ

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျား ထောင်ဆူတုန်းက ဒီအခန်းကလူကို ခိုက်သေးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ၎င်းက-

“ဒီအခန်းထဲမှာ အဲဒီတုန်းက ရှမ်းဘဲလားဆိုတဲ့ အဓမ္မတစ်ယောက် နေတယ်ကွ၊ သူဟာ နာရီနဲ့အမျှ ‘ရှမ်းဘဲလား၊ ရှမ်းဘဲလား’လို့ အော်နေတယ်။ တစ်ခါတလေ ရှမ်းဘဲလားကို သွားမယ်လို့လည်း အော်နေတယ်။ ဒီကောင်က အဓမ္မဆိုပေမယ့် လူသတ်မှုနဲ့ ရောက် လာတာ၊ သူ့ကို ဓမ္မမဇ္ဈ ဆရာဝန်နဲ့ စစ်ဆေးနေတုန်းရှိသေးတယ်။ တကယ်ဓမ္မတယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောရင်တော့ သူ့လွတ်မှာပဲ ပေါ့ကွာ။ တကယ်မဇ္ဈဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ကို ကြီးစင်ပို့ရမှာပဲ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဝါနဲ့ ဆက်ပါဦးဗျ၊ စောစောတုန်းက ထောင်ဆူတဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ-

“အဲဒီလို ထောင်ဆူတုန်းက တွေ့သမျှ ထောင်သားတွေကို ငါတို့ အမှုထမ်းအားလုံးက တုတ်ကြီးတွေနဲ့ တစ်အားလွှဲပြီး ခိုက်ရတယ်။ သေတဲ့လူသေ၊ ကျိုးတဲ့လူကျိုး၊ မျက်လုံးကန်းသွားတဲ့သူတွေအများ ကြီးပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှမ်းဘဲလားအဓမ္မဟာ သံတိုင်ကိုကိုင်ပြီး ငါတို့ ရဲ့ထောင်မှူးတွေကိုရော ငါတို့ကိုရော ကြိမ်းမောင်းတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ကို မော့ပြီး ‘ခေါ်ဂိုး’လို့ အော်လိုက်တယ်”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က-

လာဟိုလွှာစာ

“ဒေါ်ဂျိုးဆိုတာ သူ့ခဲလဲ”

ဟု မေးရာ ၎င်းက-

“မိုးပေါ်ကနေပစ်ချတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်နက်တစ်ခုပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပေပြီ။ ‘ဒေါ်ဂျိုး’ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အများသူငါ သိနေသော သိကြားမင်းကိုင်းသည့် ဝရဇိန်လင်နက်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအစောင့်အား-

“မင်းပြောတဲ့ ဒေါ်ဂျိုးဆိုတဲ့ မိုးပေါ်ကလက်နက်တွေဟာ ဘယ်နှခုတောင် ကျလာသလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ-

“ဘယ်နှခုတောင် ကျစရာမလိုဘူး။ တစ်ခုတည်းကျတာနဲ့ မေ့လျော့သွားကြတာ။ အဲဒီမှာ ထောင်ဆူတာလည်း ပြီးသွားတော့တာပဲ”

ဟု ဝါဒါက ပြောလေ၏။

“အဆန်းပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းက-

“မယ့်ဘူးလား။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်ုပ်တို့ ဒေါ်ဂျိုးတစ်ခု အထဲမှာတော့ ပေါက်ကွဲစရာ မရှိတော့ဘူး။ အခွဲပေါက်တာ။ အဲဒါ ထောင်ပိုင်ကြီးရုံးခန်းမှာ အလှပြထားတယ်”

ဟု ဝါဒါက ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ စဉ်းစားရ အလွန်ကျပ်သွား၏။ ငယ်စဉ်က

သွား ဆိုသည်လောက်ကို ကြားဖူး၏။ ယခုမူ ဝရဇိန်လက်နက်ဆက်ဟူသည့် အခွဲကို ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ရုံးခန်း၌ အလှပြထားသည်ဟု ကျွန်ုပ်အဖို့ ယုံရအခက် မယုံရအခက် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝါဒါအား ဆက်၍ မေးပြန်၏။

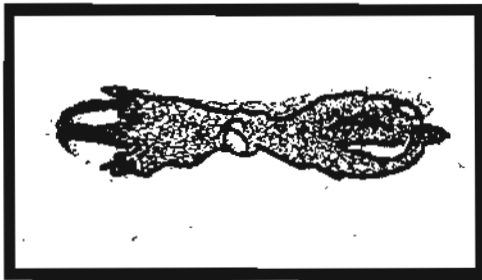
“ဒါနဲ့နေပါဦး။ မင်းပြောတဲ့ ရှစ်ဘဲလားအရူးက ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

သည် ၎င်း၏ ဘောင်းဘီအိတ်အထွင်းမှာ အိတ်ဆေးလိပ်ကို ထုတ်၍ ခြွက်ဖွာလိုက်ရင်း-

“တစ်ထောင်လုံး ဒေါ်ဂျိုးကိုလို့ မေ့ကုန်တယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း မမေ့ဘူး။ သူထွက်ပြေးသွားတာပေါ့။ သူ့အခန်းထဲမှာ သူပြေးမယ့် ခရီးလမ်းရဲ့ မြေပုံရယ် သူစီးမယ့် မြင်းရဲ့ပုံကိုတောင် ရေးသွားသေးတယ်။ အဲဒါက ကုလားလို့ ရေးထားတာ။ မင်း ဟောဟိုဘက်က နံရံမှာ သေသေချာချာ ရှာကြည့်ပါလား။ အင်္ဂလိပ်လို့ ရေးထားတာတွေလည်း ရှိတယ်”

ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ရှာဖွေရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုပုံကို တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်ုပ် အလွတ်ကျက်ထား၏။ ထိုပုံနှင့်အလားတူ ပုံမျိုးကိုလည်း နောင်အခါ၌ ကျွန်ုပ်ရရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှတ်တမ်းတွင် ထိုပုံကို ရေးကူး၍ မှတ်တမ်းတင်ပေးသတည်း။

အပြစ်ပေးခံရပြီ

၁၈၆

ဤသို့ နေထိုင်လာခဲ့ရာ သုံးလခန့်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား ရုံး
 တင်၍ လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ရှေ့နေမငှားနိုင်ဟု ဆို
 သောကြောင့် အစိုးရရှေ့နေငှားပေး၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့နေသည် ကျွန်ုပ်
 အတွက် အမှုလိုက်ပေးရသည်ကိုပင် ဝဋ်ဒုက္ခကြီးတစ်ခုအဖြစ် သဘော
 ထား၍ တညည်းညည်း တညံ့ညံ့ဖြင့် လိုက်ပေးခဲ့၏။ သူသည် လူသတ်မှု
 ၌ မျက်မြင်သက်သေမရှိသော အချက်ကို ကိုင်ထား၏။ ထို့နောက် ရာကျန်
 သေဆုံးရခြင်းသည် တန်တော်မိုးဆိုသော ကျွန်ုပ်ကြောင့် ဖြစ်ချင်လည်း
 ဖြစ်မည်။ မဖြစ်ချင်လည်း မဖြစ်ဘဲ ရှိနိုင်သည်။ ဤအချက်သည် အမိန့်

လာဘ်ပိုးထွေစာပေ

ချရမည် တရားသူကြီးအဖို့ သံသယဖြစ်နိုင်သောအချက်ဖြစ်၏။ အထူး၍ သံသယဖြစ်ပါက တရားသူကြီးအနေနှင့် သံသယအကျိုးကို တရားအားခံစားခွင့်ပေးရသည်။ ဤသို့ ခံစားခွင့်ပေးလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အမှုမှ တစ်ခါတည်း လွတ်ချင်လည်း လွတ်သွားမည်။ သို့မဟုတ် အခြားခက်မှ လျော့ပေါ့၍ ကျခံရမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့နေသည် ဤအချက်ကို မလွတ်ဘဲ ကိုင်ထား၏။ ဤအချက်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အား ကြီးစင်မရောက် အောင် ကယ်ဆယ်မည် ယူဆထားပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်ထင်သည် အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သူသည် ဤအချက်ကို ကိုင်၍ သံသယအကျိုးကို ကျွန်ုပ်အား ခံစားခွင့်ရရန် လျှောက်လဲခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ခမ်းမွေး ရှည်လှသော မစ္စတာဂျွန်ဆိုသူ တရားသူကြီးက လူသတ်မှုအတွက် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ကျခံရန် အမိချမှတ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမိန့်ချသောနေ့၌ ရှိစီနှင့်ဗနာဂျီကို မျှော်နေခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် ပေါ်မလာကြပါ။ ကျွန်ုပ်သည် လောကခံ၏ နှိပ်စက်မှုကို အလူးအလဲ ခံနေရပြီဖြစ်၏။

တရားရုံးမှ ထောင်သို့ ပြန်ပို့သောအခါတွင် ထောင်မှူးလူပုဂံက ထေသည် ကျွန်ုပ်အား စာတစ်စောင်လာ၍ပေး၏။ ထိုစာကို ဖောက်ကြည့်ရ ရှိစီနှင့်ဗနာဂျီတို့ ထိမ်းမြားသော ဖိတ်စာကို အခြားသောစာတစ်စောင်နှင့်အတူ တွေ့ရ၏။ အခြားသော စာတစ်စောင်ဆိုသည်မှာလည်း ရှိစီဗယောကျိားဆန်သော လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည့် တစ်ဖက်ပါ အဓိပ္ပာ

ခရီးဆိုတာ မသွားဘဲ နေရင်လဲ ရပါတယ်။
သွားမယ်ဆိုရင်တော့ အဝေးဆုံးကို သွားတာ
အကောင်းဆုံးပါပဲ။
ရှုမိဘဲလားထီ သွားပါလား ဒါလင်ရယ်။

နီနီ

ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လည်ချောင်းတစ်ခုလုံးခြောက်သွေ့လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးများ အခုန်မြန်လာ၏။

ထို့ထက်ဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်ရပ်နေသော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ထောင်ကျသောနေ့၌ ကျွန်ုပ်ချစ်သူက သူတစ်ပါးနှင့် လက်ထပ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင်သောစာကို ရေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးတွင် ကြီးမားသော အမာရွတ်ကြီးထင်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်များ ကျမသွားစေရန် အားတင်း၍ ထိန်းထားလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုရမှာလဲ၊ ငိုတဲ့အလုပ်လောက် ကျက်သရေယုတ်တူတဲ့

ရှိဦးမလား။ ငါဟာ ကျက်သရေ မယုတ်ဘူး”

ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြောလိုက်လေ၏။ အမှန်စင်စစ် မျက်ရည်ကျခြင်း
ငိုကြွေးခြင်းကို အတူတူဟု ကျွန်ုပ် နားလည်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်မကျဘဲ ငိုကြွေးနေ၏။
ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်ကျချင် ကျပါစေဟူသော သဘောကြောင့်
စိတ်လွတ် လက်လွတ် ငိုကြွေးလိုက်လျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်က
မျက်ရည်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် အသည်းနှလုံးတွင် နာသော
ဒဏ်ရာသည် ပျောက်ကင်းသည်ဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ မကြာခဏ ဆိုသလို
အနာဟောင်းပေါ်လာသောအလေ့ ဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

ဂျော့ဘုရင်ရွှေဘုန်း နေတနွန်းသာပ

ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ကျခံနေရ၏။ ကျွန်ုပ်
ပပါအဝင် အကျဉ်းသား နှစ်ရာအား ထောင်မှထုတ်ကာ 'ဘန်ကူရ'ဟု
သာ အရပ်ဒေသတွင် ရထာလမ်းဖောက်လုပ်ရန်အတွက် မြေပေါက်
ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်များသည် သွေးချင်းချင်း ထနေပြီဖြစ်၏။
အနည်းငယ်မျှ နားလိုက်သည်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်ကြပ်သော ထောင်
ပေါ်သည် သားရေလုံးကြီးဖြင့် တဝန်းဝန်း ရိုက်လေတော့၏။ တစ်ခါ
တစ်ရံ၌ အသက်ရှူပင် ရပ်သွားမတတ် နာကျင်လှတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
အလွန်မောသောကြောင့် ဤသို့ နာကျင်မည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် နား
လိုက်ရလေ၏။ နားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သားရေလုံးသည် ကျော

ပေါ်သို့ ကျလာလေတော့၏။ အလုပ်များ ရပ်နား၍ ထမင်းစားချိန်၌ နံပြားတစ်ချပ်နှင့် အလွန်ကျသော ပဲဟင်းရည်နှစ်ဇွန်းသာ ရသည့်အိပ်သောအခါ ၌လည်း အခန်းကြီးတစ်ခုတည်းတွင် အကျဉ်းသား စုပေါင်း၍ အိပ်ရသည်ဖြစ်ရာ အလွန်ဆိုးရွားသော အနံ့ကြီးတစ်မျိုး ထွက်၍ နေလေ၏။ ထိုအနံ့ကြီးကိုပင် ရှု၍ အိပ်ရလေ၏။ ထိုဒုက္ခအရော့ပြရလျှင် ဤမှတ်တမ်းထက်ထူသော စာအုပ်ကြီး လေးအုပ်ခန့် မည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရေးမပြတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဝရဲတမျှ ဆင်းရဲလှနေရာ၌ နေထိုင်ခဲ့ရာ သုံးနှစ်မျှ ကြာသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏ မူလရည် အသားအရောင်တို့မှာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ၍ သွားလေ၏။

တရုတ်ကပြားဖြစ်၍ အသားဖြူလှသော ကျွန်ုပ်မှာမူ ကောက်ညှပ် ဝချိပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အသားအရည်များ သကုန်ခန်း၍ အရိုးပေါ်တွင် အရေမျှသာ ကျန်လေတော့၏။ ဤအတိုင်း နောက်ထပ် ခြောက်နှစ်ခန့်နေရပါမူ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်အပြင် အသက်ရှင်၍ ထွက်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်အတွင်း၌ပင် သေရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝရွေ့အတွက် စဉ်းစားချိန်မရပါ။ အချိန်ရှိသရွေ့ ဒုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည့် ဖြစ်ရာထို ဒုက္ခများသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ငင်း လက်တွေ့ သိမှတ်စွာ ရာများ ဖြစ်နေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ဇာတာဆန်းလင်သည် ရှုန်းပသောအချိန်

လာဘ်ပိုးထွာစာပေ

ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုအချိန်က အိန္ဒိယပြည်သို့ ရော့ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွချီလာသော အချိန်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ အိန္ဒိယပြည် တရားရေးဌာနမှ လွတ်ပေးသင့်သော ထောင်ကျများ၏ အမှုတွဲများကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ တင်သွင်းခဲ့၏။

ထိုသို့ တင်သွင်းခြင်းမခံရသော အကျဉ်းသားများအဖို့လည်း အပြစ်ဒဏ်၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို လျော့ပေးရန် အသနားခံပေး၏။ ရော့ဘုရင်သည် ဘုန်းကြီးပေ၏။ ၎င်းက လက်မှတ်ကလေးတစ်ချက် ထိုးလိုက်ရုံနှင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော် လောကဇာရဲသားများသည် လောကဇာရဲမှ လွတ်မြောက်ခွင့် ရလေတော့၏။

ထောင်လွတ်ဝရမ်းနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အား မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိရန် ကာလကတ္တားထောင်မှ တာဝန်ယူ၍ ပို့ဆောင်ပေးရလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား ကာလကတ္တား ဟောင်ဝါဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ ရန်ကုန် ပန်းဆိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းတိုင်အောင် သင်္ဘောစီးခွင့် ဝရမ်းတစ်စောင် ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မှ ကာလကတ္တားယူနီဇာစတီသို့ ကျောင်းတက်ရန် သွား၏။ ပြန်လာသောအခါ၌ ထောင်မှ ပြန်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကား တွေးမိတိုင်း ရင်နာဖွယ်ရာကောင်းလေတော့၏။

အမှန်စင်စစ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများသည် ကျွန်ုပ် အမှန်တတ်ကျွမ်းခဲ့သော ပညာရပ်များဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ နာကြည်းသော မျက်ရည်များမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ကို ပြောပြက်ထင်ထင်၊ ရှုမြင်နိုင်ပြီဖြစ်၏။ နာကြည်းမှုကြောင့်

လာဘ်ပိုးထွာစာပေ

ကျသော ကျွန်ုပ်၏မျက်ရည်သည် ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်ရန်အတွက် မှန်ပြောင်းထက်ပင် အသုံးဝင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စု စာအုပ်၌ အထက်က ဆိုခဲ့သော အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားမှတ်တမ်း တင်ထားပေသည်။

Sorrows are my best educators
 A man can see farther through
 A tear than a telescope

TAN TAW MOE

လက်စွပ်

လက်စွပ်

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်၊ မိခင်များသည် မရှိတော့သည့်အပြင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် မသေမိကာလ အတန်ကြာက ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် သေတမ်းစာ ရေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသေတမ်းစာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် အမွေ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးထားခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တရုတ်ပြည်မှ ကျွန်ုပ်၏ ညီဖြစ်သူ တန်တော်စိုးနှင့်ကျွန်ုပ်အဖေ တိတ်တိတ်ကျိတ်၍ ယူထားသော မိန်းမများမှ မွေးသည့် သားသမီးများအတွက်သာ အမွေများ ထားခဲ့ကြောင်း သိရ သည်။

လက်စွပ်

ကျွန်ုပ်သည် ပညာလည်း မပြည့်စုံသည့်အပြင် ထောင်ထွက်တတ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခုလည်း အားကိုးရာမဲ့ အဖြစ်ဖြင့် အနာဂတ်ကို လျှောက်လှမ်းရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်တန်းရှိ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းအနီးကောက်ထံတွင် ကျွန်ုပ်၌ပါသော ပစ္စည်းအချို့ကို အပ်နှံပြီး အနီးကောက်၏ အကူအညီနှင့် ရန်ကုန်၌ တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် အနီးကောက်၏ အကြံပေးချက်အရ ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ရွှေညောင်မြို့ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုသို့ ထွက်လာခဲ့သည့်အကြောင်းမှာ ရွှေညောင်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ငယ်စဉ်က ဆိုးဖော်တော် ဖက် ဖြစ်သော အော်ကုလားဆိုသည့် ကောင်သည် ပွဲရုံဖွင့်လှစ်ကာ ဟာကျနေသည် ဆိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ အစီအစဉ်မှာ အော်ကုလား၏ အကူအညီဖြင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ရွှေညောင်သို့ ရောက်သောအခါ များစွာမရှာဘဲ ရဘဲ အော်ကုလား၏ပွဲခုံသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ အော်ကုလားသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။

“မင်းအကြောင်းကို ငါကြားပါတယ်၊ ကျောင်းကလည်း အထူးခံရတယ်၊ ထောင်လည်း ကျသွားတယ်ဆို”

ဟု အော်ကုလားက ပြောလေ၏။

“မင်းပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ အော်ကုလားက-

“မင်းနဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ ဝန်ထုပ်ဆိုင်ဆိုင်က ပြောပြသည်”

လာဘ်ထွက်စာ

ကို ရောက်လာတယ်။ သူက တန်တော်မိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါဆိုပြီး စုခိုင်းလို့ စုပေးရတယ်။ ပြီးတော့ တို့အားလုံးကို ညစာတွေ ဘာတွေ ကျွေးမွေးသွားတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ခင်မင်တဲ့အကြောင်းလည်း ပြောတယ်။ မင်းရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးလည်း ပြောပြသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ မိန်းမကလည်း ရှိစိလို့ ခေါ်တယ်။ မင်းကို အတော်ပဲ ခင်ပုံရတယ်။ သူတို့နဲ့ မင်းနဲ့တော့ ပြန်တွေ့ဖို့ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မစွတာတန်တော်မိုးကတော့ ပြန်တွေ့မှာပါတဲ့။ အဲဒီလို ပြန်တွေ့ခဲ့ရင် ရှိစိက လက်ဆောင်ပေးသွားတာလို့ ပြောပေးပါ ဆိုပြီး လက်စွပ်တစ် ကွင်းပေးသွားတယ်။ အဲဒီ လက်စွပ်ငါ့မှာ ရှိတယ်”

ဟု ဆိုကာ အော်ကုလားသည် မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ကတ္တီပါဗူးကလေးအစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ ထိုဗူးကလေးထဲမှ လက်စွပ်ကို နှိုက်ယူ၍ ကျွန်ုပ်အား ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလက်စွပ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်ကြည့်၏။ တော်နေကြောင်း မတွေ့ရ၏။ လက်စွပ်မှာ ရွှေလက်စွပ်ဖြစ်၏။ လက်စွပ်ပေါ်တွင် 'SHAM BELA' ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်စွပ်ကို ချွတ်မစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပွဲရုံရှေ့ရှိ 'ကီးဖြူချောင်း' အတွင်းသို့ လွတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

“မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲ”

ဟု အော်ကုလားက ကျွန်ုပ်အားမေးလိုက်လေ၏။

လာဘ်ထွက်စာ

“ဘယ်နှယ့်လုပ်ရမှာလဲကွ... မလိုချင်လို့ လွှတ်ပစ်တာ၊ သူမ မရှိတဲ့ လူဆီက ပစ္စည်းဟာ သစ္စာမရှိတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ ပါနေ လိမ့်မယ်၊ ငါက သစ္စာရှိတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ အော်ကုလားက-

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ သွားရှာဦးမယ်’

ဟု ဆိုကာ သူ၏ပွဲရုံအလုပ်သမားများနှင့်အတူ ချောင်းအတွင်းသို့ ဆင်း၍ ရှာကြလေ၏။ နံနက် ၁၀-နာရီခန့်က ရှာခဲ့ရာ ညနေ လေးနာရီ ထိုးသည် အထိ မတွေ့ဘဲရှိသည်ဖြစ်ရာ အော်ကုလားတို့လူစုသည် လက် မြှောက်ရ လေတော့၏။

အော်ကုလားသည် ချောင်းအတွင်းမှ ပြန်တက်လာသောအခါ ရေမျိုးချိုးလေ၏။ ထို့နောက် မှန်ပေါင်သွင်း၍ ချိတ်ထားသော ကြေးစန့် နတ်ရုပ်ကြီးကို သွား၍ကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနတ်ရုပ်ကြီးကို ကြည့် လိုက်၏။ ထိုနတ်ရုပ်ကြီး၏ လက်ချောင်းထဲတွင် ငါးတစ်ကောင်ညှပ်၍ ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ငါးထိုးရမယ်၊ ငါးထိုးရမယ်”

ဟု အော်ကုလားက ပြောလေ၏။

“မင်းပြောတာ ငါ နားမလည်ဘူး၊ မင်းဘာပြောတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဥပ-ကောင်ထိ ထိုးဖို့ အတိတ်ကောက်နေတာ၊ မင်းကလက်စွပ် လွှင့်ပစ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့အဖို့ ထူးဆန်းတဲ့နိမိတ်တစ်ခုပဲ လက်စွပ်ဆိုတာ လက်ချောင်းမှာ ဝတ်တာမဟုတ်လား၊ အဲဒီ

တော့ လက်ချောင်းရဲ့ နိမိတ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ နတ်ရုပ်ကြီးမှာ ကြည့်တာကွ၊ လက်ချောင်းရဲ့ နိမိတ်ဟာ ငါးလို့ ပြထားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါးထိုးရမယ်လို့ ပြောတာ”

ဟု အော်ကုလားက ပြောလေ၏။

ထို့နောက် အော်ကုလားသည် ဥပ-ကောင် ထိရုံသို့ သွား၍ ‘ငါး’ ငါးဆယ်ဖိုးထိုး၏။ ညနေခြောက်နာရီ ဒိုင်ဖွင့်သောအခါ၌ ငါးရုပ်ပင် ဖွင့် လေရာ အော်ကုလားသည် ဥပ-ကောင်ထိ ပေါက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဒိုင်က ၎င်းအား ငွေထောင့်သုံးရာငါးဆယ် လျော်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုငွေကို ငါးဆယ်နှင့် စားကြည့်ရာ ‘၂၇’ရသောကြောင့်-

“ဟေ့ အော်ကုလား ၂၇-ဆပဲ လျော်သလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် တန်တော်မိုးရဲ့၊ ဥပ-ကောင် ဆိုပေမယ့် ဥပ-ဆ လျော်တာမဟုတ်ဘူး၊ ၂၇-ဆပဲ လျော်တယ်၊ အဲဒီငွေဟာ မင်းကြောင့် ရတာမို့ မင်းကိုငါ တစ်ဝက်တိတိ ပေးမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ငွေ ၆၇၅-ကျပ်တိတိ ခွဲ၍ ပေးလေ၏။ အစတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုငွေကို လက်ခံရန် ငြင်းသော်လည်း အော်ကုလားက အမျိုး မျိုးအဖုံဖုံ တောင်းပန်သောကြောင့် လက်ခံလိုက်ရလေတော့သတည်း။

သုံးဆယ်ခြောက်ကောင်

ကျွန်ုပ်သည် အော်ကုလားပေးသောငွေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ရန် ကြံစည်၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရမည်ဟု အကြံမပေါ်သောကြောင့် ဆက်လက်၍ စဉ်းစားခြင်းမပြုတော့ဘဲ အော်ကုလား၏ အိမ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဥရု-ကောင်ထိုးရန် အတိတ်စိမ်းကောက်သည် ကြေးစန္ဒီနတ်ရုပ်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်လေ၏။ ထိုအရုပ်ကြီးသည် ညာလက်တွင် ဓားကိုထမ်းလျက် ဘယ်လက်တွင် သန်လျက်ကိုကိုင်ကာ ခြေထောက်ကို ခပ်ကွေးကွေး ခပ်ကွကွ မတ်တပ်ရပ်နေပုံဖြစ်၏။ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း လိပ်ပြာရုပ်၊ သီလရှင်ရုပ်၊ နတ်ရုပ်၊ ငါးရုပ်၊ ခွေးရုပ်၊ တဏှာန်းရုပ်၊ ခိုရုပ်၊ ဖားရုပ်၊ စသည်ဖြင့် အရုပ်အမျိုးပေါင်း စုံနေအောင်ပါ၏။

လာဘ်ပိုးထွေစာလ

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရပ်များကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ ထို
ရေတွက်ကြည့်ရာ အရပ်ပေါင်း ၃၆-ရပ်ပါကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုအ
အော်ကုလားသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်-

“တန်တော်မိုးရဲ့ ကြေးစန္ဒီရုပ်မှာ ပြထားတဲ့အကောင်တွေ
ကိုယ်စားလှယ်ကောင်တွေရှိသေးတယ်။ တစ်ခါတလေ ကြ
ကို နိမိတ်ရပေမယ့် ကြက်ကို မဖွင့်တာရှိတယ်။ နွားအစား
ကုမ္ပဏီတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ဗျိုင်းအစား ကျားကို ဖွင့်
လည်း ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်သည် အော်ကုလားပြောသောကိုယ်စားလှယ်အကောင်
များကို မှတ်စုစာအုပ်တွင်ရေးကာ နှုတ်တိုက်ရသည်အထိ ကျက်ရ
တော့၏။

ညနေပိုင်းရောက်လျှင် ၃၆-ထိရုံဆိုသို့ အော်ကုလားနှင့်အ
လိုက်ပါသွား၏။ ထိရုံမြေတွက်လပ်တွင် အော်ကုလားအိမ်၌ ချိတ်ဆွဲ
သော ကြေးစန္ဒီနတ်ရုပ်ပုံကြီး တစ်ပုံကို ဝါးလုံးများဖြင့် ထောင်ထားသည်
တွေ့ရ၏။ ထိုပုံကြီးရှေ့တွင် လိမ္မော်သီးများ၊ ဝက်ကောင်လုံးကင်များ
ကောင်လုံးကင်များ တင်မြှောက်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒိုင်လုပ်သူသည် မကြာခဏ ထိုအရပ်ကြီးရှေ့၌ ဖြောက်
များအတွဲလိုက် ဖောက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ လွန်စွာစည်က
နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယမန်နေ့က အော်ကုလား ငါးထိုး
ပေါက်သွားသော နေရာကို ကြည့်ကာ နတ်ရုပ်ကြီး၏ လ
ချောင်းတွင် ငါးရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုလက်ချောင်းမှာ

လာဘ်မိုးရွာစာပေ

ညာဘက်လက်မှလက်ချောင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဘယ်
ဘက်လက်ချောင်းတွင် ဗျိုင်းကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဗျိုင်းကို
အနည်းငယ်ထိုးရန် စိတ်ကူးမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ‘ဘယ်လောက်မိုး ထိုးရင်ကောင်းမလဲ’ ဟု
ဦးစားမိ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ရှိစိ ကျွန်ုပ်ထံ ရေးခဲ့ဖူးသော
စာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိလေ၏။ ထိုစာကား ‘ခရီးဆိုတာ မသွားဘဲနေရင်
လည်း ရပါတယ်။ သွားမယ်ဆိုရင်တော့ အဝေးဆုံးကို ရောက်အောင် သွား
ပါ’ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌-

“မထိုးဘဲ နေရင်လည်း ရပါတယ်။ ထိုးတယ်ဆိုရင်လည်းထိုးနိုင်
သလောက် အများဆုံးကို ထိုးတာအကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု တွေးမိသည့်အလျောက် ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်အား အော်ကုလား
ပေးခဲ့သော ၄၅-ကျပ်ကို အကုန်လုံး ထိုးပစ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။
ထိရုံရှေ့၌ကား ဒိုင်မှ ငှားရမ်းထားသူတစ်ဦးက မောင်းကို
တနောင်နောင်ထု၍-

“နဖူးကမောက် ဖင်ကကောက် လင်ရပေါက်က ဝေးလေပြီ၊
တောထဲမှာ နေတယ်။ အသားစားတယ်”

ဟု အတိတ်စိမ်းပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဗျိုင်းကိုထိုးရန် စဉ်းစားမိ၏။
ထို့ကြောင့် ဗျိုင်းကို ကျွန်ုပ်၌ရှိသော ၆၇၅-ကျပ်မိုး အကုန်လုံး ထိုးပစ်လိုက်
၏။

ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း အော်ကုလားက-
“မသေမချင်း မှတ်ထား၊ ငါးထွက်ပြီးရင် ဗျိုင်းမဖွင့်ဘူးကွာ”

လာဘ်မိုးရွာစာပေ

လက်ထိပ်ခတ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒိုင်နိုဆာတ်တယ်ကွ၊ ဘယ်အောင်
မဖွင့်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် အုပ်ကောင်ဖွင့်သောအချိန်သို့ ရောက်လာ၏။ ဖွင့်လို
သောအခါ၌ ချိုင်းဖြစ်၍နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ငွေသောင်း
ထောင်ကျော် အလျော်ရလေတော့၏။ ထိုအခါ အော်ကုလားက-

“ဟေ့ကောင် မင်း တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ နက်ဖြန် တစ်ပွဲရှိ
တယ်၊ အဲဒါ ထိုးကွာ”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ၃၆ကောင်ထိထိုးရန်စိတ်
နေမိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏နားတွင် ရှိစီပြောခဲ့သော စကားများ ပဲ့
ထပ်လျက်နေ၏။ ထိုစကားများမှာ ‘မွေးရက်ဂဏန်းကိုမေတ္တာပို့’ ဆိုသော
စကားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မွေးရက်ဂဏန်းနှင့် ထို
ဆိုင်သော အကောင်ကို ထိုးရန်အတွက် စဉ်းစားမိလေ၏။ အကောင်
ကို စဉ်ကြည့်ရာ (၁၇)ဂဏန်းသည် အိမ်ဖြစ်၍နေ၏။

ထိုအိမ်၏ ကိုယ်စားလှယ်မှာ နဂါးပျံဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ငွေရှစ်ထောင်တိတိကို နဂါးပျံတစ်ကွက်တည်း ထိုးချလိုက်၏။ အမှန်
စစ်လည်း ထိုနေ့တွင် နဂါးပျံပင် ဖွင့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ငွေနှစ်သိ
တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်တိတိကို အလျော်ရလေ၏။

ထိုဒိုင်များကလည်း ကျွန်ုပ်အား မထိုးရန် မေတ္တာရပ်ခံလေ
အော် ကုလားမှာမူ ကျွန်ုပ်အတွက် အလွန်ပျော်နေ၏။

“ငါ့သူငယ်ချင်း ခွေးဖြစ်ပြီအောက်မေ့နေတာ၊ ခုတော့ သူ့ငွေ
ဖြစ်ပြီ”

ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခော်ဘွားတစ်ဦးထံမှ အော်စတင်ကားတစ်စီးကို
မြတ်ပေး၍ ဝယ်ယူကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် ၁၅-လမ်းထိပ် အစိုးရ အသိအမှတ်ပြု
နန်းဆိုင်နှင့် များစွာမဝေးလှသော နေရာ၌ရှိသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ပါ
၌ မြေကွက်တစ်ကွက်ကို ဝယ်ယူ၍ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်
တည်လေတော့၏။

ထိုတိုက်၏ နဖူးစည်းတွင် အင်္ဂတေဖြင့် ရွှေငါးရုပ်၊ ငါးရုပ်၊
ခရုတ်နဂါးပျံရုပ်များ ပုံဖော်စေ၍ ထိုအရုပ်များ၏ အကြားတွင် ကျွန်ုပ်
သည် စာတန်းတစ်တန်း ရေးထိုးစိတ်ပေါ်လာလေ၏။ မည်သည့်အတွက်
ကြောင့် ရေးလိုစိတ်များပေါ်သည်ဟု မပြောနိုင်ပါ။ ထိုစာကို ရေးထွင်းခိုင်း
။ ထိုစာကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ရှုမိဘဲလား

ထူးလည်းထူးတဲ့ ဒီမြိုင်

ကျွန်ုပ်သည် အတော်အတန် ကြွယ်ဝနေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စိတ်
 ချမ်းသာသည် ဟူ၍ ကားမဆိုနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်များတွင် ရိုစီသည်
 ကြောခဏ လာရောက်၍ ကျွန်ုပ်အား နှိပ်စက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရိုစီ
 နှင့်ပတ်သက်သော အိပ်မက်များကို မမက်ချင်တော့ပါ။ ထိုသို့ မက်တိုင်း
 ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားတွင်ရှိသော အနာသည် ယဉ်းရုံမျှမက ဝန်းမန်းတက်
 သော အခြေသို့ ရောက်လာတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ရိုစီကို မေ့ရန်အတွက်
 ကျွန်ုပ်သည် မေ့လျော့ခြင်းဆီသို့ ပြေးသွားရ၏။ အဝေထမတွင် အရက်
 မူးသောက်ကြည့်၏။ အရက်မူးသော်လည်း နှလုံးသားဝက်ရာကား
 မသက်သာပါ။ မူးသောအခါကျမှပင် အသည်းနှလုံးတစ်နေရာတွင်
 ညီငှက်ထားသော ရိုစီအပေါ်ချစ်သည့် အချစ်သည် နီးထလာတော့၏။
 အချစ်ကား ကျွန်ုပ်အဖို့ မြေဆိုးမြေဟောက်တစ်ကောင်ထက် ကြောက်
 ရာကောင်းတော့၏။

လာဘ်ပိုးလွှဲစာပေ

ထို့ကြောင့် 'အရက်'ကို ကျွန်ုပ် လုံးဝဖြတ်ပစ်လိုက်၏။ ကိုကင်းဘတ် သို့ လှည့်၏။ 'ကိုကင်း'လည်း ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား ဒဏ်ရာကို မကုစားနိုင်ပါ။ ထိုမှတစ်ဖန် 'ပိက္ခမ္မ'ဟု ခေါ်သော ဘိန်းစားနှင့်အသိအကျွမ်း ဖြစ်ကာ ဘိန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။ ထိုအရာသည် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာကို ပျော်ထိကင်းအောင် မကုစွမ်းနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒရားတစ်လုံး ဝယ်၍ တစ်နေ့ကုန် စန္ဒရားတီးနေ၏။ အစပထမတွင်စန္ဒရားသင် ဆရာတစ်ဦး ငှားရမ်း၍ သင်၏။ သို့ရာတွင် ထိုဆရာမသည် ပညာသင်ပေးရင် ကျွန်ုပ်အား မရိုးမသားသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သောကြောင့် ပညာသင်ခြင်းကို အကြောင်းတစ်ခုပြု၍ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရ၏။

ရော်ဂျာဟု ခေါ်သော ကုလားစန္ဒရားဆရာတစ်ဦးကို ငှားရမ်း၍ သင်ယူခဲ့၏။ များမကြာမီ၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် အသံများ၏ သဘောတရားကို နားလည်သွား၏။ ရော်ဂျာသည် ကျွန်ုပ်အား မိမိဘာသာ ကြိုးပမ်းရန်တိုက်တွန်း၍ စန္ဒရားသင်ပြခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နှစ်ခန့်အချိန်ရှိတိုင် စန္ဒရားတီးနေ၏။

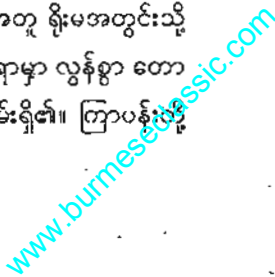
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒရားတီးခြင်းအလုပ်၌ လွန်စွာကျွမ်းကျင်၍ သွားလေတော့၏။ မြန်မာသီချင်းများကိုလည်း ထိုခေတ် ထိုအခါက ကောင်းပါပေသည်ဟု ဆိုသော ကြေးစားစန္ဒရားဆရာများနှင့်လည်း ယှဉ်၍ တီးနိုင်သော အဆင့်သို့ရောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒရားတီး၍ ပျင်းလာသောအခါ၌ အကောင်းစား တယောတစ်လက်ကို နိုင်ငံခြားမှ မှာယူ၍ တယောထိုးကျင့်ပြန်၏။ သုံးလခန့်ကျင့်ပြီးသောအခါ တယောထိုးကောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်လာပြန်၏။

သို့ ရာတွင် ကျွန်ုပ်နှလုံးသားမှ ဒဏ်ရာသည် ထိုအရာများကြောင့် ပျောက်ကင်းဖို့ မဆိုထားဘိ အညော်မိသော အနာကဲ့သို့ ရောင်ကိုင်းကား ပြည်များပင် ဆို့နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရာများကိုလည်း ဆန်းစစ်လိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ထိုခေတ်က နာမည်လွန်စွာကြီးသော ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦးအား လစဉ် ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးကာ ပန်းချီဆွဲသင်ပြန်၏။ ထိုဆရာကြီးသည် အစပထမတွင် ကျွန်ုပ်အား ပုံဆွဲ ခဲတံဖြင့်သာ ဆွဲခိုင်း၏။ ထို့နောက် ဂါတာကာလာခေါ် ရေဆေးဖြင့် ဆွဲခိုင်း၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဆီဆေးပန်းချီကားများ ဆွဲခွင့်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားများကို ထိုအချိန်က မြန်မာပြည်တွင် နေထိုင်သော မျက်စိဖြူအမြောက်အမြားက လာရောက်ကြည့်ရှုကာ ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူပုံအမျိုးမျိုးကို ရေးခဲ့၏။ ထိုသို့ရေးရာတွင် မိန်းမပုံများ အမြောက်အမြားပါ၏။ ထိုမိန်းမပုံများကို ရေးဆွဲသောအခါ၌ မည်သည့်အခါပဲ ရေးနေရာ ထိုမိန်းမပုံများမှာ ရိုစီနှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း သွား၍ တူနေတတ်သည်ချည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လူပုံကို ရေးဆွဲခြင်း ပြုတော့ပါ။ အထူးသဖြင့် မိန်းမပုံကို ရေးဆွဲခြင်းမပြုတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် တောတောင်ရှုခင်းများကိုသာ သွားရောက်ရှာဖွေ၍ ရေးဆွဲလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပဲခူးရိုးမတွင် ကျင်လည်ကျက်စားသော ဆိုးတစ်ဦးနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ကာ ထိုမုဆိုးနှင့်အတူ ရိုးမအတွင်းသို့ ချီကဲသွား၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိခဲ့သော ရိုးမတစ်နေရာမှာ လွန်စွာ တောထိပ်၏။ လွန်စွာမှလည်း သာယာ၏။ တောင်ကျစမ်းရှိ၏။ ကြာပန်းသို့

နင့်လည်း ပြည့်စုံသောရေကန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ မုဆိုးကြီး အတူ တဲတစ်လုံးထိုး၍ နေထိုင်ပြီးလျှင် အလျား ဆယ်ပေ၊ အနံ ခြောက် ပေရှိသော ကင်ဗတ်ပြားကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုတောအလှကို စိတ်ကြိုက် ရေးသားခြယ်မှုန်းလေ၏။ မုဆိုးကြီးကား ကျွန်ုပ်စားရန်အတွက် သားကောင်ကို ပစ်၍ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်၌လည်း ပေါင် မုန့်များ၊ ဆန်များ၊ စည်သွပ်ဗူးများ အပြည့်အစုံပါရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်း ချီကားကို ဆွဲ၍နားသောအခါ၌ တယောကို ကောက်၍ကိုင်၏။

ထို့နောက် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ အောက်ပါသီချင်းကို ထိုးမိလျက် သားဖြစ်သွား၏။

“ထူးလည်းထူးတဲ့ ဒီမြိုင် ဆန်းလည်းဆန်းတဲ့ ဒီမြိုင် ခရီးဝေးလွန်းလို့ လူသူမရောက်နိုင် အဖော်မပါနိုင် တစ်ယောက်တည်း သည်းထိပ် စရာပါမြိုင်”

ကျွန်ုပ်သည် တယောထိုးပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ မုဆိုးကြီး ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ထားသော အမဲဟင်းလျာများကို မြန်ယက်စွာ စား သောက်၏။

ပြီးလျှင် ပန်းချီကားကို ဆက်၍ဆွဲ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပန်းချီကားကို အသေးစိတ်ခြယ်မှုန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ပန်းချီကားထဲတွင် ရောက်နေ၏။

အထူးသဖြင့် ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ရိုစီကို လုံးဝမေ့လျော့နေ ပြီဖြစ်၏။ တော၏အလှသည် ရိုစီ၏အလှကို အနိုင်ယူထားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တောကို ရိုစီထက် ချစ်တတ်လာပြီဖြစ်၏။ နှစ်လခန့်ကြာသော်

အခါ ထိုပန်းချီကားကြီးသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ ထိုပန်း ချီကား၏ ထောင့်တွင် ကျွန်ုပ်သည် တန်တော်မိုးဟူ၍ လက်မှတ်ရေးထိုး ထိက်၏။ ထိုပန်းချီကားကိုလည်း ကျွန်ုပ်က အောက်ပါအတိုင်း အမည် သေးလိုက်လေတော့သတည်း။

ရုပ်ဘဲလား

ရွှေသူဌေးကြီးထံ ရောက်သွားသော ပန်းချီကား

ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားကြီး ပြီးသွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် သစ်သားပေါင်ကြီးတပ်၍ နံရံ၌ချိတ်ဆွဲကာ ထိုပန်းချီကားကြီးကို အရသာခံကာ ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားကြီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြည့်မဝနိုင်အောင် ရှိနေမိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဗိုလ်ကြက်ချေး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ထံ သို့ ရောက်လာပြီးလျှင်-

“မစ္စတာတန်တော်မိုး ‘ပီးယား’ဆပ်ပြာကုမ္ပဏီက သူဌေးနဲ့ သူ့ရဲ့ မန်နေဂျာတွေ ရန်ကုန်ရောက်နေကြတယ်။ သူတို့က ပန်းချီကား တွေကို ဈေးကောင်းပေးပြီး ဝယ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ် က ပန်းချီပြပွဲ တစ်ခုလုပ်မလို့ဗျ။ ပန်းချီဆရာတော်တွေများ

လာပါမို့လို့ဗျ

များရဲ့ ပန်းချီကားတွေတော့ ခပ်များများ ကျုပ်ရထားပြီးပြီ၊ ကျုပ်ဆီရောက်နေကြပြီ၊ ခင်ဗျားဆီက ပန်းချီကား တစ်ကားနှစ်ကားလောက် လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ ပန်းချီပြပွဲသို့ ကျွန်ုပ်၏ ‘ရွှေလား’ ပန်းချီကားကြီးကို ပေးလိုက်လေတော့၏။ ပန်းချီပြပွဲသည် သစ်ကြီး၏ ထောင့်ခန်းတွင် ကျင်းပလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားကို အတော်အတန် ထောင့်ကျသော နေရာတွင် ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ပန်းချီပြပွဲ စတင်ဖွင့်လှစ်သော ပထမနေ့၌ ဝိယားဆပ်ပြာကုမ္ပဏီမှသူဌေးက အောက်ပါဟာသကို ပြောသွားလေ၏။

“ဟောဒီ ပန်းချီဆရာရေးတဲ့ တောကြီးက အတော့်ကို နက်တာလူမရောက်ဖူးတဲ့ တောကြီးဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပန်းချီဆရာကတော့ ရောက်ဖူးတယ်လေ၊ သူမှ မရောက်ဖူးရင် ဒီပန်းချီကား ဖြစ်မလာဘူး”

၎င်း၏ ရယ်စရာမှာ စေ့စေ့တွေးမှ ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံးရသော ရယ်စရာမျိုးဖြစ်၏။ ထိုပန်းချီကားကို ဒုတိယသဘောကျသောသူမှာ ထိုအချိန်က မြန်မာပြည်သို့ ခေတ္တရောက်နေသော ‘မက္ကရီကာ ချောင်ဒရီ’ ဆိုသူ သူဌေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် အထည်ပျက်ရွှေများကို ဝယ်၍ ချွတ်ပြီးလျှင် ဆွဲကြိုးများ ပြုလုပ်၏။ ၎င်းပြုလုပ်သော ဆွဲကြိုးများကို တွင်တွင် ကျယ်ကျယ်ကြီးရောင်းချ၏။ ထိုဆွဲကြိုးကိုလည်း ၎င်း၏အမည် အတိုင်း ကော်ကံကို ပေးထား၏။ ‘မက္ကရီကာ ချောင်ဒရီ’ဆိုသောအမည်၏ အဓိ

ဘောက်မှာ ‘အမ်စီ’ဟူ၍ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းပြုလုပ်ရောင်းချသော ကြိုးများကို ‘အမ်စီကြိုး’ဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။ ၎င်းရွှေသူဌေးသည် ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားကို ငွေတစ်ထောင်ပေး၍ ဝယ်ယူသွား၏။

မှတ်ချက်။ ။ အလွန်ငွေရှားသော ခေတ်ဖြစ်သည်။ ပုလိပ်တစ်ဦး၏ လခသည် ထိုအချိန်က ၇-ကျပ်ခွဲသာရှိ၏။ ဆီတစ်ပုံးလျှင် ငါးမတ်သာ ပေးရလေ၏။ ဝန်ထောက်ဆိုသူသည် တစ်လမှ ၄၅-ကျပ်သာ ရ၏။ တန်တော်မိုး၏ ပန်းချီကားကို ငွေတစ်ထောင်ပေး၍ ဝယ်သွားခြင်းမှာ မည်မျှ ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်သွားကြောင်း စဉ်းစားစေလိုပါသည်။

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်၏ ရှမ်းဘဲလား ပန်းချီကားကြီး ငွေတစ်ထောင်ဖြင့် ရောင်းလိုက်ရသည့်အကြောင်းကို ထိုခေတ် ထိုအချိန်က လူတိုင်းလောက်နီးနီး သိ၏။ ဘုရင်ခံ၏ နားသို့ပင် ပေါက်ကြားသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ခံက ကျွန်ုပ်အား ၎င်း၏ ပုံတူ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရေးပေးရန် ကမ်းလှမ်း၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အား အပြစ်မရှိပါတဲလျက် ထောင်ချခဲ့သော မျက်နှာဖြူ အစိုးရအား မျက်မုန်းကျိုးလှသည်နှင့်-

“ငွေတစ်ထောင်လည်း မလိုချင်ဘူး၊ ငါ့မှာ ငွေတွေအများကြီးရှိတယ်၊ မရှိတဲ့ တိုင်အောင်လည်း သူတို့ပေးတဲ့ငွေတစ်ထောင်မရလို့ ငါဟာ ငတ်လာတဲ့အခါမှာ ငါ့ရဲ့ ဗိုက်ထဲက အူတွေဟာ သူတို့ဘာသာ သူတို့ အစာထွက်ပြီးရှာချင်ရှာကြပါစေ၊ ငါ့က

တော့ မရေးရေးချ မရေးဘဲ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

အမှန်တကယ်လည်း ရေးမပေးနိုင်ကြောင်း၊ တောကား တောကားအပြင် ဘယ်လိုလူမျိုးပုံကိုပင်ဖြစ်စေ ရေးဆွဲရန် စိတ်မဝင်စားကြောင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်လေတော့၏။

ဦးဘတူ ရောက်လာခြင်း

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ရက်အတန်ကြာသောခါ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ရလျှင် တွေ့ရချင်း အံ့အားသင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလျှင် ချက်ချင်းလိုပင် ဣန္ဒြေပြန်၍ ဆည်လိုက်ပြီးနောက် -

“မစ္စတာတန်တော်မိုးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ပြောလေ၏။

“တန်တော်မိုးဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ထိုလူကြီးက-

“ကျုပ်က တန်တော်မိုးရဲ့ ရှမ်းဘဲလားဆိုတဲ့ပန်းချီကားကိုသဘောကျလို့ ပန်းချီဆရာနဲ့ လာတွေ့တာပါ။ ကျုပ်နာမည်က ဦးဘတူတဲ့၊ အခုတော့ အလုပ်မလုပ်တော့ပါဘူး။ ရှေးအခါတုန်းက စိန်ရွှေရတနာ ပွဲစားဆိုပါတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားကို နှစ်သက်၍ ထို
 ထံလာသောသူဟုသိရသောအခါ၌ခင်ခင်မင်မင်လေးလေးစားစားဆက်
 ရလေ၏။ နေရာထိုင်ခင်း ပေးရလေ၏။ ထို့နောက် ကော်ဖီပင်တို့
 လေ၏။ ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား စကားစမြည် ပြောကြပြန်လေ၏။

“ပန်းချီကားကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့အတော့်ကို သဘောတူ
 တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီကားရဲ့ နာမည်ကို ကျုပ်နားမလည်ဘဲ
 ရှိမိဘဲလားတဲ့၊ အဲဒါ ဘာကို ပြောတာလဲ”

ဟု ဦးဘတူက မေးလေ၏။

“ဒီလိုပါ ဦးရယ်၊ ဦးအနေနဲ့ ကြားဖူးမလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ထွက်
 ပေါက်တဲ့လူတွေ မဟာမြိုင်တောကို သွားရတယ် ဆိုတာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်ရာ ဦးဘတူက-

“အာ ကြားဖူးတာပေါ့၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အင်းနဲ့ပဲ ပေါက်ပေါက်
 အင်္ဂိုရတ်နဲ့ပဲ ပေါက်ပေါက် အင်္ဂိုရတ်တောင်လမ်းတွေက အဆင်
 ကြီးရှိတယ်၊ ပြဒါးလမ်း၊ သံလမ်း၊ ဆေးဒါန်းလမ်း ကြိုက်တာ
 ပေါက်ပါစေ၊ တကယ်ပေါက်ရင်တော့ ဒီမှာ နေလို့ကို မရဘူး
 ‘မဟာမြိုင်’တောကို သွား ရတယ်ဆိုပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ဒီလောက်ဆိုရင် ပြောပြရင် နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ စောစောက
 ဦးပြောတဲ့ မဟာမြိုင်ဆိုတာက မြန်မာလိုပြောတာ၊ ဥရောပ
 တိုက်က လူတွေအားလုံးက အဲဒီနေရာကို ရှိမိဘဲလားလို့ ဆိုတာ

လာဘ်မိုးထွန်း

တယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားကို မြန်မာလို ပြောရရင်
 ‘မဟာမြိုင်’ပေါ့ဗျာ”

ဦးပြလိုက်သောအခါ ဦးဘတူက-

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်သိတာပေါ့၊ သိတာမှ ကောင်းကောင်းသိ
 တယ်၊ မောင်ရင်ပြောသလို မဟာမြိုင်ရဲ့ ပန်းချီကားဆိုရင်တော့
 မှားနေပြီ၊ ‘မဟာမြိုင်’မှာ ထန်းပင်မရှိဘူး၊ မောင်ရင် ပန်းချီကား
 မှာက ထန်းပင်နှစ်ပင် ပါနေတယ်၊ မဟာမြိုင်မှာ တကယ်ပေါ့
 တဲ့ ငှက်ကတော့ ဘုတ်ဆိုတဲ့ငှက်ပဲ မောင်ရင်ရော၊ ကျုပ်တို့ ငယ်
 ငယ်တုန်းကတော့ သီချင်းလုပ်ပြီးတော့တောင် ဆိုသေးတယ်၊
 ‘မဟာမြိုင်တောအထဲ ဘုတ်မလက်ကိုဆွဲ’လို့တောင် ဆိုကြတယ်၊
 ဘုတ်ဆိုတဲ့ ငှက်ကလည်း အထီးနဲ့အမဆိုရစ် အမက ပိုပြီးများ
 တယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဘုတ်ငှက်ဖမ်းလာတဲ့ သက်တမ်းက
 မနည်းဘူး၊ မိရင် အမပဲ မိဖူးတယ်”

ပြောလေ၏။

“ဦးလေးက မဟာမြိုင်အကြောင်း သိနေတာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ဦးဘတူသည် ပြုံးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်-

“ကျုပ်က မဟာမြိုင်အကြောင်းကို သိနေတယ်ဆိုတော့မောင်ရင်
 ပြောတဲ့ ရှိမိဘဲလားကို သိနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့”

လာဘ်မိုးထွန်း

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ဦးဘတူက-

“စုံတောမြိုင်ဆိုတဲ့ သီချင်းရှိသေးတယ်ဗျ၊ ဒီသီချင်းကို သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်တယ်၊ ဒီသီချင်းက မောင်မောင်ပြောတဲ့ ‘ရှမ်းဘဲလား’ကို စပ်ဆိုထားတဲ့ သီချင်းလို့တောင် သိရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသီချင်း မှာလည်း ထန်းတစ်ပင် နှစ်ပင်ဆိုတာ သားပါနေတယ်၊ အဲဒီတော့ မောင် ရင်ပြေသလို ‘ရှမ်းဘဲလား’ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ပြောတဲ့ ‘မဟာမြိုင်’ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမှာ ထန်းမရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးဘတူသည် ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ဖမ်းညှိဖွာရှိုက်ရင်း တွန့်ပုံပြောမည့်စကားကို စောင့်မျှော်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“အဲဒီမှာ ထန်းပင်မရှိဘူးဆိုတာ ထားပါတော့၊ လူကော့မို့လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးဘတူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

“ရှိပါတယ် မောင်ရင်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လူအစစ်လို့ ပြောဖို့တော့ ခက်တယ်၊ အားလုံးဟာ ဝိဇ္ဇာတွေ၊ သိဒ္ဓိရှင်တွေ ဖြစ်နေကြတာ”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဦးပြောသလိုဆိုရင် အဲဒီမှာ လူအစစ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်သိရသလောက်ကတော့ မရှိသေးဘူး၊ လူအစစ်တွေ တစ်ယောက်တလေ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်သွားတယ်လို့ တော့ ကြားဖူးပါရဲ့”

ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“နောက် ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီမှာ ဘာတွေရှိသေးသလဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးဘတူက-

“မောင်ရင်က ဘာကိုမေးတာလဲ၊ သစ်ပင်ကို မေးတာလား၊ ကျောက်မျက်ရတနာကို မေးတာလား၊ ကျေးဇူးတိတ်ရစ္ဆာန်ကို မေးတာလား”

ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“အိမ်တွေအကြောင်း သိချင်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးဘတူက ရယ်ပြန်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဦးဘတူက အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ဘုန်းကြီးကျောင်း ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး၊ ဘုံဆင့်တွေ ပြသစ်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ နောက်တစ်ခုက နန်းတော်လို အဆောင်တွေ ဖွဲ့ထားပြီး ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံလည်း ရှိတယ်၊ ကျန်တာတွေကတော့ တစ်ယောက်ချင်းနေတဲ့ ဂူတွေချည်းပဲ၊ စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့ နန်းတော်လိုဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံက သီးသန့်ကျောက်တောင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ရှိနေတာနော်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းလို အဆောက်အအုံနဲ့ ဂူတွေက သပ်သပ်တောင်တင်”

လုံးပေါ်မှာ ပုပ္ဖားတောင်မှာလိုပေါ့။ တောင်ကလပ်ရယ်၊ မေးလိုက်လေ၏။

မကြီးရယ် ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။

“သစ်ပင်တွေအကြောင်း ပြောပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်ရာ ဦးဘတူက-

“သစ်ကြီး ဝါးကြီးထဲဆိုရင်တော့ ကညင်ရှိတယ်၊ ကျွန်းရှိတယ်၊ စန္ဒကူးရှိတယ်၊ မယ်ဇယ်ပင်ရှိတယ်၊ အုန်းပင်ရှိတယ်၊ ဝါးမိုးကဆိုင်ရင် ဝါးပုတီးရှိတယ်၊ ဝါးဘိုးရှိတယ်၊ ကြာခတ်မရှိဘူး၊ ထီးယောင်းရှိတယ်၊ အပင် လတ်ထဲကဆိုရင် တရုတ်စကားဆိုတဲ့ အပင်မျိုးရှိတယ်၊ ငှက်ပျောပင်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝက်မလွတ်ဖီးကြမ်းငှက်ပျော အဲဒီမှာ မပေါက်ဘူး၊ ပန်းမျိုးစုံရှိတယ်၊ ခေါ်ရမ်းပန်းတောင် ရှိသေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ညမွှေးပန်းပင် မရှိဘူး၊ ကျောက်မျက်ရတနာကတော့ စိန်ကနေလွဲပြီး အားလုံးရှိတယ်၊ အပေါဆုံးကတော့ 'ကြောင်ကျောက်'ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ညိုအခု ဒီမှာတွေ့မြင်နေရတဲ့ 'ကြောင်ကျောက်'မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ 'ကြောင်မျက်ရှင်'လို့ ခေါ်တဲ့ 'ကြောင်ကျောက်'မျိုး၊ သီရိလင်္ကာထွက်တဲ့ 'သီလဂုတ်ကြောင်' ထက် အရောင်ရင့်တယ်”

ဟု ပြောပြလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိနှိုင်းကာ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း-

“ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တွေက ဘာတွေရှိသလဲ”

လက်ဖျံထွေစာလ

“လင်းတဆိုတဲ့ ငှက်မျိုးမရှိဘူး၊ လင်းယုန်ငှက်၊ သိမ်းငှက်မရှိဘူး၊ စာကလေးမရှိဘူး၊ တံစ်တီတူးမရှိဘူး၊ ငှက်ဆိုးလို့ခေါ်တဲ့ လင်ကောင်ပိုး မရှိဘူး၊ ဗျိုင်းမရှိဘူး၊ ခိုမရှိဘူး၊ ကျားတော့ရှိတယ်၊ အသားမစားဘူး၊ ကျွဲ ရှိတယ်၊ ပြောင်ရှိတယ်၊ ဂျိုရှိတယ်၊ ယုန်ရှိတယ်၊ ယုန်ကလည်း မြက်မစားဘူး၊ သစ်ရွက်အနုကလေးတွေပဲ စားတယ်၊ ခွေးမရှိဘူး၊ မြင်းရှိတယ်၊ လား ပရှိဘူး၊ ခြင်္သေ့မရှိဘူး၊ ငှက်တွေထဲမှာ ကြက်တူရွေး မရှိဘူး၊ ငှက်တော် ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ အပင်တစ်မျိုးရှိတယ်၊ နွယ်ပင်ပဲ၊ တောင်ပေါ်ကနေ တောင်အောက်အထိ လူတစ်ယောက် တွယ်ပြီးကောင်းကောင်းဆင်းနိုင်တဲ့ နွယ်ပင်မျိုး၊ အဲဒီနွယ်ဟာ အခေါက်ပျော့တယ်၊ အလယ်က အနပ်ဟာ ကျွဲနို့အနပ်လိုပဲ၊ ပျော်ကျနေတဲ့အပိုင်းက နို့နို့တူ ပြီး မပျော်တဲ့အပိုင်းက နို့ခဲနို့တူတယ်၊ အဲဒီအပင်ကို အလွယ်ပဲ 'နို့နွယ်' လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ မဟာဝင်ကျမ်းမှာပါတဲ့ 'မဟာလတာ' နွယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ မဟာဝင်ကျမ်းမှာပါတဲ့ 'မဟာလတာ' နွယ်ကလည်း နို့ထွက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ 'နို့နွယ်'ကို မိမယ်ထောင်ဘူး၊ နို့နွယ်မှာက ရေ ၈၇-ရာခိုင်နှုန်း၊ အဆီဓာတ် ၄-ရာခိုင်နှုန်း၊ ပရိုတိန်း ၃၊ ၃၅-ရာခိုင်နှုန်း၊ ကာဗိုဟိုက်ဒြိတ် ၄၊ ၉ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဓာတ်ဆားက ၀၊ ၇၅-ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်တယ်၊ အခုကျုပ်ပြောတဲ့အချိုးအစားဟာ 'ရက်'ခေါ်တဲ့ အမွှေးရည်နွားမျိုးရဲ့ နို့အချိုးအစားဖြစ်

လက်ဖျံထွေစာလ

တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီနို့မှာပါတဲ့ ဓာတ်ဆားကလည်း
ပိုတက်ဆီယမ်၊ ကယ်လီဆီယမ်၊ ဖော့စဖော့ရပ်၊ ဆိုဒီယမ်၊
မင်းဂန်းစစ်တုံ ဓာတ်ဆားမျိုးတွေဖြစ်တယ်။ နို့နွယ်ဟာ စား
သူရဲ့ သွားတွေအရိုးတွေကို ခိုင်မာစေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ
နွားကို နို့စားဖို့အတွက် မမွေးကြဘူး။ နို့နွယ်ကို စားလိုက်ရင်

ဟု ဦးဘတူက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။

ဦးဘတူသည် ကျွန်ုပ်အား နို့တွင်ပါဝင်သော ဓာတုဗေဒ အကြောင်း
များကို ကျကျနန ပြောပြနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းဘဲလားအကြောင်းထက်
ဦးဘတူအကြောင်းကို ပို၍ပင် စိတ်ဝင်စားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က

“နေပါဦး ဦးဘတူရဲ့ အဲဒီနေရာမှာ ဂီတဆိုတာ ရှိသလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ရိုးရိုးဂီတ နားထောင်ချင်ရင်လည်း ရှိတယ်။ မဟာမြိုင်ဂီတ
မောင်ရင်ပြောတဲ့ ‘ရှမ်းဘဲလား’ ဂီတလည်း သီးသန့်ရှိပါတယ်”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“နေပါဦး ရိုးရိုးဂီတနဲ့ မဟာမြိုင်ဂီတ ထားပါတော့၊ ‘ရှမ်းဘဲလား’
ဂီတ ဘယ်လိုခြားနားပါသလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အပုံကြီး ခြားနားတာပေါ့ကွာ။ မောင်ရင်နားလည်အောင် ပြောရ
ရင် ရွာစားစိန်ဗေဒါရဲ့ လက်သံနဲ့ နို့ဆီခွက်ကို ဝှံ့လုပ်ပြီး ခေါက်နေ
တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်သံနဲ့ ကွာသလို ကွာတာပေါ့ကွာ”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

လာဘ်ဖိုးငွေစာယ

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက ကွာဟနေရတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလို စဉ်းစားကြည့်ပါလား မောင်ရင်ရယ်၊ ဟို အာဖရိကတိုက်က
လူရိုင်းတစ်ယောက်ဆိုပါတော့၊ သူဟာ သားကောင်တစ်ထောင်
ကို ပစ်ခတ်ရရှိလာရင် အလွန်ကို ပျော်ရွှာမှာပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီလို
ပျော်တဲ့အတွက် သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို သူ ဗုန်းဗုန်း ဗုန်းဗုန်းနဲ့ ထု
တယ်။ အဲဒီ ဗုန်းဗုန်း ဗုန်းဗုန်း ဆိုတဲ့ အသံဟာ သူ့ရဲ့ ဂီတအသံပဲ။
အဲဒီလူရိုင်းဟာ သူ့ရဲ့ အမြင့်ဆုံး ဂီတကို ဖန်တီးနေတာပဲ။ ခါပေမဲ့
အသံကတော့ ဗုန်းဗုန်း ဗုန်းဗုန်းပဲ။ မပတ်သက်တဲ့လူ နားထောင်
ရင် အတော်ကို ငြီးငွေ့ဖို့ကောင်းတာကလား။ ဘာဖြစ်လို့ ငြီးငွေ့
သလဲ သိလား။ အသံက တစ်သံတည်းဖြစ်နေလို့၊ အဲဒီအသံနဲ့
ဒေဝဏ္ဏန္တာမောင်မောင်ကြီးရဲ့ စောင်းသံနဲ့ နှိုင်းယှဉ်မယ်ဆိုရင်
ဘယ်လို ရှိမလဲ။ စောင်းသံက ကောင်းနေမှာပေါ့။ တီးတဲ့လူက
လည်း တီးတတ်ပြန်၊ တူရိယာအသံကလည်း ခုနစ်သံတောင်
ရှိတာကိုး၊ သိပ်ပြီး ခြားနားတာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ မောင်ရင်ရေ
မဟာမြိုင်မှာရှိတဲ့ ဂီတအသံက ဆယ့်တစ် သံရှိတယ်။ ‘မီ’နဲ့ ‘မာ’
ကြားမှာ တစ်သံရှိတယ်။ ‘ဆို’နဲ့ ‘လာ’ကြားမှာ တစ်သံ ရှိတယ်။
‘မိ’နဲ့ ‘မာ’ကြားက ‘မွန်း’လို့ခေါ်တယ်။ ‘ဆို’နဲ့ ‘လာ’ကြားမှာ ရှိတဲ့
အသံကို ‘ဆန်း’လို့ခေါ်တယ်။ အခု ကျွန်ုပ်ပြောတာ ကိုးသံရှိပြီနော်။
နောက်ထပ် နှစ်သံရှိသေးတယ်။ အဲဒီအသံက ပါးစပ်နဲ့ ပြောပြလို့
မရဘူး။ နှလုံး သားနဲ့ နားထောင်မှ ရတဲ့အသံမျိုး။ ‘အင်ကျူ’နော်”

လာဘ်ဖိုးငွေစာယ

ရှင်းမြူးဇစ်' လို့ခေါ်တယ်၊ ဂီတနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲ နှလုံးထဲမှာ ပွင့်သွားဖူးတဲ့ ပါရမီရှင်မျိုးမှ ရရှိတဲ့ အလင်းရောင်လို့လည်း ဆိုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနှစ်သံကို 'လိုက်အော့ဖ်မြူးဇစ်' လို့ လည်း ခေါ်ကြပေတယ်"

ဟု ဦးဘတူက ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘတူကို အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း-

"ဦးဘတူကတော့ ရှမ်းဘဲလားအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတဲ့ လူပဲ"

ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဘတူက -

"မြန်မာပြည်မှာသာမဟုတ်ဘူး။ အာရှတိုက်တစ်တိုက်လုံးမှာ ရှမ်း ဘဲလားအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတဲ့လူကို ပြောပါဆိုရင် ကျုပ်ကို ပြောမှ မှန်မယ်"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

"ဦးဘတူက ရှမ်းဘဲလားကိုတော့ မရောက်ဖူးဘူးနော်"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ရှမ်းဘဲလားကို မရောက်ဖူးဘဲ ရှမ်းဘဲလားအကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိတဲ့လူကို ပြောပါဆိုရင် ကျုပ်ကို ပြောမှမှန်မယ်"

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

"ဦးဘတူရဲ့ အပေါင်းအသင်းထဲမှာ ရှမ်းဘဲလားရောက်ဖူးတဲ့လူ မရှိပါဘူးလား"

သူ ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးဘတူက-

"အသိထဲမှာ ရောက်ဖူးတဲ့လူမရှိဘဲ ရှမ်းဘဲလားအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတဲ့လူ ပြပါဆိုရင် ကျုပ်ကို ပြမှမှန်မယ်"

သူ ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

"ရှမ်းဘဲလားအကြောင်း ရေးထားတဲ့စာအုပ်စာတမ်းတွေရော မဖတ်ဖူးပါဘူးနော်"

သူ မေးလိုက်ရာ ဦးဘတူက-

"စာအုပ်မဖတ်ဖူးဘဲနဲ့ ရှမ်းဘဲလားအကြောင်း သိတဲ့လူ ပြပါဆိုရင် ကျုပ်ကို ပြမှမှန်မယ်"

သူ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘတူနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားစရာ အချက်များ ပေါ်လာ၏။ ဤသူကား ရှမ်းဘဲလားဆိုသော အရပ်သို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မရောက်ဖူး၊ ရောက်ဖူးသူနဲ့လည်း အသိအကျွမ်းမရှိ၊ ရောက်ဖူးသော သူ တို့က ပြန်လည်ရေးသားထားသော စာအုပ်စာတမ်းများကိုလည်း ဖတ် ဖူးခြင်းမရှိ၊ သို့ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ရှမ်းဘဲလားအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိနေရပါသနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းအရာကို အထပ်ထပ် စဉ်းစားကြည့် ၏။ ရောက်နိုင်သောနည်းမှာ တစ်နည်းသာ ရှိတော့၏။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဝိတ်ကူးနှင့် ရောက်ချင်ရောက်၊ သို့မဟုတ် အိပ်မက်မက်ပြီး အိပ်မက်ထဲ တွင် ရောက်ချင်ရောက်၊ ဤနှစ် 'ရောက်'မှလွဲ၍ အခြားသော လမ်းမရှိ တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က -

“ဒီလိုတော့ရှိတယ်၊ ဦးဘတူဟာ ရှမ်းဘဲလားကို စိတ်နှင့် ရောက်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်ထဲမှာ ရောက်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အတော့်ကို နီးစပ်တယ်၊ မစ္စတာတန်တော်မိုးဟာ စဉ်းစားနိုင်တဲ့ လူမျိုးပဲ”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အတော့်ကို နီးစပ်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်သေးဘူးပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“နီးစပ်တယ်၊ မမှန်သေးဘူး”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ပန်းပေးပါပြီဗျ၊ ဦးဘတူ ရောက်ပုံရောက်နည်းလေး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်လိုက်ရလေ၏။

“လိပ်ပြာလွှင့်ပြီး ရောက်တာဗျ”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“လိပ်ပြာ ဟုတ်လား၊ ဘာလိပ်ပြာလဲ၊ တွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“လိပ်ပြာဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ အနုခန္ဓာတစ်မျိုးပဲ၊ သူ့ကို လေ့ကျင့်ထားရင် အဲဒီအနုခန္ဓာကို စေလိုရာ စေလို့ရတယ်၊ တကယ်လေ့ကျင့်

ထားရင် မစ္စတာတန်တော်မိုးပြောတဲ့ ရှမ်းဘဲလားကို မပြောနဲ့၊ တခြားစကြာဝဠာကိုတောင် သွားကြည့်လို့ရတယ်၊ မစ္စတာတန်တော်မိုး ယုံမလားတော့ မဆို နိုင်ဘူး၊ ရှမ်းဘဲလားကို ကျုပ်ရောက်တာ ရှစ်ခေါက်ရှိပြီ၊ အဲဒီကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသုံးယောက်နဲ့ကျုပ်နဲ့အတော်တောင် ရင်းနှီးနေပြီ”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“ဦးဘတူရောက်တာကို ဟိုကလူတွေ သိသလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အခြားလူတွေ သိမသိတော့မဆိုနိုင်ဘူး၊ အဲဒီသုံးယောက်ကတော့ ကျုပ်ကို သိတယ်”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“အဲဒီသုံးယောက်က ဘယ်သူတွေလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ပထမတစ်ယောက်က ရှမ်းဘဲလားရဲ့ အကြီးအကဲပဲ၊ သူ့ကိုအများသိတာကတော့ ‘မစ္စတာကူသုမီး’တဲ့၊ သူ့ရဲ့ ရုပ်ပုံကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ပန်းချီဆရာတွေဆီမှာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ပြောပြပြီး သူ့ပုံကို ဆွဲခိုင်းတယ်၊ တကယ်မြင်ခဲ့ရတဲ့ သူက ကျုပ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ပန်းချီဆွဲတတ်ဘူး၊ တကယ် ပန်းချီဆွဲတတ်တဲ့လူကလည်း မစ္စတာကူသုမီးကို မမြင်ဖူးဘူး၊ ကျုပ်ပြောပြချက်ကို မှတည်ပြီး ဆွဲရတာ၊ ပန်းချီဆရာ ရှစ်ယောက်နဲ့ ဆယ်ခုနစ်ကြိမ် ပြင်ပြီး ဆွဲတဲ့အခါမှာ တကယ်ကို ချွတ်စွတ်တဲ့

သွားတော့တာပဲဗျို့၊ နောက်ဆုံးဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာကတော့
'ကယ်လီ'လို့ခေါ်တယ်"

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

"ကယ်လီဆိုတာ မဟာဒေဝီ 'စောအုန်းညွန့်'ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကို
ဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီဆရာပဲ။ အဲဒီဆရာဟာ မြန်မာပြည်ကို ရောက်
တယ်။ တောင်တွင်းကြီးဘက်က ရှုမျှော်ခင်းတွေ အများကြီး နေ
ဆွဲသွားဖူးတယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ-

"အမှန်ပဲ မစ္စတာတန်တော်မိုး၊ ကျုပ်ဆွဲခိုင်းတဲ့ ပုံကို တောင်တွင်း
ကြီး ဝိုက်တဲမှာ ဆွဲတာဗျို့။"

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

"အတော့်ကို ငွေကုန်ကြေးကျ ခံခဲ့တာပဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ

"မိဘများဆီက အမွေရတဲ့ စပါးသုံးထောင်၊ ဟက်ထွက်တဲ့လယ်
ဧက ငါးဆယ် ကုန်ပါလေရော၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မနှမြောပါဘူး
မစ္စတာ ကုသုမီးရဲ့ ပုံတူကလေး ရတာကိုပဲ ကျုပ် ကျေနပ်လှ
ပါပြီ"

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

"အဲဒီ ပုံတူပန်းချီကား ကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ

"မလွယ်တော့ဘူး မစ္စတာတန်တော်မိုး၊ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ သီကိုဆိုဖီ

အသင်းတိုက်ကို အပြီးအပိုင် လျှာလိုက်ပြီး ကြည့်ချင်ရင်တော့
အဲဒီပန်းချီကားကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံကိုပဲ
ကြည့်ပေတော့၊ ကျုပ်ဆီမှာ ပါလေရဲ့။"

ဗု ဆိုကာ ဦးဘတူသည် ၎င်း၏အိတ်အတွင်းမှ မာစတာကုသုမီး ခေါ်
ရွှမ်ဘဲလား၏ အကြီးအကဲပုံကို ကျွန်ုပ်အား ထုတ်၍ပြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှမ်ဘဲလားဆိုသည့် နေရာကို စိတ်ကူးကောင်းသော
လူတစ်ယောက် စိတ်ကူးစိတ်သန်းကောင်းကောင်းဖြင့် ဖန်တီးပြောဆိုခဲ့
ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ယခုမူ ထိုသို့
မဟုတ်ပေ။ ဦးဘတူက ရွှမ်ဘဲလားအမှန်ရှိကြောင်း သက်သေထုတ်ပြနေ
သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကထက် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

"ပြောစမ်းပါဦး ဦးဘတူ၊ ဘာတွေတွေ့ခဲ့သေးလဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

"မာစတာကုသုမီးနေတဲ့ ဂူရဲ့ ဘေးမှာ ဂူတစ်ဂူရှိတယ်။ အဲဒီဂူဟာ
မာစတာ ကုသုမီး ဘုရားဝတ်ပြုတဲ့ဂူလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ အဲဒီအထဲကို
ကျုပ်တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ အလွန်ထူးခြား မွန်မြတ်
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး နှစ်ဦးရဲ့ ရှေးဟောင်းလက်ရေး စာမူနှစ်ခုလည်း
ရှိတယ်"

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

"အံ့ဩစရာပါပဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"မဟာမြိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရွှမ်ဘဲလားနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့"

အဲဒါတွေတွေ့ချည်းပဲ မစ္စတာတန်တော်မိုးရေ”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးဘတူလို လိပ်ပြာလွှင့်တတ်အောင် ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်လည်း ဒီဟာတွေကို အစက မယုံဘူးဗျ၊ တစ်နေ့တော့ မငွန်းဒါးဆိုတဲ့ ကုလားရှေ့နေကြီးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရော ဆိုင်းတော့ဗျာ၊ အဲဒီမှာ သူက ကျုပ်ကို သိပ်ပြီးခင်တာလား၊ စကားစပ်မိလို့ ပြောရအုံးမယ်၊ အဲဒီ မငွန်းဒါးဟာ သီအိုဆို ဖိအသင်းဝင်တစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီအသင်းကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊ ကျုပ်လည်း မငွန်းဒါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့အသင်းတိုက်ကို ရောက်ဖူးပါရဲ့ဗျာ”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“အဲဒီအသင်းရဲ့ နာမည်တော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဘယ်နားမှာတုံး ဦးဘဟဲ့ရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အမှတ် (၁၀၅)၊ ၄၉-လမ်းမှာ”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အဲဒီအသင်း အဲဒီမှာ ရှိနေတာ ကြာပြီလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အတော့်ကို ကြာပါပြီ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဆိုတာ ပြောရင်

ခင်ဗျားလည်း ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မပြောတော့ပါဘူး”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“ဒါအသင်းခွဲဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ၊ တခြားတိုင်းပြည်မှာလည်း ဒီအသင်းမျိုးတွေ ကြားဖူးတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးဘတူက-

“မှန်ပါတယ်၊ မူလအသင်းချုပ်ကြီးကတော့ အင်္ဂလန်မှာရှိတယ်” ပြောလေ၏။

“ဒီအသင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ လမ်းစဉ်တွေ ပြောပြပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ-

“အဲဒါတော့ ကျုပ်ကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ ကျုပ်တွေ့တာကတော့ သူတို့တွေဟာ မကြာခဏ မေတ္တာပို့နေကြတာပဲ၊ အသင်းသားတွေကတော့ သူတော်ကောင်းတွေပါပဲ၊ ကျုပ်လည်းမကြားဖူးတာတွေ အဲဒီအသင်းရောက်မှ ကြားဖူးတော့တယ်၊ မငွန်းဒါးကတော့ အဲဒီအသင်းဝင်ဗျ၊ အဲဒီအသင်းမှာလည်း စိတ်နှံ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ အတော့်ကို စုံတယ်၊ မငွန်းဒါးကတော့ အချိန်အားတာနဲ့ အဲဒီအသင်းတိုက်ကို ရောက်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအသင်းက အလွန်လေးစားတဲ့ ဆရာမကြီး တစ်ဦးလည်း ရှိတယ်၊ သူ့အကြောင်းတော့ မကြာခဏ ပြောကြတယ်၊ လူကတော့ ဒီမှာ မရှိပါဘူး၊ သူ့ဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားတယ်”

ဟု ဦးဘတူက ရှည်လျားစွာ ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြသည်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ကောင်းကောင်း မသိပါဘူး၊ သူတို့ပြောနေတာ ကြားတာကတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်က ‘မခင်ဗလာဗာ စင်တဲ’ တဲ့”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမည်ကို ကြားလိုက်သောအခါ၌ ကောင်းမှုတမိသွားလေ၏။ တစ်ခါက ကျွန်ုပ်နှင့်ရီစီ ပန်းချီပြပွဲသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ရီစီသည် ပန်းချီပြပွဲတွင် ချိတ်ထားသော ထိုအမျိုးသမီး၏ ပုံရှေ့တွင် သွားရောက်၍ အရိုအသေပြုခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်ုပ်ပြန်လည်၍ အမှတ်ရမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ရီစီသည် အိန္ဒိယပြည် သီအိုဆိုအသင်းဝင် တစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘတူအား-

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ လိပ်ပြာလွင့်တဲ့အကြောင်း ပြောစမ်းပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အစပထမမှာတော့ မလွန်းခါးက ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် မေတ္တာပို့တတ်အောင် သင်ပေးတယ်၊ မေတ္တာပို့ရတာကလည်း ကတိပြားလေးတစ်ခုနဲ့ ပို့ရတာ၊ ကတိပြားလေးမှာက ပုံလေးတစ်ခုပါတယ်၊ အဲဒီပုံလေးကို မျက်စိထဲစွဲနေအောင် ကြည့်ခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့မှ ကိုယ်မေတ္တာပို့ချင်တဲ့ သူ့ကို အာရုံပြုခိုင်းတယ်”

လာဘ်ပိုးသွေးစာ

ဘတူက ပြောလေ၏။

“ကတိပြားမှာ ရေးထားတာ ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ ဦးဘတူရဲ့”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လျှင် ဦးဘတူက-

“ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ”

ထိုကာလက ကတိပြားလေးကို ထုတ်ပြ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုကတိပြားလေးကို လှမ်းယူ၍ ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ပုံမှာ ညောင်ရွက်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်၏။ အရွယ်ပမာဏမှာလည်း ညောင်ရွက်ခန့် ဖြစ်၏။ ညောင်ရွက်တွင်ပါသော အကြောကလေးများကိုလည်း ပုံတွင် ရေးဆွဲထားသကဲ့သို့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုကတိပြားလေးကို ကြည့်ရင်း-

“ဒါလေးကို အကြာကြီးကြည့်၊ အဲဒီလိုကြည့်လို့ မျက်စိထဲမှာစွဲ လာမှ ကိုယ်မေတ္တာပို့ချင်တဲ့လူကို အာရုံပြုလိုက်ရုံပေါ့ ဟုတ်လား”

မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အိန္ဒိယမှာနေတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ရှိ တယ်၊ အဲဒီမိတ်ဆွေနှစ်ယောက် မေတ္တာပို့တာကတော့ သူတို့ရဲ့ မွေးရက်တွေကို ကြည့်ပြီး အာရုံပြုပြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မေတ္တာပို့ ကြတယ်ဆိုပဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

လာဘ်ပိုးသွေးစာ

“သဘောကတော့ အတူတူနေမှာပါပဲ”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့အကြောင်း ပြောပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ရှေ့နေ မဖွန်းဒါးဟာ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီမေတ္တာပို့တဲ့အခါ အကြာကြီး ခိုင်းတယ်ဗျာ၊ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါမှာ သိလွှင့်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းကို စပြီးသင်ပေးတယ်။ သင်ပေးတာတော့ သူ့အိမ်ကို ခေါ် ပြီး သင်ပေးတာ။ ပထမဦးဆုံး ငါ့ ညစာကျွေးတဲ့အခါမှာ ဆားအလွန် ငန်တဲ့ဟင်းနဲ့ ကျွေးတာပဲ။”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“ဘာသဘောလဲဗျာ၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို အဲလို ဆားအလွန်တဲ့ အစားအသောက်တွေ ကျွေးတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလေ၏။

“ရေငတ်အောင်လို့ လုပ်တာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ညစာကျွေးရေမတိုက်ဘူးဗျာ၊ ရေအိုးရှိတဲ့နေရာကိုတော့ အိပ်ခါနီးမှာပြန် မသောက်နဲ့လို့လည်း မှာထားတယ်။ အဲဒီလို နေ့တိုင်းလုပ်တာ တစ်လလောက်လည်း ကြာရော ကျုပ်ဟာ အိပ်ပျော်သွားရတာလည်း သိပ်ငတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်ကိုယ်က လိပ်ပြာဟာ ထွက်ပြီး ရေအိုးဆီကို သွားတာကိုး၊ ကျုပ်ရဲ့လိပ်ပြာဟာ ရေအိုးနားလည်းရောက်ရော ခုတင်ပေါ်ကို ပြန်ကြည့်ရင် ခုတင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေးအိပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို ကျုပ် ပြန်

လာသိမိသွားဗျာ

ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်အိပ်ရာက ပြန်ပြီးနိုးလာတယ်။ ကျုပ်က အိပ်မက်မက်တယ်ပဲ အောက်မေ့တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအကြောင်းကို မဖွန်းဒါးကို ပြောပြတယ်။ အဲဒီတော့ မဖွန်းဒါးက ကိုဘတူ ခင်ဗျား အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိပ်ပြာလွှင့်တာ၊ ခင်ဗျားလိပ်ပြာက ရေငတ်လွန်းလို့ အိပ်ရာကနေ ရေအိုးနားကို လွှင့်သွားတာ၊ အဲဒီသဘောကိုသိရင် လိပ်ပြာကို ကိုယ်လွှင့်ချင်တဲ့အခါ လွှင့်လို့ရတယ်။ လွှင့်စေချင်တဲ့နေရာကို လွှင့်လို့ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“တော်တော် လွယ်တဲ့နည်းပဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးဘတူက-

“လွယ်တော့မလွယ်ဘူး မစွတာတန်တော်မိုးရေအဲဒီလိုလေ့ကျင့်ပြီးပြန်တော့ အာရုံကြောတွေ လျော့အောင် လေ့ကျင့်ရပြန်တယ်။ အဲဒီလို လေ့ကျင့်ပြီးတော့မှ စိတ်တွေရော၊ အကြောတွေရော လျော့လျော့ပြီး လိပ် ပြာလွှင့်ကြည့်ရတာ၊ နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြင်သွားတယ်။ အစပထမ လိပ်ပြာလွှင့်ခါစက လိပ်ပြာလွှင့်ခါစက လိပ်ပြာဟာ လွှင့်သွားပေမယ့်ကိုယ်လုံးတီး ထွက်သွားတယ်။ အဝတ်အစား မပါဘူး၊ နောက်တော့ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေနဲ့တကွ လွှင့်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီလိုလည်း လွှင့်တတ်ရော ကျုပ်ဟာ လိပ်ပြာလွှင့်လွှင့်ပြီး သွားလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ”

လာသိမိသွားဗျာ

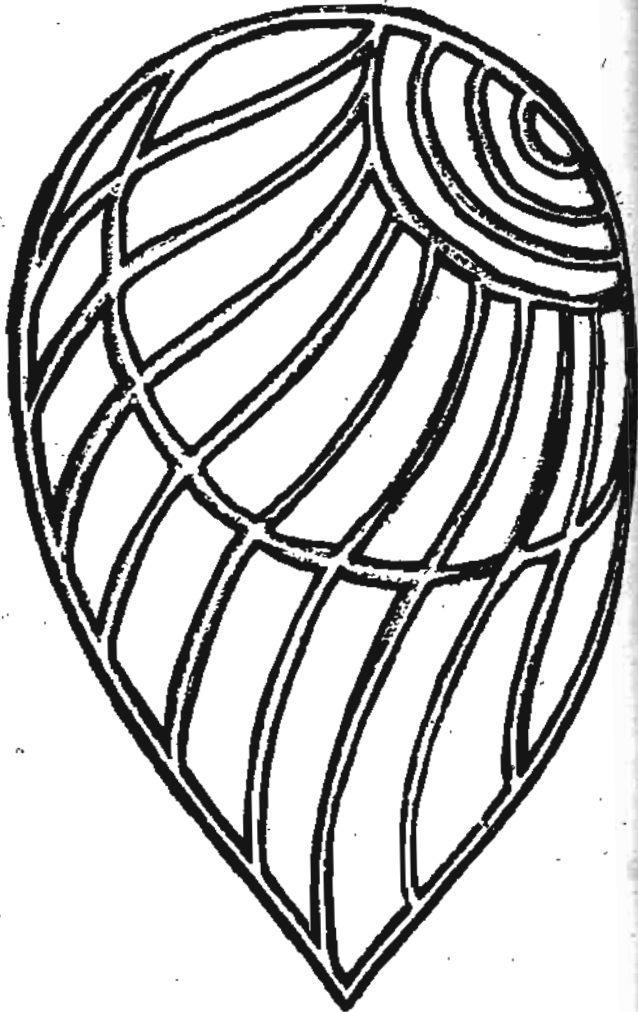
ဟု ပြောပြပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဘတူတို့သည် တစ်ကြိမ်မျှသာ
သော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်မင်ခွဲခွဲကြသောသူများပမာ
နီးနီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုနေကြလေ၏။

“ကဲ ဒီမှာ ဦးဘတူရေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လိပ်ပြာလွင့်တဲ့ အထဲ
အကူအညီတောင်းရဦးမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အမေကတော့ ငွေ
တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ၊ သားတစ်ယောက်
ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အဖေကတော့ မိန်းမတွေ အပူ
ပဲဗျ၊ အဲဒီမိန်းမတွေမှာလည်း သားသမီးတွေက မှီလိုပေး
တာကလား၊ ငြီးတော့ကျုပ်အဖေကလည်း ကျုပ်ကို ဘာ
နဲ့လည်း မသိဘူး၊ အမွေဆိုလို့ တစ်ပြားမှ မပေးခဲ့ဘူး၊ ငွေ
သားသမီးတွေတော့ အကုန်ရတယ်၊ အထူးသဖြင့်က
ခရမ်းမှာနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲအစ်မဟာ အပူ
ကျုပ်သူကို မကျေနပ်ဘူး၊ အဲဒီမိန်းမကြီးက ခရမ်းဂါတ်နဲ့
မကမ်းမှာရှိတဲ့ရေကန်နားမှာနေတယ်၊ ကျုပ်တို့အထဲမှာ
ချမ်းသာဆုံးပဲ၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မြေကြီးထဲမှာတူးပြီး
ထားတယ်ဗျ၊ အဲဒီမိန်းမကြီးနာမည်က 'မကြင်' တဲ့၊ အဲဒီ
ကြီးမြှုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်နားမှာရှိတယ်ဆိုတာလဲ
လွှင့်ပြီး ကြည့်ပေးစမ်းပါ၊ ကျုပ်အားလုံး တူးပြီး ယူစစ်လိုက်

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးဘတူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော
၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေ့အဖို့၌ ပြောစရာ စကားများ ငွေ
ဖြစ်သဖြင့် လမ်းခွဲခွဲကြလေတော့သတည်း။”

လက်ဖျံ့စွာ

အစ်မကြီး၏ ပစ္စည်းများကို
ခိုးယူလျှာဒါနိုး ပစ်လိုက်ခြင်း

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဦးဘတူသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာ၏။

“မစ္စတာတန်တော်မိုး ခရမ်းက ခင်ဗျားအစ်မကြီးအိမ်ကို ကျွန်ုပ် ည
က ရောက်ခဲ့တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲဗျာ။ ည နှစ်ချက်ထိုး
လောက်မှာ ခင်ဗျားအစ်မကြီးနဲ့ ခင်ဗျားယောက်ဖဟာ မြေကြီးမှာ
မြှုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ဖော်ပြီး နေရာရွှေ့ပြီး မြှုပ်နေကြတယ်။
ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ကြည့်တုန်းက ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့နဲ့ရောပြီး ကြည့်
သေးတယ်။ ကျွန်ုပ်ရယ်ချင်လိုက်တာဗျာ။ ခင်ဗျားအစ်မကြီး ဝုတ်တဲ့
ပစ္စည်းထဲမှာ အဖုံးပါတဲ့ အိတ်ဆောင် နာရီတစ်လုံးလည်းပါတယ်။
နာရီဆိုတာ ဒီလို မြေကြီးထဲမှာ တူးမြှုပ်ထားရင် ဖျက်တယ်ဆိုတာ

လာဘ်ပို့ဆွဲစာပေ

သူ မသိရှာဘူး။ နာရီအဖုံးလေးက ငွေနှံလုပ်ထားတာဗျ။ ဖောင်းကြဲ
 အရုပ်ကလေးလည်း ပါတယ်။ မြွေတစ်ကောင်ဟာ သူ့အမြီးကို ပြီး
 ပြီး ကိုက်နေတဲ့ပုံပဲ။ ကျုပ်သိသလောက်တော့ အဲဒီတံဆိပ်က သီအို
 ဆိုဖီအသင်း တံဆိပ်ဗျ။ မဟုတ်မှလွဲရော အဲဒီနာရီဟာ ခင်ဗျားအစေ
 ရဲ့ နာရီဖြစ်ရမယ်။ ငွေကြီးကလေးလည်း ပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားအစေ
 ကြီးက ဉာဏ်ကတော့ မဆိုးဘူးဗျ။ ဘယ်သူပဲ မြှုပ်မြှုပ် ကိုယ့်ပစ္စည်း
 ကိုယ် မြှုပ်ရင် ဒြယ်မှာ မြှုပ်မှာပဲ။ မြှုပ်ထားမှန်းသိလို့ သူခိုးက ရှာ
 လည်း ဒြယ်မှာ ရှာမှာပဲ။ ခင်ဗျားအစေမကြီးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး
 ဗျ။ နောက်ဖေးခြံ အပြင်ဘက်မှာ မြှုပ်ထားတယ်။ ဒြဲနဲ့ မန်ကျည်းထဲ
 ကြားမှာ မြှုပ်ထားတာ”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘတူနှင့် အတော်အထာ
 စကားပြောပြီးနောက် ဦးဘတူ ပြန်သွားလျှင်သွားချင်း ခရမ်းမြို့ဆီသို့ ထွက်
 လာခဲ့လေ၏။ ခရမ်းမြို့သို့ရောက်လျှင် လောရှည်ဆိုသည့် အရက်ရုံ
 ရောင်းသော စာရုတ်နှင့်တွေ့ဆုံ၏။

ထိုတရုတ်မှာ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ ပွဲရုံတွင် အလုပ်လုပ်ဖူးသော
 တရုတ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း လွန်စွာချစ်ခင်၏။ ထိုညက ကျွန်ုပ် လော
 ရှည်အိမ်၌ အိပ်၏။ လောရှည်နှင့် သူမိန်းမ အိတ်ချိန်တန်လျှင် ကျွန်
 သည် အိမ်မှ ထွက်၍ အစစ်မကြီးဝှက်ထားသော ပစ္စည်းနေရာသို့ သွား
 လေ၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ် ဝှက်၍ယူလာသော ငန်းပြား
 မြေကြီးကို တူးကာ အတွင်းမှ အိုးကို ဖော်လေ၏။ ထို့နောက် ပစ္စည်း
 ကို ယူပြီးလျှင် အိုးကို ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် ပြန်၍မြှုပ်လေ၏။

ထိုသို့ မြှုပ်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ လှောင်ပြောင်ကျီစယ်လိုစိတ်
 များ တဖွားဖွား ပေါ်လာသဖြင့် အောက်ပါစာကလေးကို ရေး၍ အိုးထဲ
 တွင် ထည့်လိုက်လေ၏။

မြေ၌မြှုပ်ထား
 ဥစ္စာများ
 နိုးသွားပြီလိုမှတ်

ကျွန်ုပ်သည် အိုးအလွတ်ကို ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် ပြန်၍
 မြှုပ်ပြီးလျှင် တရုတ်လောရှည်အိမ်၌ ကုန်ကြွေးမပျက် ပြန်၍ အိပ်နေလေ၏။
 နံနက် မိုးသောက်လင်းသောအခါ လောရှည်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ရန်ကုန်
 သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ပစ္စည်းများကို ထုတ်၍ သေ
 ချာစွာ ကြည့်ရှုရာ ရွှေစိမ်းကျောက်စိမ်း ကျောက်နီပစ္စည်း အမြောက်အ
 မြား ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုပစ္စည်းများအနက်မှ အိတ်ဆောင်ငွေနာရီကလေးကိုသာ ကျွန်ုပ်
 အနေနဲ့ ယူထားပြီး ကျန်သောပစ္စည်းများအားလုံးကို ရောင်းပစ်လိုက်လေ
 ၏။ ရောင်း၍ရသော ငွေအားလုံးကိုလည်း မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းသို့ သွား
 ရောက်ကာ 'အစ်မဖြစ်သူ မကြင်စုနှင့် မောင်ဖြစ်သူ တန်တော်မိုး ကောင်း
 မှု' ဟု ကမ္မည်းထိုးကာ လှူဒါန်းလိုက်လေတော့သတည်း။

ဦးဘတူ၏ ဇာတ်သိမ်းပုံ

ဦးဘတူသည် နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြန်၏။ ခါတိုင်းနေ့ကဲ့သို့ပင် နှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆုံ ကျကြပြန်၏။

“နေစမ်းပါဦး... ဦးဘတူရယ်၊ ရှမ်းဘဲလားမှာ ဦးဘတူနဲ့သိတဲ့လူ သုံးယောက်ရှိတယ်ဆို၊ ‘မာစတာကုသုမီး’ ဆိုတဲ့ နာမည်တော့ သိရပါပြီ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ဦးရဲ့ နာမည် မသိရသေးဘူး။”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လေ၏။

“ကျန်တဲ့နှစ်ဦးနာမည်က ‘မာစတာဂျပါကာ’ဆိုတာတစ်ဦး၊ ‘မာစတာမောရ’ဆိုတာတစ်ဦးပေါ့။”

ဟာန်မိုးစွဲစာပေ

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“နေပါဦးဗျ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ခင်ဗျား နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ ဘယ် တုံးကလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ နှစ်လလောက်ရှိပြီ၊ ဟိုမှာ သူတို့ ဝိဆတ် ဆိုတဲ့ ပွဲတော်တစ်ခုလုပ်တယ်။ အဲဒီ ပွဲတော်လုပ်တဲ့နေရာကို အဲဒီဆရာ သုံးဦးဟာ မင်္ဂလာသုတ် ရွတ်ဆိုပြီး အတူတကွ သွားနေတာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တယ်”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“သူတို့ဟာ အနောက်နိုင်ငံသားတွေ မဟုတ်လား ဦးဘတူရဲ့၊ ဘယ် လို့လုပ်ပြီး မင်္ဂလာသုတ်ကို ရွတ်နေကြတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ရွတ်နေကြတာ၊ နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဦးဘတူရဲ့ အဲဒီ မဟာမြင်မှာ တောင်ကြီးက နှစ် တောင်ဆိုဗျ၊ အခြားတောင်တစ်တောင်မှာက ဘယ်သူတွေ နေ တာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မစ္စတာတန်တော်မိုးရဲ့၊ အဲဒီဒေသမှာ တောင်တွေကို တောင်လို့မခေါ်ဘူး၊ ကျွန်းလို့ခေါ်တယ်၊ စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေနဲ့ နေရာကို ‘ကျွန်းဖြူ’ ဝိုက်အိုင်ယာလန်’ လို့ခေါ်တယ်၊ အခြားတောင်

တစ်ခုကိုတော့ ‘ကျွန်းမည်း’ ဘလက်အိုင်ယာလန်’ လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ဘလက် အိုင်ယာလန်လို့ခေါ်တဲ့ ကျွန်းမည်းတောင်မှာက ပညာရှင် သခင်မ အုပ်ချုပ်တယ်၊ တောင်အောက်ခြေမှာကတော့ အတော်ကို အသားဝါပြီး မျက်ပေါက်ကျဦးတဲ့လူတွေ ရွာတည်ပြီး နေကြတယ်၊ ရွာတွေကလည်း အများကြီးပဲ၊ အဲဒီ လူဝါ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ တန်ခိုးသိဒ္ဓိမရှိကြပါဘူး၊ ဆင်းရဲသား တောင်သူ မိလိကျွန်းရိုးတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်းပဲ အသက်တော့ အတော်အတန်ရှည်ကြတယ်၊ တစ်ရာအောက်မှာ သေတဲ့လူတော့ မရှိဘူး”

ဟု ဦးဘတူက ပြောပြလေ၏။

“နေပါဦး ဦးဘတူရဲ့၊ အဲဒီပညာရှင် သခင်မက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ၊ လူလား၊ နတ်လား၊ ဥစ္စာစောင့်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒါတော့ ကျုပ်အတတ်မပြောနိုင်ဘူး၊ တောင်ဖြူမှာ ကျင်းပတဲ့ အခမ်းအနားတွေ တက်ရောက်ခွင့်ရှိတယ် ဆိုကတည်းက သူလည်း သေး သေးကွေးကွေးထဲကတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးဘတူအနေနဲ့ အဲဒီပညာရှင်သခင်မဆိုတာကို မြင်ဖူးသလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးဘတူက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါပြီး-

“မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီတောင်ကိုလည်း ကျုပ် မရောက်ပါဘူး၊ လူ ဝါတွေနေတဲ့ ရွာထဲကို ရောက်ဖူးပါရဲ့”

ဟု ဦးဘတူက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးဘတူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုကြပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ရက်အတန်ကြာသည် အထိ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဦးဘတူ ပေါ်မလာသောကြောင့် ၎င်းနေထိုင်ရာ ရေကျော်ဘက်ဆီသို့ သွား၍ စုံစမ်းရာ ဦးဘတူတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေဆဲ ပြန်၍ မနိုးဘဲ အသက်ထွက်သွားကြောင်းကို သိရလေတော့၏။ ဦးဘတူ သေဆုံးသည့်နေ့ကို မေးမြန်းကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်သော ရက်ဖြစ်ကြောင်း သိရပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ စိတ်မကောင်း ပြစ်ရပြန်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသော ဗဟုသုတအရ စဉ်းစားကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်အား ရှစ်ဘဲလားခေါ် မဟာမြိုင်အကြောင်း အသေးစိတ်ပြောပြလို၍ သူသည် ထိုညက လိပ်ပြာလွင့်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ လိပ်ပြာလွင့်ပြီး ရှစ်ဘဲလားခေါ် လိပ်ပြာကို စေလွှတ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်နေစဉ်အတွင်း ၎င်း၏ ပကတိ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိပ်ပြာတို့ဆက်ထားသော 'ဆီလပားကော့'ခေါ် ငွေကြိုးမျှင်ကလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ပျက်ထွက် သွားခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးဘတူတစ်ယောက် အိပ်ပျော် ရင်း သေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ဟူ၍ စဉ်းစားမိလေတော့သတည်း။

ပွဲစားကြီး သေပြန်ပြီ

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ထုံးစံအတိုင်း စိတ်လေ၍ နေပြန်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီဆွဲသည်အခါ ဆွဲလိုက်၊ စန္ဒရားတီးသည်အခါ တီးလိုက်၊ တယောထိုးသည်အခါ ထိုးလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်လျက်ရှိလေဘော့၏။ ဤသို့နေလာခဲ့ရာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ရှစ်လခန့်ကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင် မျက်ရည်များ တတွေတွေ ကျဆင်းလာလေ၏။ ထိုသူ၏ အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

“ဪ ငဟန် ငတန်၊ မင်းကို ရှာလိုက်ရတာကွာ”

www.burmeseclassic.com

ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာအတွက် ရှာနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ရခက်တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ငတန် မင်းငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ငါဟာ မင်းအဖေနဲ့ ဖော်ကိုင်ဖက် ပွဲစားကြီး ဦးစိန်မောင်လေကွာ”

ဟု ပြောမှ ကျွန်ုပ်က ထိုလူကြီးက ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူကြီးသည် ကလေးငယ်စဉ်က ဖဲရိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အား တိုင်ကြားခဲ့ဖူးသော ပွဲစားဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်နှင့် လွန်စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးသူပင်ဖြစ်၏။

“လုပ်ပါဦး ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာအတွက် ရှာနေတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“မင်းအဖေဆုံးတော့ ငါသူ့အနားမှာ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဆုံးပြီး ငါ့မကြာပါဘူးကွာ၊ ငါလည်းပဲ အစိုးရနဲ့ အလုပ်လုပ်တာ ငွေတွေကွာ ထောင်သုံးနှစ် ကျသွားတယ်၊ ထောင်ကလွတ်ပြန်တော့လည်း အဖေ အပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းလေး ငါထောင်ကျစဉ်က သူတစ်ပါးထံကို အပ်ထားရတာကလား၊ ငါထောင်က လွတ်တော့ အဲဒီပစ္စည်းကလေး လိုက်ပြီး ယူရတယ်ဟေ့၊ ထောင်ကျတဲ့အခါတုန်းက ငါ့မိလည်း ဆုံးပြီး ငါ့အိမ်တွေရော ပစ္စည်းတွေရော အသိမ်းခံရဆီထောင်ကလွတ်လာတဲ့အခါမှာ ငါဟာ တစ်ကောင်ကြွက်ပေါ့ကွာ၊ စရာ အိမ်တောင်မရှိတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်နေပြီကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေသေခါနီးမှာ ငါ့ကိုအပ်သွားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်း

ကလည်း ငါက သူတစ်ပါးဆီမှာ အပ်ခဲ့ရတာ၊ အဲဒီလူကို ငါလိုက်ပြီး ရှာနေရတယ်၊ ငါအပ်ခဲ့တဲ့လူက ဂေါ်ရခါးလူမျိုး တစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ့မိတ်ဆွေဆိုပါတော့ကွာ၊ အရင်က ငါ့ပွဲရုံက အစောင့်ကွာ၊ အတော့်ကို သစ္စာရှိတဲ့လူ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ငါလိုက်ပြီးရှာတော့ ဒီလူဟာ မရှိတော့ဘူး၊ မြွေကိုက်လို့သေသွားရှာတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ၊ အဲဒီတော့ သူ ဘယ်သူ့ကိုများ ဒီပစ္စည်းလေး အပ်ခဲ့သလဲဆိုပြီး စုံစမ်းရတာပေါ့ကွာ၊ သူက အန်းတားဆာမိဆိုတဲ့ ကုလားတစ်ယောက်ဆီကို အပ်ခဲ့တယ်လို့ ကြားရတယ်၊ အဲဒီကုလားက ရှေ့နေကွာ၊ ငါ့မှာကွာ အဲဒီကုလားသတင်းကို ရှာလိုက်ရတာဆိုတာ အန်းတာဆာမိဆိုတဲ့ နာ မည်ကလည်း ကလယ်ကုလား အများစုမှာ မှည့်တဲ့နာမည်လား မဆိုနိုင်ပါဘူးကွာ၊ နာမည်တူတွေ အများကြီးပဲဟေ့... နာမည်တူ တစ်ခုတွေ့တိုင်း မြို့တစ်မြို့ကို လိုက်ရတာ ခြေထောက်ကို တိုနေပြီ၊ နောက်ဆုံးတော့ အန်းတားဆာမိအစစ်ကို တွေ့ပြီကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီကို ငါမသွားသေးဘူး၊ မင်း မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာ သတင်းကြားတော့ မင်းကို ရှာရပြန်ရော၊ မင်းကလည်း မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တယ်လို့သာ ကြားတယ်၊ တရုတ်တန်းမှာ ရှာလည်းမတွေ့၊ ကုလားတန်းမှာ ရှာလည်းမတွေ့၊ ရှမ်းပြည်ကို သွားတယ်ကြားလို့ ရှမ်းပြည်ကို သွားရပြန်ရော၊ ရှမ်းပြည်ရောက်တော့ သုံးဆယ်ခြောက်ကောင်ထိ ပေါက်လို့ ပြန်သွားပြီလို့ ကြားရပြန်ရော၊ တစ်ခါ မင်းကို ရန်ကုန်မှာ ပြန်ပြီး ရှာရတယ်၊ မင်းကို ရှာလိုက်၊ အန်းတားဆာမိကို ရှာလိုက်နဲ့ ငါ့မှာ လျှာကိုထွက်နေတာပဲ၊ ကဲ... ကဲ.

ပျောက် သောသူ ရှာလျှင်တွေ့တဲ့စကားဟာ တယ်မှန်တာထက်
ဟု ပြောဆိုကာ ဦးစိန်မောင်သည် အမောဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ အမောဖြေနေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဦးစိန်မောင်၏ မှုတ်
သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဦးစိန်မောင်သည် မျက်ဖြူလန်၍ နေသည်
ထိတ်လန့်ဖွယ်တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ယောင်ယောင်

“ဦးစိန်မောင်... ဦးစိန်မောင်... ပွဲစားကြီး”

ဟု ကျွန်ုပ်က အော်၍ခေါ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်မကို ချိုး၏။ မည်သို့မျှ မထူးခြား။ ဦးစိန်မောင်
သည် မျက်ဖြူလန်မြဲ လန်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ခြေမများကို ချိုးပြန်
သို့သော်လည်း ထူးခြားမှုမတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နှာမူတ်ရသ
ဟူသော စကားကို ကြားဖူးသဖြင့် နှာပုလင်းကိုရှာကာ စက္ကူလိပ်အထဲ
သို့ နှာများသွင်းပြီးလျှင် ဦးစိန်မောင်၏ နှာခေါင်းအတွင်းသို့ ဖူးခနဲ ပုလင်း
သွင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်မောင်သည် အင်း... ဟု ရှည်သံ
စွာ ညည်းတွားပြီးနောက် အသက်ပြန်၍လည်လာလေ၏။ ထိုသို့ အသက်
လည်လာသည်အခါ၌-

“သင်... ယန်း... ကျွန်း”

ဟု ဆိုကာ ရပ်သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးစိန်မောင်အား ယပ်ခပ်
ရင်း-

“ပြောပါဦးလေ၊ သင်ယန်းကျွန်းက ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု အငမ်းမရ မေးလိုက်လေ၏။

“အ... ဘူး... ဘေ... ကာ... လမ်းက”

ဆိုကာ ရပ်သွားပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ယပ်ခပ်ရ၏။ ဇက်ဖိုးကို
ရ၏။ နှာများကို မှုတ်ရပြန်၏။ ထိုအခါ မျက်ဖြူသတိလည်လာ ပြန်၏။

“အန်းတားဆာမိဆိုတဲ့ ရှေ့နေဆီမှာ”

ဆိုကာ ရပ်သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပြုစုရပြန်၏။

“အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်သလဲ ဦးလေး”

ကျွန်ုပ်က မေး၏။

“မင်း ဖခင်... ”

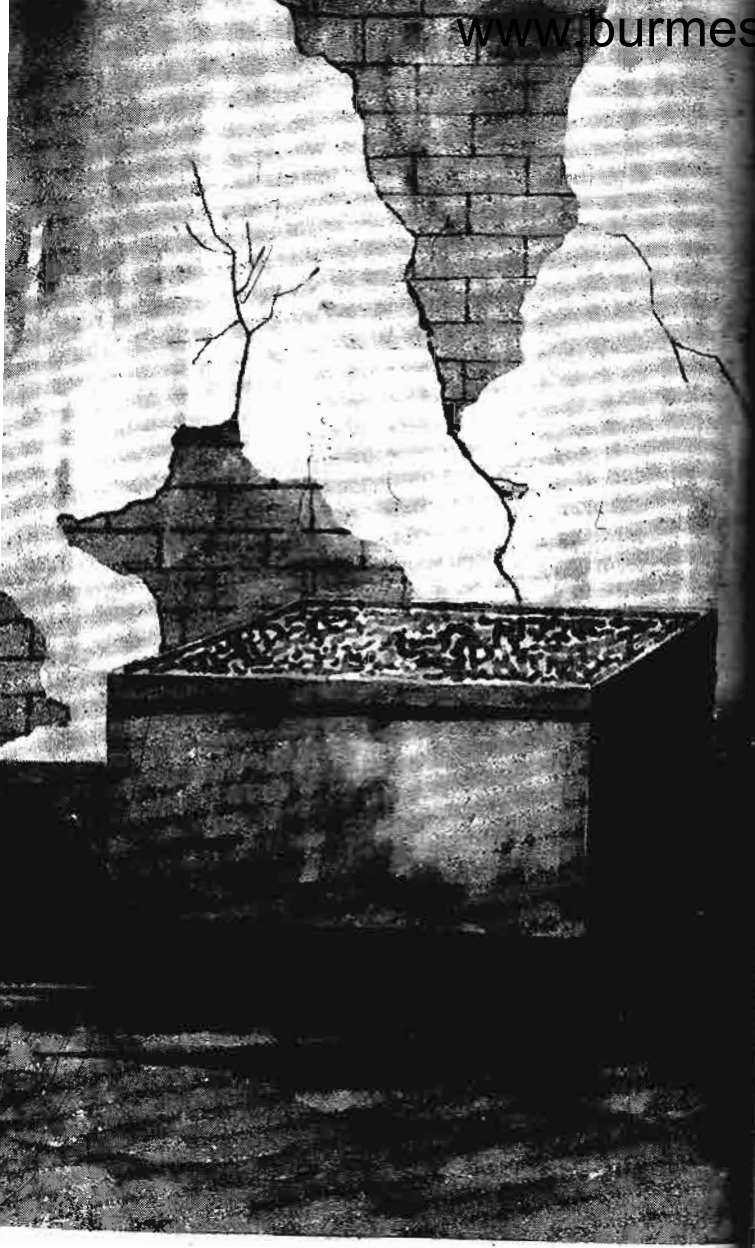
ဆိုကာ ဦးစိန်မောင်သည် သတိလစ်သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပြုစု
ပြန်၏။ နှာမှုတ်ရပြန်၏။ ဦးစိန်မောင် သတိပြန်၍လည်လာပြန်၏။

“မင်းအတွက် သေတ္တာတစ်လုံး”

ဆိုကာ ဦးစိန်မောင်သည် မျက်ဖြူလန်၍သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည်
နှာများ မှုတ်သွင်းရပြန်၏။ ပုလင်းထဲတွင် နှာများလည်း ကုန်သွားပြီ
ဖြစ်၏။ ဦးစိန်မောင်၏ ရင်ဘတ်ကို ကျွန်ုပ်စမ်းကြည့်ရာ အသက်မရွ
ဘာကြောင်း သိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မေ့သွားမည်စိုးသောကြောင့် ဦးစိန်မောင် မြောသမ္မုကို
ပျောက်ကွယ် ရေးမှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပုလိပ်ဘက်သို့ အကြောင်း
ကြားရပြန်၏။ များမကြာမီ၌ ဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ဦးနှင့် ပုလိပ်သား
တစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေ၏။ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို မေးမြန်းရေးမှတ်
ကာ လူသေမှုဖွင့်၍ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်လေတော့သတည်း။

သေတ္တာတစ်လုံး

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့၌ လန်ချားတစ်စီး ငှားရမ်းကာ သယ်န်းကျွန်း ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာလေ၏။ သယ်န်းကျွန်း အဘူဘေကာ လမ်းသို့ ရောက်လျှင် များစွာမစုံစမ်းရဘဲနှင့် ကုလားရှေ့နေကြီး အနီးတားဆာမိအိမ်သို့ရောက်ရှိလေ၏။

အနီးတားဆာမိအား မေးမြန်းရာ ယမန်နေ့ညကပင် အားတော့ ကာမီသည် ဆေးရုံကြီး၌ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်သူက မမ်းနည်းပမ်းနည်း ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ပွဲစားကြီး ဦးစိန်မောင်သည် ထောင်မကျမီက သေတ္တာတစ်လုံးကို ရှေ့ရခါးတစ်ဦးလက်သို့ အပ်ခဲ့

လာဘိုးထွာလေ

ကြောင်း၊ ထိုဂေါ်ရခါးသည် မြွေကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးသွားရကြောင်း သေမိ အချိန်ပိုင်းကလေး၌ ရှေ့နေကြီး အန်းတားဆာမိအား သေတ္တာအုပ်နှံထားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသေတ္တာ၏ ပိုင်ရှင်မှာ မိမိပင်ဖြစ်ကြောင်း နှစ်လုံးအောင် ပြောပြရာ အန်းတားဆာမိ၏ မိန်းမ ဖွန်ကားဆိုသူက-

“ယူသွားပါ၊ ဟောဟို သေတ္တာပဲ”

ဟု အခန်းထောင့်မှ သေတ္တာကို လှမ်း၍ ထိုးပြ၏။

“ဒီသေတ္တာကို ရှင်လာမယူရင်လည်း ကျွန်မလွှင့်ပစ်တော့မှာ။ ဒီသေတ္တာရတဲ့နေ့ကစပြီး ပွဲစားတစ်ယောက် ထောင်ကျသွားတယ်။ အဲဒီ သေတ္တာ ဂေါ်ရခါးဆီရောက်တော့ ဂေါ်ရခါး မြွေကိုက်ခံရတယ်။ ဂေါ်ရခါးဆီကနေ အန်းတားဆာမိဆီ ရောက်လာတယ်။ အန်းတားဆာမိရဲ့ မန္တလေးကအိမ် မီးလောင်သွားပြီး ပဲခူးကို ပြောင်းလာတယ်။ တစ်နှစ်ပဲကြာတယ်။ မီးလောင် သွားပြန်ရော၊ ဒီသေတ္တာဟာ မကောင်းဘူး။ လွှင့်ပစ်ဖို့ပြောနေတာ ကြာပြီ။ အန်းတားဆာမိက ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ဘူး။ ပိုင်ရှင်ကို တွေ့ရင် ပြန်ပေးရမယ် ချည်း ပြောနေတယ်။ အခုတော့ သူသေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“ဘာဖြစ်လို့ လွှင့်ပစ်ရမှာလဲ။ ဒီသေတ္တာထဲမှာ အဖိုးတန်တဲ့ စိန်တွေရွှေတွေပါနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးကြည့်ဘူးလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ အန်းတားဆာမိ၏ မိန်းမ ဖွန်ကားက-

“ပါရင်လည်း မလိုချင်ဘူး။ စိန်ပဲပါပါ ရွှေပဲပါပါ အဲဒါတွေဟာ ယူ

တဲ့လူ ဒုက္ခရောက်မယ့် ဟာတွေ ဖြစ်မှာပဲ။ မြန်မြန်ယူသွားပါ” ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သေတ္တာကို သွား၍ မယူရလေ၏။

သေတ္တာမှာ အလျားတစ်တောင်၊ အနံတစ်တောင်၊ အမြင့်တစ်တောင် နှိုသော လေးထောင့်ဝပ်ဝပ် သေတ္တာဖြစ်၏။ သေတ္တာ၏ နံဘေးပတ်လည် တွင်လည်းကောင်း၊ ဘေးဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ အဖုံးတွင်လည်းကောင်း အရုပ်များ ထုထား၏။

သေတ္တာ၏ အပေါ်တည့်တည့် မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်မူ ပန်းပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်၏ပုံ ထွင်းထုထား၏။ ထိုပန်းပွင့်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ခေါင်ရမ်းပန်းနှင့် လွန်စွာတူ၏။ သေတ္တာမှာ လွန်စွာနက်မှောင်သော အသားနှင့် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် အရောင်တင်ဆီ သုတ်လိမ်းထားခြင်း မရှိပါနှင့် နက်မှောင် ပြောင်လက်လျက်ရှိ၏။

သေတ္တာ၏ တစ်ဖက်တွင် သော့ပေါက်ကလေးတစ်ခုပါ၏။ ကျွန်ုပ်က ထိုသော့ပေါက်ကို ခတ်သော သော့ရှိမရှိ ဖွန်ကားအား မေးမြန်းရာ ဖွန်ကားက ခေါင်းခါပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖွန်ကားအား ဤသေတ္တာကို ယူသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သော့ပြင်သမားကို ခေါ်ကာ သော့ကို ဖွင့်ကြည့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ အထဲတွင် အဖိုးတန်သော စိန်ရွှေရတနာများ ပါခဲ့သော် သုံးပုံတစ်ပုံ လာ၍ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖွန်ကားက

“မပေးပါနဲ့ ရှင်ပဲယူပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို ပြောရဦးမယ်။ ဒီသေတ္တာကြီးကို မြန်မြန် ဖွင့်ကြည့်ပြီး မြန်မြန် လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်။ ဒီသေတ္တာ ရှင်လက်ထဲရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး ရှင်ဟာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး

မနေရဘဲ ဒုက္ခတွေ့ပြီ မှတ်တော့၊ ကျွန်မဆီက အဲဒီ ဒုက္ခသေတ္တာကို သယ်သွားတဲ့အတွက်တောင် ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီသေတ္တာကိုရတဲ့အတွက်တော့ ကျုပ်က ကျေးဇူး တင်ရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖွန်ကားက ၎င်းအနေဖြင့် လုံးဝ မလိုချင်ကြောင်း ခေါင်းကို တွင်တွင် ယမ်းပြလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖွန်ကားအား နှုတ်ဆက်ကာ သယ်န်းကျွန်း မှ ၁၅-လမ်း နေအိမ်သို့ ထူးဆန်းသော သေတ္တာကို ပိုက်လျက် ပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်စွာ ပြန်ခဲ့လေတော့သတည်း။

သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီ

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သော့ကုလားကိုခေါ်၍ သော့ကို ဖွင့်ခိုင်းလေ၏။ လွန်စွာကျွမ်းကျင်သော သော့ကုလားသည် ထို သော့ပေါက်ကလေးအတွင်းသို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော သော့တို့ကို ထိုးသွင်း လေ၏။ ထိုသို့ ထိုးသွင်းသော်လည်း သော့သည် မပွင့်ဘဲရှိလေ၏။ သော့ ကုလားသည် ချွေးပြန်လာ၏။

“ဆရာသေတ္တာက ဘယ်လို သေတ္တာမျိုးလဲ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ခက်တဲ့ သေတ္တာမျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ”

ဟု သော့ကုလားက ပြောလေ၏။

“မင်းကဧရာ ဘယ်လိုသော့ပြင်သမားလဲ၊ ငါ့တစ်သက်မှာ မင်းလောက် ညံ့တဲ့ သော့ပြင်သမား တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ဒီသော့လေး ဖွင့်တာ ချွေးပြန်ရတယ်လို့ကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ သော့ကုလားသည် လွန်စွာ စိတ်စိုး သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဟောဒီသေတ္တာလုပ်တဲ့လူကို ကဲ့ရဲ့ချင်တယ်၊ သေတ္တာက ကြီးပြီးတော့ သော့ပေါက်ကလေးက သေးသေးလေးလုပ်ထား တယ်၊ အမြင်မတော် ဆင်တော်နဲ့ခလောက်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာဖြစ် မယ်”

ဟု ဗမာရည်လည်လှသော ကုလားသည် စကားပုံနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

“ဟေ့ကောင်... ဒီသေတ္တာက ငါ့အဖေလုပ်ထားတာကွ၊ ငါကတော့ သေတ္တာကို အပြစ်မတင်ချင်ဘူး၊ မင်းကို သော့ပြင်တဲ့ပညာ သင်ဖေးတဲ့ မင်းရဲ့ ဆရာကို အပြစ်တင်ချင်တယ်၊ တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်းဆိုတာလိုပေါ့ကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ သော့ပြင်ကုလားက-

“ဒီပညာသင်ပေးတာ ကျွန်တော့် အဖေဗျ၊ အဲဒီတော့ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ထိခိုက်အောင် မပြောကြေးဗျာ၊ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သင်ပုန်းချေလိုက်မယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်မဆိုးကြေး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးရော့ပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ကဲ... ရအောင်ဖွင့်လေတော့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သော့ပြင်ကုလားသည် ကြိုးစား၍ဖွင့်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်ခနဲ အသံကြားပြီးနောက် သော့ဖွင့်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ သော့ပြင်ကုလားက-

“ယောကျ်ားတံခွန် လူရည်ချွန်၊ ကောင်းကင်တမ္ပတ် ကြယ်ကိုစွတ်၊ မလွတ်စတမ်း ရမြဲလမ်း တည်းဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာ”

ဟု အခြောက်တိုက် ကြိမ်းဝါးလေတော့၏။

“ဟေ့ သော့ကုလား သော့ပေါက်ကလေးပွင့်အောင် ဖွင့်နိုင်တာကို ဒီလောက်တောင် ကြွေးကြော်နေရသလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ သော့ပြင်ကုလားက

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ပျော်တတ်လို့ပါ၊ နောက်ကိုလည်း အကြောင်းရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်စိုးပိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်း၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအား သော့ဖွင့်ခငွေကို ပေးလိုက်ရာ သော့ပြင်ကုလား မောင်စိုးပိုင်သည် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ကုလားပြန်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သေတ္တာအတွင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများသည် ပြူးဝိုင်းသွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ထို့အပြင် ‘အလို’ဟု ယောင်ယမ်း၍ အော်မိလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်

ဆိုသော် သေတ္တာအတွင်း၌ မည်သည့်အရာမျှ မရှိဘဲ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ခက်ခက်ခဲခဲရလာသော ဖခင်၏ အမွေပစ္စည်း သေတ္တာကို ခက်ခက်ခဲခဲဖွင့်ပြီးနောက် သေတ္တာအတွင်း၌ မည်သည့်အရာမျှ မပါရှိကြောင်း သိရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှူကျပ်လာ၏။ တစ်တိုင်းလုံး ချွေးများ စို့လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလက်များသည် အဆစ်များ ပြုတ်ကျသွားသကဲ့သို့ ခြေမသယ်ချင် လက်မသယ်ချင် ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက်-

“ငါ့အဖေဟာ ငါ့ကို ဒီလိုတော့ မကျီစားတန်ကောင်းပါဘူး”

ဟု တွေးလိုက်မိသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ခပ်တွေတွေ ဖြစ်၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းများသည် လှုပ်ရှားလာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းမှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်ုပ် မျက်မှောင်ကြွတ်နေသည်ဟူ၍ သတိမမိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆတ်ခနဲထ၍ သေတ္တာကို ငုံ့၍ကြည့်မိ၏။ ထိုသို့ကြည့်မိသော်လည်း သေတ္တာအတွင်း၌ကား မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ရပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာကို ကိုင်မြှောက်၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၏။ ဘုရားရှင်အတွင်း မည်သည့်ထူးခြားချက်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ စိတ်တိုသွား၏။

“ဘာမှမပါတဲ့ သေတ္တာကြီးကိုများ ဘာဖြစ်လို့များ တကူးတကမူ ပြီး ပေးထားခဲ့ရတာလဲ”

ဟု စိတ်တွင်း၌ ရေရွတ်၍ ကိုင်မြှောက်ကာ အုတ်နံရံဆီသို့ ပစ် ပါက်စေတော့၏။ သေတ္တာသည် နံရံနှင့်ထိပြီးနောက် ဝှမ်းခနဲ မြည်ကာ ပြုတ်ထွက်

လွင့်စဉ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကျကျသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ကျကျသွားသော သေတ္တာပျက်၏ အပိုင်းအစများကို ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာအံ့ဩ၍သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ကြည်လင်သွားမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ပါသည်။ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများသည်လည်း ပြုံးယောင်သမ်းလာမည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည်အားရဝမ်းသာနှင့်တစ်ကိုယ်တည်း စကားတွေ အများကြီးပြောမိသည်။ မည်သည့်စကားများပြောမိသည်ဟု ကျွန်ုပ်မမှတ်မိတော့ပါ။

သေတ္တာပျက်ကျသောပျဉ်ချပ်များသည်အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်ခြောက်ချပ်သာရှိရပေမည်။ ထို့ထက်မပိုနိုင်ပေ။ အကာလေးချပ်၊ အခင်းတစ်ချပ်၊ အဖုံးတစ်ချပ်သာ မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌မူ ပျဉ်ချပ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်နေ၏။ ထိုပျဉ်ချပ်များပေါ်တွင်လည်း သေသပ်သော လက်ရေးဖြင့် စာလုံးများ ထွင်းထားသည့်အပြင် စာလုံးချိုင့်များအတွင်း၌လည်း ဆေးဖြူများ သွင်းထားသောကြောင့် ထင်ရှားစွာ ဖတ်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သည်ကို စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် သေတ္တာကိုပြုလုပ်ရာ၌ အခင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကာကိုလည်းကောင်း၊ အဖုံးကိုလည်းကောင်း ပျဉ်ထူထူတစ်ချပ်တည်းဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ပါးလွှာသော ပျဉ်ချပ်ကလေးပေါင်း များစွာကို ညီညာစွာ ထပ်၍ ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုပျဉ်ချပ်ကလေးများပေါ်တွင်မှ စာများကိုရေးထွင်း၍ အဖြေရောင်ဆေးများ သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ကျွန်ုပ်က သေတ္တာကို နံရံနှင့် ပေါက်ခွဲလိုက်မှသာ သေတ္တာ၏ ထောင့်များတွင် သတ်သွင်း၍ ထည့်ထားသော သတ်များသည် ကျွတ်ထွင်း၍ ပျဉ်ချပ်များပြန်ကျဲ၊ ကျလာခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပျဉ်ချပ်များကို အားရဝမ်းသာ ဝမ်းလျှားမှောက်၍ ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ပျဉ်ချပ်၏ ထောင့်တိုင်းတွင် အမှတ်စဉ်များ ထိုးထားသည်ဖြစ်ရာ မည်သည့်ပျဉ်ချပ်အား စ၍ဖတ်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကောင်းစွာသဘောပေါက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပျဉ်ချပ်များအား အမှတ်စဉ်လိုက် စီ၍ထပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အမှတ်စဉ်တစ်ပါသော ပျဉ်ချပ်၏ ပထမဆုံးစာပိုဒ်ကို ဖတ်မိသည်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားမိတော့၏။ ထိုစာကား တစ်ဖက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

လူကလေး
မင်းငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး
သေတ္တာကို နံရံနဲ့ ပေါက်ခွဲလိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ အမြဲတမ်းမဟုတ်ပေမယ့်
တစ်ခါတလေမှာတော့
အခုလို စိတ်ဆိုးလိုက်တာဟာ ကောင်းတယ်ကွာ
အခုကြည့်လေကွာ၊
မင်းအနေနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီးပေါက်ခွဲလိုက်မှ ငါရေးခဲ့တဲ့ စာတွေကို
မင်းတွေ့ရတာမဟုတ်လား။
အတယ်

လာဘိုဇွဲစာပေ

ထွက်တော်မူ နန်းကခွာပြီ

စုတ်ချွန်းချွန်းလူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်အကြောင်း ဆက်လက် စကားပြောကြလေ၏။ အပေးအယူ ကိစ္စများအတွက် စာချုပ်စာတမ်းများ ရေးရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ သက်သေအဖြစ် အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးကို ခေတ္တ ခေါ်ရလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှေ့သို့ လန်ချားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ထိုလန်ချားပေါ်မှ လွန်စွာ မျက်ပေါက်ကျဉ်း၍ လွန်စွာ သွားခေါသော လူတစ်ယောက် ဆင်းသက်လာလေ၏။
ထိုအခါ စုတ် ချွန်းချွန်းလူက-
“ကျွန်တော့် ဆရာ ရောက်လာပြီ”

လာဘိုဇွဲစာပေ

ဟု ပြောကာ ထိုလူအား သွားရောက်ကြိုဆိုလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့
 ခေါ်ယူလာကာ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလူသည် ကုလားထိုင်၌ အတူ
 ထိုင်ပြီးနောက် လွယ်အိတ်ကို နှိုက်၍ ထိုခေတ်က နာမည်ကြီးသော သူ
 ဝါဒ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိ၍ ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီး နောက်
 တပည့် စုတ်ချွန်းချွန်းလူဘက်သို့လှည့်ကာ-

“မောင်ဖိုးသာရေ... အလုပ်ရှင် မစွတာတန်တော်မိုးနဲ့ ပြော
 စကားတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပြီးပြီလား။”

ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မေးလိုက်လေ၏။
 ထိုအခါကျမှပင် စုတ်ချွန်းချွန်းလူ၏ အမည်မှာ မောင်ဖိုးသာ
 ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိခွင့်ရလေတော့၏။ ၎င်းမောင်ဖိုးသာက ၎င်း
 ဆရာအား-

“အားလုံးပြောပြီးပါပြီ၊ စာချုပ်တွေလည်း ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ၊ ဆရာ
 နှစ်ယောက် လက်မှတ်ထိုးဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“စာချုပ်မှာ နာမည်ဖြည့်ဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ့်လူနာမည် ဘယ်သူ
 ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူက-

“ကျုပ်နာမည် ဒေဝလို့ခေါ်ပါတယ်၊ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာပါပဲ။ အဘ
 ကတော့ (၃၂)နှစ်ရှိပါပြီ၊ ဇာတိက နတ်တလင်းကပါ။ မိဘမို့
 အားလုံး ထမင်းချက်ပဲ လုပ်ကြပါတယ်၊ သတင်းစာမှာ ခင်ဗျား
 ယူတဲ့အချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်မှာ ပြည့်စုံခြင်းရှိမရှိ လက်
 စမ်းသပ်လိုရင် လည်း စမ်းသပ်ခွင့်ရှိပါတယ်”

လက်ဖိုးထွစာပေ

ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က-

“သွားရမယ့်ခရီးက တကယ့် ကန္တာရခရီးဗျ၊ အဲဒီတော့ ဇွဲကောင်းဖို့
 တော့ အများကြီးလိုတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေဝက-

“အပဏ္ဏကဇာတ်တော်မှာ စောရကန္တာရ သူခိုးဓားပြဘေးရန်ရှိသော
 ခရီးခက်၊ ဝါဠကန္တာရ သားရဲတိရစ္ဆာန်ဘေးရန်ရှိသော ခရီးခက်၊ နေရ
 ဒက ကန္တာရ ဘီလူးသရဲပေါသော ခရီးခက်၊ ဥဒကကန္တာရ အပြော
 ကျယ်သော ရေပြင်ရှိသော ခရီးခက်၊ ဂါဠကန္တာရ၊ အပြောကျယ်
 သော သဲပြင်ရှိသော ခရီးခက်၊ ဝနကန္တာရ လွန်မြောက်နိုင်ခဲ့သော
 တောအုပ်ရှိသော ခရီးခက် ရယ်လို့ ကန္တာရအပြား ရှစ်ပါးရှိလေရဲ့၊
 အခု ဆရာတန်တော်မိုးသွားရမယ့် ရှမ်းဘဲလားဆိုတာက ဝနကန္တာရ
 ထဲမှာ ပါတယ်”

ဟု ထမင်းချက် ဒေဝက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းရှုပ်၍ သွားလေ
 တော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေဝတို့သည် သက်သေများ
 ရှေ့မှောက်တွင် စာချုပ်စာတမ်းများကို လက်မှတ်ရေးထိုးကြလေတော့၏။
 ဤသို့ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များ
 ကို စဉ်းစား၍ အချိန်များ သတ်မှတ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းခရီးတွင် လိုအပ်သည်ပစ္စည်းများကို ဒေဝနှင့်တိုင်
 ပင်၍ စာရင်းပြုစုရလေ၏။ ထို့နောက် ဒေဝနှင့်တိုင်ပင်ကာ ခရီးလမ်း
 ကြောင်း မြေပုံကို အကြမ်းဖျင်း သတ်မှတ်ရေးဆွဲရလေ၏။ အလုံးစုံ ပြု
 လုပ်ပြီးသောအခါ၌ ဒေဝအား မြစ်ကြီးနားသို့ ကြိုလွှတ်ပြီ၊ ရှေ့သွားမည့်

လက်ဖိုးထွစာပေ

ခရီးစဉ်အတွက် စီစဉ်ခိုင်းရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား လိုအပ်သော အရာများနှင့်အတူ နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ် မြစ်ကြီးနားသို့ရောက်လျှင် ဒေဝသည် မော်တော်ဘုတ်စင်းကို ငှားရမ်းထားပြီးဖြစ်ရာ တစ်ရက်မျှ နားနေပြီးနောက် ခရီးထွက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ငှားရမ်းလာသော မော်တော်မှာ ဆလေဘူးဆိုင်ခေါ်တောကုလားပိုင်သော မော်တော်ဖြစ်၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချရပ်နားလိုသော နေရာ၌ ရပ်မည်ဟု ပြောသော်လည်း ဆလေဘူးသည်-

“ဒီနေရာမှာ ရပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဓားပြရှိတယ်”

ဟု အကြောင်းပြကာ ရပ်မပေးဘဲ ၎င်းရပ်လိုသော နေရာကျမှပင် ရပ်လေ၏။

ဒေဝသည် ဤသို့ ဆလေဘူးက နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မိမိတို့ရပ်လိုသော ရပ်မပေးကြောင်းကို စိတ်၌တေးမှတ်ထားလေ၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဒေဝက မြစ်ကွေ့တစ်ခုကို ညွှန်ပြထိုနေရာ၌ စခန်းချရပ်နားမည်ဟု ပြောရာ ဆလေဘူးက-

“ဒီနေရာမှာ ရပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျားလည်းရှိတယ်၊ ဓားပြတွေလည်းရှိတယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေဝသည် ဆလေဘူး မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ‘ခွပ်’ခနဲ ဖွတ်၍ထိုးလိုက်လေ၏။ ဆလေဘူး ပြန်လည်၍ ခုခံရာ ဒေဝက ဆလေဘူး၏ မျက်နှာကို ချုပ်ကိုင်၍ အတိုက်လိုက်ရာ ဆလေဘူး၏ မျက်နှာသည် သွေးချင်းချင်းနီ၍ သွားလေး

နောက် ဒေဝက ကော်ပိုးကို တံတောင်ဖြင့် ထောင်းချလိုက်ရာ ဆလေသည် အွန်ခနဲမြည်၍ လဲကျသွားလေတော့၏။

“ဟေ့... ဒေဝ သေသွားပြီလား”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

“မသေပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက်တော့ သတိမေ့နေလိမ့်မယ်”

ပြန်၍ပြောလေ၏။

“သတိမေ့နေတာ အရေးမကြီးဘူး၊ မော်တော်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

“မပူပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်မောင်းပါ့မယ်”

ဆိုကာ ဆလေဘူး၏ မော်တော်ကို ဒေဝသည် ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းသွားလေတော့၏။

တစ်နာရီခန့်မောင်းမိလျှင် မြစ်ကွေ့သို့ ရောက်သည်ဖြစ်ရာ ဒေဝသည် မော်တော်ကို ရေသဖန်းပင်ကြီးအောက်၌ ဆိုက်ကပ်ထားလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ထမင်းဟင်းချက်လေ၏။

ထမင်းကျက်သောအခါကျွန်ုပ်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသားစားသောက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ငြိမ်သက်နေသော ဆလေဘူးသည် လှုပ်ရှားလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဒေဝအား ရန်မူမည်စိုးသဖြင့် ‘ဟေ့... ဟေ့’

သတိပေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

“ဆလေဘူးရယ် သတိရလားပြီလား၊ မျက်နှာသစ်လိုက်၊ မျက်နှာသစ်လိုက်၊ ပြီးရင် ထမင်းထစားချေ”

ဟု အေးဆေးစွာ ဝင်ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဆလေဘူးလည်း မျက်နှာသစ်ကြီး
နောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာလေ၏။ ထို့နောက် ဒေဝအား-

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို တကယ်လုပ်တာကိုး”

ဟု ပြောလျှင် ဒေဝက-

“တကယ်လုပ်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုထပ်ပြီး ခုခံနေ
စိုးလို့ နည်းနည်းကလေး အားထည့်လိုက်တာပါ။ ကဲ... ကဲ...
ရော့... ရော့ ထမင်းစား၊ ဒါတွေ မေ့လိုက်တော့”

ဟု ဆိုကာ ဆလေဘူးအား ထမင်းခူးပေးပြီးလျှင် ဟင်းများ ခပ်ထည့်ပေး
လိုက်လေ၏။

ဆလေဘူးလည်း ဒေဝက မိမိအပေါ်တွင် ရန်သူလိုသဘောမထား
ကြောင်း သိရသောအခါ မိမိအနေနှင့်လည်း ရန်မမူတော့ဘဲ အေးအေး
ဆေးဆေးပင် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာမူ ထမင်းစားပြီးပြီဖြစ်၍ ထမင်းစိုင်းမှ ထကာ
မော်တော်ဦးအနီး၌ထိုင်၍ အုန်းထန်းလျက်နှင့် ရေနွေးကြမ်းကို မြည်းနေ
ကြလေ၏။ ထိုသို့မြည်းနေကြစဉ် ရိပ်ခနဲ လူရိပ်ကို မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
အလန့်တကြားအော်ကာ နောက်သို့လှိမ့်ချလိုက်၏။ ဆလေဘူးသည်ထမင်း
စားချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနောက် ငှက်ကြီးတောင်စားကို ယူ၍ ဒေဝ၏
နောက်မှ တိတ်တဆိတ်လာကာ ဒေဝအား ဇက်နေရာလောက်မှ ဝိုင်း၍
ခုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေဝသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အလန့်တကြားမဖြစ်ဘဲ
ခြေသံကြားသည်နှင့် တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်လိုက်ပြီးဖြစ်ရာ ဆလေဘူး၏ ဓား
ချက်သည် လွဲချော်သွားလေ၏။

ဆလေဘူးသည် ဒေဝအား အဆက်မပြတ် လိုက်၍ခုတ်နေ၏။
ဒေဝလည်း ဘယ်တစ်ခါ ညာတစ်လှည့်ဆိုသလို လူးလှိမ့်၍ ရှောင်နေ၏။
နောက်ဆုံးတွင် မော်တော်၏ ထောင့်ကလေးတစ်ထောင့်တွင် ပိတ်မိသွား
၏။ ထိုအခါ၌ ဆလေဘူးသည် ဓားဖြင့် မခုတ်တော့ဘဲ ဓားဦးဖြင့် ဒေဝ၏
ရင်ဝဲဆီသို့ တစ်အား ထိုးစိုက်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မကြည့်ရဲသဖြင့်
မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ပြန်၍ကြည့်လိုက်သောအ
ခါ၌ ဆလေဘူး၏ ဓားသည် ဒေဝ၏လက်အတွင်းသို့ရောက်နေပြီဖြစ်၏။
ဒေဝလည်း မတ်တတ်ရပ်လျက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ဒေဝသည် လက်ထဲ
တွင် ဓားရရှိသွားသော်လည်း ဆလေဘူးအား မခုတ်ဘဲ ခြေဖြင့်သာလျှင်
အဆက်မပြတ်ကန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေဝသည် ဆလေဘူးအား
မော်တော်ပေါ်မှ ကန်ချလိုက်လေတော့၏။ ဆလေဘူးသည် 'အား'ဟု
အော်ကာ မော်တော်ပေါ်မှ ရေထဲသို့ ခြေကားရား လက်ကားရား ကျသွား
လေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ဒေဝသည် မော်တော်ကြီးကို ဖြုတ်၍ မော်တော်ကို စက်
နွဲ့ကာ မော်တော်ကို မောင်းထွက်ရန် ပြုလုပ်လေတော့၏။ ဆလေဘူး
သည် ရေထဲတွင် မျောသွားရာမှ မော်တော်ဆီသို့ ကူးခတ်လာ၏။
သို့ရာတွင် မော်တော်မှာ စတင်ခုတ်မောင်းသွားပြီဖြစ်၏။ ဆလေဘူးသည်
ရေထဲမှ နေ၍ အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဒေဝသည် မော်တော်ကို မောင်း၏။ မောင်းနှင့်မြဲ မောင်းနှင့်သွား၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒေဝ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဒေဝက-

“ဒီကောင့်ကို ဒီလိုလုပ်တာ မှန်တယ်၊ မော်တော်နဲ့ခေါ်လာလို့ မပြန်ဘူး၊ ခေါ်လာရင် အသက်ကို အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ် အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီဖြစ်၏။ နောက်သုံးရက်ခန့် ဆက်လက်ပြီး သွားရာ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်၏ မြစ်လက်တက် သို့မဟုတ်၊ မြစ်ဆုံဖြစ်သော နေရာရှိ ဆဒိယဟူသော ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေတော့၏။

“ဆရာမိုးရေ... ကုန်းပေါ်ကိုတော့တက်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ မော်တော်ကို ချုံအကွယ်မှာ ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်၊ စိတ်ချရမှ ကုန်းပေါ်တက်တာ ကောင်းတယ်”

ဟု ဒေဝက အကြံပေးသဖြင့် မတက်ဘဲ တစ်ညနှင့် တစ်နေ့ ချုံခို၍ နေရလေ၏။ ထို့နောက် တစ်စတစ်စ ရွာကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရာ ယဉ်ကျေးသော တရုတ်အမျိုးသား လူမျိုးတစ်မျိုးနေထိုင်သည့် ရွာကြီးဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် သိရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိသွားသောနေ့မှာ တရုတ်ပြည်ပြက္ခဒိန်အရ သိုးနှစ်မု မျောက်နှစ်သို့ ကူးပြောင်းသော တရုတ်နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်နှင့် ကြိုကြိုက်နေရကား ရွာခံများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကောင်းမွန်သော အစားအသောက်များဖြင့် ကျွေးမွေးညှပ်ခံကြလေ၏။ ညပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ၎င်းရွာမှ အကြီးအကဲလုပ်သူ၏ အိမ်ရှေ့၌ ကပွဲများ ပြုလုပ်လေ၏။ ဘားကျွမ်းကစားတတ်သော သူများက ဘားကျွမ်းကစားပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ပြရန် ပြောသောကြောင့် ဒေဝသည် မျောက်က

လာဘ်မိုးရွာစာလ

ပြလေ၏။ ထို့ပြင် မျောက်လွဲကျော်တစ်ကောင်၏ ပေါ့ပါးခြင်းမျိုးဖြင့် ဘားကျွမ်းများကို ကစားပြလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ခေါ်လာခဲ့သော ထမင်းချက်သည် ဘားကျွမ်းသမားကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိခွင့်ရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ရွာလူကြီး၏ အိမ်သို့ လက်ဝှေ့ပွဲ ကျင်းပလေ၏။ ရွာခံများသည် ၎င်းတို့အချင်းချင်း ထိုးသတ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးနှင့်လည်း မိတ်ဆက်သဘော ထိုးသတ်လိုကြောင်း ပြောလာသဖြင့် ဒေဝသည် ရွာခံဖြစ်သော လူသန်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ထိုးသတ်ရန်အတွက် စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကာ စိန်ခေါ်သောသဘောဖြင့် လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်း ခတ်လိုက်ရာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူကြီး၊ လူငယ်မကျန် လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြလေတော့၏။

ထို့နောက် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ကြလေ၏။ လူသန်ကြီးသည် ဒေဝအား အပြင်းအထန် ထိုးသတ်လေ၏။ ဒေဝမှာ ကာကွယ်ရုံမျှ ကာကွယ်နေလေ၏။ ထို့နောက် လူသန်ကြီး ပန်းလာသောအခါ၌ ဒေဝသည် ဖိ၍ထိုးလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေဝသည် လူသန်ကြီး၏ ပါးချိတ်ကို လက်သီးဖြင့် ခီမိရရ ထိုးလိုက်နိုင်လေတော့၏။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်ခေါ်ယူခဲ့သောထမင်းချက်မှာလက်ဝှေ့သတ်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရှိခွင့်ရလေတော့သတည်း။ ရွာသားများသည် ဒေဝအား လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးကြလေ၏။ ကလေးများက လာရောက်နမ်းရှုပ်ကြလေ၏။ မိန်းကလေးများမှာမူ ဒေဝအား ပန်းများ

လာဘ်မိုးရွာစာလ

လာ၍ပေးလေ၏။ ရွာ၏အကြီးအကဲကမူ ဒေဝအား ချစ်ခင်လေးစားသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဓားတစ်လက်ကို လက်ဆောင်ပေးလေ၏။

ထို့နောက် ရွာသူကြီးကပင် ဒေဝအား မိပိလက်ဆောင်ပေးသော ဓားဖြင့် ကစားပြရန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေဝလည်း ဓားကြီးကို ကိုင် မြှောက်၍ ဓားသိုင်းကစားပြလေ၏။ ဒေဝ၏ ဓားသိုင်းကစားပြပုံမှာ လွန်စွာကြည့်ကောင်း၏။ ဓားခတ်ပုံ၊ ယိမ်းနွဲ့ပုံမှာ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လျက် ရွာသားများသည် ဒေဝ၏ ဓားကစားပုံကို နှစ်သက်ကြကုန်၏။ ဩဘာ လူကံခပ်သံများ တဖြောင်းဖြောင်း မြည်လေ၏။

ရွာမှ ကာလသားနှစ်ဦးသည် ဒေဝ ဓားကစားရန်အတွက် စည်တိုကြီးကို အချက်ကျကျ တီးပေး၏။ ဒေဝသည် ဓားသိုင်းကို ကျကျနန ကစားပြလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်ခေါ်လာခဲ့သော ထမင်းချက် ဒေဝသည် ဓားသိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရှိခွင့်ရလေတော့၏။

ဒေဝဓားကစားပြပြီးသောအခါ၌ ရွာ၏အကြီးအကဲသည် ၎င်းအား သဘောကျလွန်းသဖြင့် ငွေဖြင့် ကွင်းထားသော ကြောင်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ဒေဝ၏ လက်တွင်းလာရောက်၍ စွပ်ပေးလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့ခရီးထွက်သောအခါ ရွာသူရွာသားများသည် လမ်းတွင် စားသောက်ရန်အတွက် ခရီးဆောင် အစားအသောက်များ ထုပ်ပိုး၍ ပေးလိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရွာသားများအား လက်ဆောင်ပြန်၍ပေးကာ နှုတ်ဆက်၍မော်တော်ကို မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်ထွက်လာချိန်မှာ ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်လှ

၏။ သို့ရာတွင် သုံးနာရီခန့် ခုတ်မောင်းပြီးသောအခါ၌ ရာသီဥတုသည် ခုတ်တရက် အံ့ဖိုင်းလာလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်မှာလည်း လွန်စွာ ကျယ်ပြောသော မြစ်ဆုံကြီး၏ အလယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က-
“ဒေဝရေ... မိုးတွေ လေတွေက မှောင်လို့ပါလား၊ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ-
“လေရော မိုးရော ထန်လိမ့်မယ် ဆရာမိုးရေ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီရေမြင်မှာ ဒီမော်တော်ဟာ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာရော ကျွန်တော်ရော သေဖို့က ရာခိုင်နှုန်းတစ်ရာငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်”
ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် လေးပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်ရာ မော်တော်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးသီးခွေးပေါတ်များ ကျလာသည်တိုင်အောင် ကြောက်ဆွေးများ ဝင်၍လာလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးပါ သဲသဲမဲမဲရွာချလိုက်သည်ဖြစ်ရာ မိုးမလုံသော မော်တော်ကလေးအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် ဆန်ဆေးပလုံးထဲတွင် ထည့်၍ ရေ၌နှစ်ထားသော ကြွက်နှစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြလေတော့သတည်း။

ကြာဖြူပန်း တစ်ပွင့်

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် လှိုင်းဒဏ် လောဒဏ်ကို သဲသဲမဲမဲကြီး ခံနေရ
၏။ ဒီတစ်ခါထပ်၍ မော်တော်စောင်းသွားလျှင်မူ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည်
အပြောကုယ်သော ဤမြစ်ခွဆုံနေရာ၌ အသက်ဆုံးရပေတော့မည်။ ထို
အချိန်၌ ထမင်းချွက် ဒေဝသည် ကျွန်ုပ်အနီးမှ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်
သွားသည်မသိရဘဲ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်နံ့ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ လွင့်
စဉ်မသွားစေရန် တပ်၍ထားရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့တပ်၍နေရင်း ဒေဝ
အား အော်၍ခေါ်ကြည့်၏။ ဒေဝသည် မိုးသံလေသံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏
အော်ခေါ်သံကို မကြားဘဲရှိနေ၏။ များမကြာမီ၌ ဒေဝသည် ဓာတ်တူးဖွင့်
လုံးကို ကိုင်၍ ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ရောက်လာ၏။

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

“မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ ဒေဝ”
ဟု ကျွန်ုပ်က အော်၍မေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

“လေကွယ်တဲ့နေရာမှာ စတိုးမီးဖိုလေးနဲ့ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ပြီး လက်ဖက်ရည် သွားဖျော်လာတာ၊ ကျွန်တော် ငဲ့ပေးမယ်၊ လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်”

ဟု ပြောလေ၏။

“အသက် ဘယ်ကထွက်ရမုန်း မသိတဲ့အချိန်မှာ မင်း လက်ဖက်ရည် ဘာလုပ်ဖို့တုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အသက်က ဘယ်ကထွက်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ သူ့ဟာသူ ထွက်ချင်တဲ့နေရာက ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ လက်ဖက်ရည်သောက် လိုက်ဦး”

ဟု ဒေဝက ပြောလေ၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း လက်ဖက်ရည် ငဲ့၍ သောက်ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကြောက်စိတ်ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ကို မသောက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေဝက-

“မော်တော်နစ်သွားရင် ဘာမှ မပူနဲ့၊ ရေနံဆီ သံပုံးနှစ်ပုံး အဆင် သင့်လုပ်ထားတယ်၊ ဒီမှာမြင်လား”

ဟု ဆိုကာ ကြီးဖြင့်သိုင်းထားသော ရေနံဆီသံပုံးနှစ်ပုံးကို ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ် လည်း ဒေဝ၏ အားပေးမှုကြောင့် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာ ရပြီဖြစ် ရာ ၎င်းပေးသောလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူ၍ မော့လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဒေဝသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မရမက မီးနှင့်ညှိပြီး

နောက် ကျွန်ုပ်အား ပေးလိုက်လေ၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း စီးကရက်တစ် လိပ်ကို ဖွာ၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စီးကရက်ကို ဖွာရင်း-

“ငါတို့တော့ သေရတော့မယ်ထင်တယ် ဒေဝရေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေဝက-

“နေစရာရှိတော့လည်း နေလိုက်တာပေါ့၊ သေစရာရှိတော့လည်း သေ လိုက်တာပေါ့၊ သိပ်ပြီးလည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ ဆရာတန်တော်မိုးရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။ ၎င်း၏မျက်နှာ၌မူ ကြောက်လန့်သော အချိပ် အယောင်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရှာ၍မတွေ့ပါ။ များမကြာမီ၌ပင် လေသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်၍သွားလေ၏။ မိုးလည်း စဲသွား၏။ ထို့နောက် တိမ်တိုက် များ ကင်းစင်ကာ နေပင် ထွက်လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် စောစောက မုန်းတိုင်းကျ၍ သေမတတ်ကြောက်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကို တွေးမိ ကာ ရှက်စနိုးဖြစ်ရသေးတော့၏။

“ဒီလို ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက မေ၊ ဇွန်က မိုးဦးကျ၊ ဒီမှာက ဖေဖော်ဝါရီနဲ့ မတ်လက မိုးဦးကျ ဖြစ်နေလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကို ကျွန် တော် မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်တို့ မသေတော့ ပါဘူး၊ မြစ် လက်တက်ထဲကို ရောက်နေပြီပဲ”

ဟု ဒေဝက ပြောလေ၏။ စောစောက စောင်းနေသော မော်တော်မှာ လည်း ပြန်၍ တည့်သွားပြီဖြစ်၏။

ဒေဝသည် မော်တော်ကို မြစ်လက်တက်အတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ် မောင်းခဲ့ရာ အိမ်အမိုး ချွန်ချွန်များရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ၏ အနီး၌ ရပ် လိုက်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ မော်တော်ကို ကြိုး

ချည်ကာ ဒေဝသည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။ များမကြာ
၌ ဒေဝ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ ၎င်း၏ လက်တွင်း၌လည်း
ပြုလုပ်ထားသော မုန့်များ ပါလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်က-

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

“ဒီရွာက တိဗက်လူမျိုးတွေနေတာ၊ အသားလည်းမစားဘူး၊ ရွာ
ဧည့်သည်လည်း လက်မခံဘူး၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားကြမုဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ မော်တော်ကို ဆက်၍မောင်းနှင်လာခဲ့၏။

နှစ်ရက်ခန့် ဆက်တိုက်မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ 'ဂျီဒေဝ'ဟူသော အ
ဒေသသို့ ရောက်သွားကြလေတော့၏။ ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် နေ
ထော်မှာ ဆီကုန်သွားပြုဖြစ်၏။ ဤအရပ်ဒေသ၌ ဆီလည်း ရနိုင်ဖွယ်
ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ထမ်းပိုးဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများကို ထမ်း
ပိုးကြပြီးနောက် မော်တော်အား အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာလာခဲ့ကြလေတော့၏။
ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်ရပ်လိုက်သောနေရာတွင် မြစ်သည် လွန်စွာ ကျွတ်
သွားပြီဖြစ်၏။ ဒေဝသည် မြေပုံလိပ်ကို ဖြန့်ကြည့်ပြီးနောက် တိုင်းထွာမှထ
သားပြီး-

“ဆရာတန်တော်မိုး... ဟောဟို တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းလာတဲ့
ရေစီးကြောင်း ဖြူဖြူကလေးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မဲခေါင်
မြစ်ရဲ့ အစပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုဆိုရင် မြန်မာပြည်ရဲ့ မြောက်
စူး၊ တိဗက်ရဲ့ အရှေ့မြောက် 'ဂိုပီ' သဲကန္တာရရဲ့ အနောက်တောင်
လောင်ဂျီတွဒ် (၉၅)ဒီဂရီနဲ့ လတ္တီတွဒ်(၃၀)ဒီဂရီအတွင်း၊ ဖာရင်ဟိုက်

လက်ဖိုးထွေစာပေ

အပူချိန် (၄၂) ဒီဂရီသာရှိတဲ့ ကုန်းမြင့်ဝိုင်းတစ်နေရာကို ရောက်နေ
တယ်၊ ဒီကနေ ရှေ့ကိုသွားဖို့တော့ ဝန်တင်လားတွေကို အသုံးပြုရ
လိမ့်မယ်၊ သဘာဝအန္တရာယ်၊ တောတိရစ္ဆာန်အန္တရာယ်နဲ့ ကျွန်တော်
တို့ မျှော်လင့်မထားတဲ့ တခြားအန္တရာယ်တွေလည်း အများကြီးတွေ
နိုင်တယ်”

ဟု ဒေဝက ကျွန်ုပ်အား သတိပေးလိုက်၏။

“တွေ့ချင်တဲ့အန္တရာယ် တွေပါစေကွာ၊ နေစရာရှိတော့လည်း နေပြီး
သေစရာရှိတော့လည်း သေလိုက်တာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ဒေဝက-

“ရွှီ... ကြိုက်ပြီဆရာရေ... ဒါမျိုး လုပ်စမ်းပါဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ထောက်ခံလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပစ္စည်းများကို
ထမ်းပိုးလျက် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုအား ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြ၏။ ထို
တောင်ကုန်းကလေး၏ အဆုံးနေရာတွင် သဘာဝကျောက်လှိုက်ဂူတစ်ခု
ကို တွေ့ကြရ၏။ ကျောက်လှိုက်ဂူ၏ အဝတွင် ရေများစိမ့်ထွက်နေသော
သဘာဝ ကျောက်ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး
သည် ထိုရေအိုင်၌ ရေများသောက်ကြ၏။ ထိုရေအိုင်ကလေးထဲတွင် ကြာ
ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပွင့်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်
ကျောက်ဂူအတွင်းမှ လှုပ်ရှားသောအရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်သဖြင့်ကျွန်ုပ်
သည် ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြုပေါ်သို့ လက်သည် ရောက်
သွား၏။ ဒေဝလည်း လွယ်ထားသော ဓားနိုးပေါ်တွင် လက်ကိုတင်လိုက်
၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဇော့ကဲဂူအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ထွက်လာ၏။

လက်ဖိုးထွေစာပေ

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ထိုသူအား လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်တို့
“ဟေ့ . . . ဒေဝ၊ တရုတ်ဘုန်းကြီးကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေဝက-

“ဒီနားမှာ တရုတ်မရှိပါဘူး၊ ရှိချင်းရှိရင် တိဗက်လားမားဘုန်းကြီး
ပဲရှိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ရေအိုင်ထဲတွင် ပေါက်နေသော ကြာဖြူပန်းကလေး ထဲ
ပွင့်ကို သွား၍ နတ်ယူပြီး ထိုဘုန်းကြီးအား ရိုက္ခိုးစွာ လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။
ထိုဘုန်းကြီးသည် ဒေဝလှူဒါန်းသော ကြာပန်းကလေးအား လှမ်းယူ
လျှင် လက်ဝဲဘက် ရင်အုံ၌ ကပ်ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တိဗက်ဘုန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ကျောက်
အတွင်းသို့ ခေါ်ယူသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့၌ပါသော သင်္ဘော
သတ်လွတ်စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို လှူဒါန်းကြလေ၏။

တိဗက်ဘုန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့လှူဒါန်းသည်များကို လက်ခံပြီး
နောက် ၎င်း၏ဘာသာဖြင့် ဆုမွန်ကောင်းများ ပေးလေ၏။ ထို့နောက်
ကျောက်ဂူ၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် သွား၍ တင်ယှဉ်ခွေထိုင်ကာ မျက်နှာ
မိုတ်၍ ငြိမ်နေလေ၏။ ဤသို့ ငြိမ်နေသည်မှာ နှစ်နာရီခန့်ကြာလေ၏။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား အနီးသို့ခေါ်ယူကာ ဒေဝအား တစ်စုံတစ်
ခုပြောလေ၏။ ဒေဝသည် မျက်နှာပျက်၍ နေလေ၏။ တိဗက်ဘုန်းကြီး
သည် အတော်ကြာကြာ ပြောလေ၏။ ဒေဝကလည်း မေးလေ၏။

ထို့နောက် ဘုန်းကြီးသည် အနီးရှိ ကျောက်ခွက်အတွင်းသို့ ရေပြင်
ခိုင်းသဖြင့် ဒေဝက ဖြည့်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ဒေဝကိုရော ကျွန်ုပ်တို့

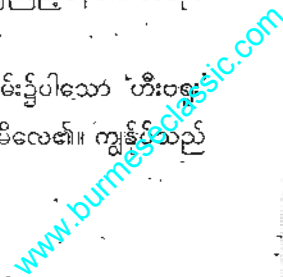
ရေကို ကြည့်ခိုင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ခွက်အတွင်းရှိရေကို စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။
ရေသည် ကြည်၍ နေရာမှ နို့ရောင်ကဲ့သို့ နေ့ကတ်၍ သွား၏။ အတန်ကြာ
သောအခါ၌ နို့ရောင်မှနေ၍ မည်းမှောင်သောအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားလေ
၏။ အတန်ကြာ စိုက်၍ ကြည့်သောအခါ ထိုအမည်းရောင်သည် တဖြည်း
ဖြည်းချင်း လိုက်ကာဖွင့်သကဲ့သို့ ပွင့်၍ သွားလေတော့၏။ သို့အခါ အခန်း
အစ်ခန်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်၍ လာလေ၏။

ထိုအပြင် တဖြည်းဖြည်းချင်း အခန်းကို ကြည်လင်မြတ်သားစွာ မြင်
ခဲ့လေ၏။ ထိုအခန်းထဲတွင် လွန်စွာ ကျက်သရေရှိသော ဘုရင်တစ်ပါး၏
ပုံကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုဘုရင်ကြီး၏ပုံမှာ လွန်စွာ လက်ရာမြောက်သော
ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏ ဆီဆေးလက်ရာပင်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဘုရင်၏ပုံ
အောက်တွင် ကျောက်စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ထိုကျောက်စားပွဲကြီး
ပေါ်တွင် ရွှေကလပ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုရွှေကလပ်ကြီးပေါ်တွင်
လွန်စွာ ကြီးမားသော စာအုပ်နတ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာအုပ်
ကြီးမှာ အလျားတစ်ပေခွဲ၊ အနံတစ်ပေခန့်ရှိပြီး ထုမှာ လက်ငါးလုံးခန့်ထူ
လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအုပ်ကြီးအား မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိလေ
တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအုပ်ကြီးအား စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ စာအုပ်
ကြီး၏ အဖုံးတွင် စာသုံးလုံးကို တွေ့ရ၏။

၎င်းစာလုံးသုံးလုံးမှာ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မှာတမ်း၌ပါသော ‘ဟီးဗရူး
တသုံးလုံးဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်

လွန်စွာ အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် အားလုံးပျောက်ကွယ်၍ သွား
၏။ ထိုအချိန်၌ တိဗက်ဘုန်းကြီးသည် ဒေဝအား ပြောပြန်လေ၏။
သည် မျက်နှာပျက်နှင့် ငြင်းဆိုနေပုံရ၏။

ထို့နောက် တိဗက်ဘုန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကောက်ညှင်း
ပြုလုပ်ထားသော မုန့်နှစ်ခုကိုပေး၍ ဤကျောက်ဂူအတွင်းမှ အမြန်
ထွက်သွားရန်ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထွက်ခွာခဲ့ရလေတော့၏။ ထို့နောက် အပြင်ရောင်
လျှင် ကျွန်ုပ်က-

“ဟေ့... ဒေဝ၊ အဲဒီဘုန်းကြီးက ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သူ
တာ ဘာစကားလဲကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလို ဆရာတန်တော်မိုးရဲ့၊ တိဗက်ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော် ပထမ
တိဗက်လို ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က တိဗက်လို မပြော
တတ် မှန်းလည်း သိရော သက္ကဋ္ဌလို ပြောင်းပြီးပြောတယ်”

ဟု ဒေဝက ပြောလိုက်လေ၏။

“နေပါဦး၊ မင်းက သက္ကဋ္ဌလို တတ်လို့လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ-

“သိပ်ပြီးအတတ်ကြီးထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အထော်
အတန်တော့ ရေးတတ် ဖတ်တတ်တာပေါ့ ဆရာတန်တော်မိုးရယ်
ဟု ဒေဝက ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်ငှား လာသော
ထမင်းချက်သည် သက္ကဋ္ဌဘာသာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း သိခွင့်ရလေ

ဘာ၏။

“နေစမ်းပါဦး ဘုန်းကြီးက မင်းကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ရှစ်ဘဲလားကို သွားပြီး ဆော်လမွန်ရဲ့ ကျမ်း
ကြီးကို ယူကြမယ်ဆိုတာ သူကသိနေတယ်၊ မသွားဖို့ ဒါမျိုးမလုပ်ဖို့
ပြောတာပဲ၊ ကျွန်တော်က မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ ယူမယ့်စာအုပ်ကို ရေထဲမှာ ပြတာလေ”

ဒေဝက ပြောလေ၏။

“တိဗက်ဘုန်းကြီးကတော့ သူတော်စင်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့
ပစ္စည်းကို မသင့်ဘူးလို့ ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျမ်းစာအုပ်
ကြီးကတော့ တို့အတွက် အရေးကြီးတယ်ကွ၊ အဲဒါကြီးရရင်တော့
စကြာဝတေးမင်းရဲ့ စည်းစိမ်ကို မကျော်တောင်မှ အမိလိုက်နိုင်
တယ်ကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေရာ ဒေဝက-

“မှန်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေရာကို ရောက်အောင်
သွားမယ်၊ အဲဒီကျမ်းစာအုပ်ကို မရရအောင် ယူမယ် ဒါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ရွာတစ်ရွာကို ရောက်သော
အခါ ရွှေနှင့် ဘိန်းများကိုပေး၍ ဝန်တင်လားများကို ဝယ်ယူကာ ကျွန်ုပ်
တို့၏ ပစ္စည်းများကိုတင်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

စခန်းထောက်သို့ရောက်ပြီ

“ဒေဝ... မင်းကို ငါပြောပြမယ်၊ ပထမဦးဆုံး ငါတို့သွားရမယ့် နေရာက အော်လ်တင်တာ တောင်တန်းကို ရောက်အောင်သွားရမယ်”
သူ ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒေဝက-

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာတန်တော်မိုးပြောတဲ့ အော်လ်တင်တာတောင်ဆိုတာက ကွင်းလွန်တောင်ရဲ့ အနောက်စူးစူးလောက်မှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီတောင်ကကျော်တာနဲ့ သဲကန္တာရတစ်ခုရှိမယ်၊ အဲဒီ သဲကန္တာရနာမည်က တာကလာမကန်း သဲကန္တာရဖြစ်တယ်၊ ဆရာပြောသလို အော်လ်တင်တာတောင်တန်းကို သွားရင် အဲဒီသဲကန္တာရတက်တို

လာသိသွားစာပေ

ဦးတည်ပြီး သွားနေတဲ့ တောင်လက်မောင်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီတောင်
 လက်မောင်းမှာ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ အဆောက်
 အအုံကြီးဟာ တစ်ခါတုန်း က'ဆေတန်နစ်တန်ပယ်' လို့ခေါ်တဲ့ စနေ
 ဂိုဏ်းသားတွေ ခုနစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အစည်းအဝေးလုပ်ကြတဲ့နေရာပဲ
 ဟု ပြောလျှင်-

"မင်းပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ အဲဒီ ဂိုဏ်းအကြောင်း ငါကောင်း
 ကောင်း သိတယ်။ ဘာကြောင့်သိသလဲဆိုတော့ ငါ့အဖေရဲ့ မှာတမ်း
 မှာ ဖော်ပြထားလို့သိတာ။ စနေဂိုဏ်းသားတွေ အသက်ကြီးလာရင်
 အဲဒီ တန်ပယ်မှာ သေတဲ့အထိ သွားနေကြတယ်။ အဲဒီ စနေဂိုဏ်းဟာ
 လည်း ကင်းဆော်လ်မွန် ထောင်ခွဲတဲ့ အသင်းကြီးက ခွဲထွက်သွားတဲ့
 အသင်းကြီး တစ်သင်းဖြစ်တယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဒေဝက-
 "ဆရာအဖေက တော်တော်သိတာပဲ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက
 အဲဒီ စနေဂိုဏ်းကြီးဟာ အခုထက်ထိ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ။
 ဒါပေမဲ့ စနေဂိုဏ်းလို့ အမည်မခံတော့ဘူး။ (ဘလက်ခံဘရာသား)
 မည်းနက်သော ညီအစ်ကိုများအသင်းလို့ အမည်ခံထားတယ်။ သူတို့
 ဟာ ဆော်လ်မွန်ရဲ့ ရတနာသိုက်တွေကို အသင်းနဲ့အဖွဲ့နဲ့ စောင့်
 ရှောက်နေကြတယ်။ အချို့ သော ရတနာသိုက်ထဲကလည်း အသင်း
 အတွက် ထုတ်ယူပြီး သုံးတန်သလောက် သုံးကြတယ်ဆိုတော့ သူတို့
 အဖွဲ့ဟာ ငွေကြေးတော့ အတော်ကို တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိကြ
 တယ်။ လူတွေကလည်း ထိတ်ထိတ်ကြ လက်ရဲဇက်ရဲ ဆတ်ဆတ်ကြ

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

တွေချည်းပဲ။ သူတို့အဖွဲ့က သတ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့လူဆိုရင်
 ကမ္ဘာရဲ့ ဘယ်အရပ်မှာပဲရှိရှိ ဘယ်လောက် လုံအောင်ပဲ ပုန်းနေပုန်း
 နေ မရရအောင်သွားပြီး ရှာဖွေသတ်ဖြတ်နိုင်တယ်။ ဒီအဖွဲ့ဟာ စနေ
 ဂိုဏ်းတုန်းကထက် အခု ပိုပြီးတောင် လက်သံ ပြောင်နေသေးသတဲ့"
 ဟု ရှည်လျားစွာ ပြော၍ ဆေးလိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိရိုက်ဖွာနေ လေ၏။
 များမကြာမီ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေအိုင်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သဖြင့်
 ခခန်းချ နားနေကြလေ၏။ ထိုသို့ ခခန်းချနေစဉ်အတွင်း ဝက်သားခြောက်
 တို့ ဒေဝက မီးကင်လေ၏။ အတော်အတန် ပူလာလျှင် ပေါင်မုန့်တစ်လုံး
 နှင့် ဝက်သားခြောက်ကို စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်
 များ၌ အသံသဲ့သဲ့ကလေးတစ်သံကြား၏။ ထိုအသံကို နားစိုက်၍ထောင်
 ခု အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

"ဥှမ် ဆဏာဝ ဆုဒ္ဓေါ
 ဆပ္ပဗ္ဗဆဏာဝဆုဒ္ဓေါ
 အဟမ်"

ထိုအသံကို ကျွန်ုပ်သည် အဆက်မပြတ် ကြားနေရ၏။ ထို့ကြောင့်
 ဒီဝင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ-
 "မလှမ်းမကမ်းမှာ တိဝက်ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိလိမ့်မယ်"
 ဟု ဒေဝက ပြောလိုက်လေ၏။

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

“ရွတ်နေတဲ့အသံကိုတော့ သံသံကွဲကွဲ ကြားရတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲမဆိုနိုင်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

“ဆဘာဝဆုဒ္ဓေါဆိုတာက သဘာဝသုဒ္ဓေါ၊ မူလသဘာဝကတည်းက စင်ကြယ်နေတယ်လို့ သဘောရတယ်၊ ဆဗ္ဗဓမ္မဆိုတာ၊ သဗ္ဗဓမ္မ အလုံးစုံသော တရားတို့သည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီတော့ သူ့ဆိုတဲ့ မန္တန်တစ်ခုလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ ဒေဝရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရပြန်၏။

“ဒီလို ဆရာတန်တော်ခိုးရဲ့၊ တိဗက်တွေရဲ့ တန္တရကျင့်စဉ်မှာ သဘာဝ အတိုင်း မိမိလည်း စင်ကြယ်တယ်၊ တရား အားလုံးဟာလည်း သဘာဝအတိုင်း စင်ကြယ်နေတယ်လို့ ခံယူရတယ်၊ အဲဒီလို ခံယူနိုင်မှ မိမိနဲ့ ဓမ္မနဲ့ ပေါင်းစပ်သွားမှာ မဟုတ်လား”

ဟု ဒေဝက ပြန်၍ရှင်းပြလေ၏။

“အတော့်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဒေဝက-

“တိဗက်တွေဟာ ကိုယ်လိုက်စားတဲ့ တရားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တသီးတခြားစီ မဖြစ်အောင် အမြဲကြိုးစားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်လည်း စင်ကြယ် တယ်၊ ဓမ္မအားလုံးလည်း စင်ကြယ်တယ်လို့ ခံယူပြီး ကိုယ်နဲ့ဓမ္မနဲ့ တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်သွားအောင် အဲဒီမန္တန်ကို ရွတ်နေတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်တို့နား၏ နား၌ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ နားထောင်၍ကောင်းနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း စီးကရက်ကို ဤ နားထောင်နေ၏။ များမကြာမီ၌ ကြားနေရသော မန္တန်သည် ပြောင်း၍သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သည့်အကြောင်းအရာကို ရွတ် ဆိုနေကြောင်း သိရန် နားစွင့်နေမိလေ၏။

“ဥပ္ပံ ဆညတက
ဝကျရ ဆဘာဝတ္ထကော
အဟမ်”

ထိုအသံသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေပြန်လေ၏။
“ဒေဝရေ... ရွတ်ပုံရွတ်နည်းပြောင်းသွားပြန်ပြီဟေ့... အဓိပ္ပာယ် လေး ဘာလေး ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က အလောတကြီး မေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

“အခုကြားနေရတဲ့အသံထဲမှာ (ဝကျရ)ဆိုတာ ဝဇီရစိန်လို့အဓိပ္ပာယ် ရတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူ့ညတာကို သိသော ဉာဏ်တတည်း ဟူသော စိန်ဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဝါဖြစ်၏လို့ အနက်ရတယ်”

ဟု ဒေဝက ရှင်းပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နားကိုစွင့်၍ အသံလာရာဆီသို့ စိတ်ကို စိုက်ထားလေ ၏။ နာရီဝက်ခန့် ထိုအသံကို ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် မန္တန်ရွတ်သံသည်

ပြောင်းသွားပြန်၏။

“ဥမ် တာရေတု၊ တာရေတု... တာရေဆွာဟ”

ထိုအသံသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်နေပြန်လေ၏။

“ဟေ့... ဒေဝ၊ မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အဓိပ္ပာယ်ပြောပြပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရပြန်လေ၏။

“တာရေဆိုတာ အို... တာရာဒေဝီနတ်သမီးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ တာရေတု တာရေတုဆိုတာ သံသရာဝဲဩဃမှ ငါ့အား လွတ်မြောက် ပါစေလော့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဆွာဟဆိုတာက ကောင်းကျိုး ချမ်းသာမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံပါစေလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ဒါကြောင့် အို... တာရာဒေဝီ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံပါစေ၊ ငါ့အား လည်း သံသရာ ဝဲဩဃမှ လွတ်မြောက်ပါစေလော့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ မန္တန်တစ်ခုပါပဲ”

ဟု ရှင်းပြပြန်လေ၏။ ထိုအသံမှာလည်း နာရီဝက်ခန့်ကြာပြီးနောက် ပျောက်သွားပြန်လေ၏။ နောက်ထပ် မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရ တော့ပေ။

“ဟေ့ ဒေဝရေ... အသံတော့ လုံးဝတိတ်သွားပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒေဝက-

“တိတ်သွားတယ်ဆိုတာ ထိုင်နေပြီလေ၊ တန္တရကျင့်စဉ်မှာက အဲဒီ မန္တန်သုံးပုဒ်ကို အစဉ်အတိုင်း ရွတ်ပြီးထိုင်ရတယ်။ ထိုင်တဲ့အခါမှာ လက်ဟန်အနေအထားတော့ လိုတယ်။ အဲဒါက လက်အုပ်ချီဟန် လက်နှစ်ဖက်ကို ကပ်ထားရတယ်။ လက်သူကြွယ်နှစ်ချောင်းကို

လာဘ်မိုးစွစာဠ

အတွင်းမှကွေးပြီး ဝှက်ထားရတယ်။ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို လက်မ ထိပ်အသီးသီးပေါ်မှာ ကွေး ပြီးတင်ထားရမယ်။ အဲဒီအနေအထားကို ဥပုလမုဒြာကြာပုံသဏ္ဍာန် လက် အနေအထားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြပြန်လေ၏။

“မင်း တယ်ပြီး ကျွမ်းပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ချီးမွမ်းလိုက်ရာ ဒေဝက-

“ကျွန်တော့်ဆရာတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို တိဝက်တန္တရတွေ အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး သင်ပြထားပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ထိုနေရာ၌ပင် တစ်နေ့တစ်ဖော အိပ်စက်လိုက်ကြလေတော့၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် အိပ်စက်လိုက်ကြပြီးနောက် နှစ်ဦးစလုံး အိပ်ရာမှ နိုးလာကြလေတော့၏။ ထို့နောက် မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း၊ လားများကို အစာကျွေးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရင်း ကျွန်ုပ်က-

“ဒီလို ဒေဝရဲ့ ငါ့အဖေရဲ့ မှတ်တမ်းထဲမှာပါတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ငါပြောပြဦးမယ်။ ရှမ်းဘဲလားကို တို့ဟာ ရောက်အောင်သွားနိုင်တဲ့တိုင် အောင် ဆော်လမ္မန်ကျမ်းကြီးရှိတဲ့နေရာကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြော ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဲဒီစာအုပ်ကြီးကို ကြည့်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကလည်း အလွယ်တကူ ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေ မယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ရှေးအခါတုန်းကတော့ စနေဂိုဏ်းက ဂိုဏ်း ချုပ်ကို ခုနစ်နှစ် တစ်ခါ ကြည့်ခွင့်ပေးတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘလက်ခံဘုရားသား ဂိုဏ်းချုပ်ကို ကြည့်ခွင့်ပေးတယ်။ သူတို့နဲ့ ပတ်

လာဘ်မိုးစွစာဠ

သက်ပေတာကိုး၊ ဒါတောင် လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ခုနစ်နှစ်တစ်ကြိမ် သွားကြည့်တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ လက်စွပ်လေးကွင်းဝင် သွားရတယ်၊ အဲဒီ လက်စွပ်လေးကွင်း ဟာ အဲဒီ ဂိုဏ်းချုပ်အောက်က ဂိုဏ်းထောက်ကြီးလေးယောက်ရဲ့ လက်စွပ်တွေပဲ၊ အဲဒီ ဂိုဏ်းထောက်ကြီးလေးယောက်ဟာ တရုတ်ပြည်က တစ်ယောက်၊ အိန္ဒိယက တစ်ယောက်၊ အင်္ဂလန်က တစ်ယောက်၊ သီရိလင်္ကာက တစ်ယောက် ဖြစ်ကြတယ်၊ သူတို့ကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှမ်းဘဲလားကို သွားပြီး ဆော်လမွန်စာအုပ် ကြည့်ခါနီးကျမှ နောက်ဆုံးအစည်းအဝေးမှာ သူတို့လက်တွေကနေ ချွတ်ပြီး ပေးလိုက်ကြတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဒေဝဇီ မျက်နှာသည် နေရောင်၌ လက်လိုဏ်သော မှန်ကဲ့သို့ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ဆရာတန်တော်မိုးရဲ့ အဖေဟာ အတော့်ကို သိထားတာပဲ”

ဟု ဒေဝက ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘလက်ဘရားသားတွေရဲ့ ခုနစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အစည်းအဝေးကို မဖြစ်မနေတက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ရှမ်းဘဲလားကို သွားမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကြည့်ရမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှမ်းဘဲလား မရောက်ခင်မှာ လမ်းကနေ ဖြတ်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကို လုပ်ကြံရမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဆီက လက်စွပ်တွေ ယူဝတ်ပြီး ရှမ်းဘဲလားကို အရောက်သွားရမှာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒေဝက ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို မယုံသကဲ့သို့ ကြည့်ပြီးနောက်-

“ဆရာလိုလူမျိုးက အဲဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့ အထိ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းထဲကို မရရအောင် ဝင်တဲ့အထိ ကြံစည်မယ်ဆိုတာ အတော့်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်ထော်ဖြင့် ဆရာ့ဆီက ဒီစကားမျိုး ထွက်လာတာ ကျွန်တော့်နားကိုတောင် ကျွန်တော် မယုံသလို ဖြစ်မိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

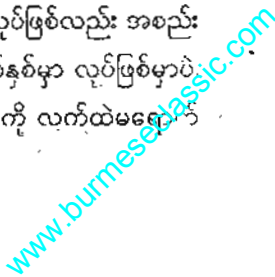
“ဘာမှ မယုံသလို ဖြစ်မနေနဲ့၊ ငါကတော့ ငါ့အဖေ ရေးထားတဲ့ မှာတမ်းထဲကအတိုင်း ဆော်လမွန်ရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ဒီတစ်သက်မှာ ယူရမှာပဲ၊ ဘလက်ဘရားသားအသင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိုက်ဘရား သားအသင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ဒေဝက-

“ကြိုက်ပြီဆရာရေ၊ အဲဒီကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး ယူရမှာပဲ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ခုနစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပမယ့် အစည်းအဝေးဟာ ဘလက်ဘရားသား ‘လော့ဂျ်’မှာ လုပ်လိမ့်မယ်ကွ၊ အဲဒီ လော့ဂျ်ကလည်း မင်းသိပြီးတဲ့အတိုင်း စေတနာနှစ်လော့ဂျ်ပဲ၊ အဲဒီဥစ္စာကလည်း အော်လ်တင်တာတောင်တန်းမှာ ရှိတယ်ဟုတ်လား၊ အဲဒီနားသွားပြီး ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေရုံပဲ၊ ဒီနှစ်မလုပ်ဖြစ်လည်း အစည်းအဝေးဟာ နောက်နှစ်ပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နှစ်နှစ်မှာ လုပ်ဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒီလုပ်ဖြစ်တဲ့နှစ်မှာ ကင်းဆော်လမွန်ကျမ်းကို လက်ထဲမရောက်

ရောက်အောင် ကြံ့ရမှာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို ဆရာရဲ့ သူတို့ရဲ့ အစည်းအဝေးက ဒီနှစ်လုပ်ဖြစ်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သက္ကရာဇ်ကို ခုနစ်နှစ်စားရင် အတိအကျပြတ်နေနှစ်မှာ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်မှာ လုပ်ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ဒေဝက ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က-

“မင်းမဆိုးဘူးကွ၊ ငါ့အဖေရေးလိုက်တဲ့ မှာတမ်းမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လမှာ ကျင်းပမယ်ဆိုတာတော့ ငါ့အဖေရဲ့ မှာတမ်း မှာ မပါဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒေဝက-

“ဒီဇင်ဘာလ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက် ဆရာရဲ့ ခရစ္စမတ်ပြီးနောက် တစ်ရက်ဟာ သူတို့ အစည်းအဝေးလုပ်တဲ့ ရက်ပဲ။ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဆိုတဲ့ ဂဏန်းဟာ ပေါင်းလိုက်ရင် ရှစ်ဖြစ်တယ်။ ရှစ်ဂဏန်းကို စေတနာရှိရင် သားတွေဟာ တော်တော်ကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီရက်ကို နေ့ချယ်ထားတာ။ အဲဒီက ရိုက်ချုပ်ကိုလည်း ရှစ်ဘဲလားမှာ လက်ခံတဲ့နေ့ဟာ ဧပြီလ တစ်ရက်နေ့၊ 'ဧပြီဖူးလ်'လို့ ခေါ်တဲ့ အရှူးပွဲတော်ထဲနေ့မှာ လက်ခံလေ့ရှိ တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က-

“မင်းဟာ အတော်ကို သိတဲ့အကောင်ပဲ”

ဟု ပြောဆို၍ နှစ်ယောက်သား ရယ်မောကြလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ခရီးကို ဆက်လက်၍ သွားကြ၏။ တောင်ကုန်းကလေးတစ်ကုန်းကို ကွေ့ပတ်၍ လေးဖာလုံခန့် ခရီးနှင့်ပြီးသောအခါ သစ်သားများ၊ ဝါးများဖြင့် ဆေးသပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တိဗက်ဘုန်းကြီးကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းကို တွေ့ရ၏။

“ဒေဝရေ... ရွတ်သံဖတ်သံကြားရတာ ဒီကျောင်းကဖြစ်မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒေဝက-

“သေချာတာပေါ့ဆရာရယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ကျောင်းအနီးသို့ကပ်၍ သွားကြ၏။ သို့သော် ကျောင်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှ၏။ မည်သည့်လူပုဂ္ဂိုလ်မှ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပိတ်ထားသော ကျောင်းဝင်းတံခါး၏ ချက်ကိုဖြုတ်ကာ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်သည် ပြုတ်တူနှင့် အညှပ်ခံရသကဲ့သို့ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းအား တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အားနှင့်ညှစ်လိုက်ကြောင်း သိရ၏။ ထိုညှစ်သူမှာ လွန်စွာ ကြုံလိုသော တိဗက်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဒေဝဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဒေဝရေ... သူနားလည်နိုင်တဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ နည်းနည်းပဲပဲပဲ ဝင်ပြောပါဦးကွ၊ ငါ့လက်မောင်းတွေ ကြေတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဒေဝသည် သက္ကဋဘာသာစကားမှာ

ယူဆရသော စကားနှင့် ဘုန်းကြီးအား လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုလား
ဘုန်းကြီးနှင့် ဒေဝတို့သည် အပြန်အလှန်အချိအချ ပြောဆိုနေကြ၏။
အချိန်အထိ လားမားဘုန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ထား
ဆဲဖြစ်၏။ မလွတ်သေးပါ။ ဒေဝက အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ငြိ
စား၍ လျှောက်ထားရ၏။

ဘုန်းကြီးသည် ဒေဝ၏စကားကို ယုံကြည်သွားသည့် လက္ခဏာဖြင့်
ဘုန်းကြီး၏မျက်နှာသည် တင်းမာမှုများ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုအ
ချိန်ကျမှပင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို လွတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်
နှစ်ဦးအား ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ သစ်သားအဆောက်အအုံလေးတစ်
သို့ ခေါ်ယူပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ နေခွင့်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း
အဆောက်အအုံလေးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြလေ၏။ လားမားဘုန်းကြီး
သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား နေရာပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှ ထွက်ခွာ
သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဒေဝက-

"အတော်ကို ပြောယူရတယ် ဆရာတန်တော်မိုးဓမ္မ ကျွန်ုပ်တို့ကို သူ
ဘယ်လိုမှ မယုံဘူး၊ ဒီကြားထဲ သူ့ကျောင်းမှာကလည်း ဧည့်သည်တော်
ယောက်ကို လက်ခံထားမိလေတော့ နေရာက အခက်အခဲရှိနေတယ်
နောက်ဆုံးမှာ မရမက တောင်းပန်တာကလည်းတစ်ကြောင်း
မသက်ာဖွယ်ရာ တွေ့ရင် ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါလို့ အာမခံထား
ကလည်းတစ်ကြောင်းကြောင့် လက်ခံလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။
အဆောက်အအုံဟာ ရိက္ခာသို့လှောင်တဲ့ အဆောက်အအုံ"

ဟု ပြောလေ၏။

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

"နေဝမ်းပါဦး ဒေဝရသူရိက္ခာသို့လှောင်တဲ့အဆောက်အအုံကလည်း
မကြီးလွန်းဘူးလား"

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဒေဝက-

"နှစ်ပါးသုံးပါး နေခဲ့တဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ သူတို့တွေက ရိက္ခာကို
တစ်နှစ်စာ၊ နှစ်နှစ်စာ သို့လှောင်ထားရတာဆိုတော့ မကြီးပါဘူး"

ဒေဝက ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေဝတို့သည် ထိုရိက္ခာသို့လှောင်ရုံလေးထဲတွင်
ဧည့်ခိုကြလေ၏။ ညပိုင်းရောက်လျှင် ဒေဝသည် ရေနံဆီမှန်အိပ်ကလေး
တို့ ထွန်း၏။ ထိုသို့ထွန်းရင်း

"ရေနံဆီကတော့ ဒါနောက်ဆုံးပဲ။ မနတ်မိုးလင်းတာနဲ့ မှန်အိပ်ရော
ပုလင်းရော လွင့်ပစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်"

ပြောဆိုကာ ရယ်မောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ပါလာသော အိပ်ရာလိပ်များကို ဖြန့်ကာ
အသီးသီး အိပ်စက်ကြလေ၏။ ရာသီဥတုမှာ ချမ်းအေးလွန်းလှသည်ဖြစ်၍
အောင်များကို ခြုံပြီးလျှင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ နေကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် ခရီးပန်းလွန်းသောကြောင့် များမကြာမီ၌ပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့
ရောက်လေ၏။ ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်အသံ
များ ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ အလူးအလဲထကာ ကြည့်လိုက်
လေ၏။ ဒေဝနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အကြိတ်အနယ် သတ်ပုတ်နေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ဒေဝအား ထိုသူက ဓားမြှောင်နှင့်ထိုးရန်
အတွက် ဓားမြှောင်ကိုင်သောလက်ကို တအားမြှောက်လိုက်သည်။ ထိုသို့

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

မြောက်နေစဉ်၌ ဒေဝသည် ထိုသူ၏ ချိုင်းကို ခြေစောင်းဖြင့် ကန်သလေ၏။ ထိုလူလည်း လက်မြောက်လျက်အတိုင်း ထရံသို့ ကပ်သွားကျပဲ့သည် ဒေဝအား ကူညီရန်အတွက် အနီးသို့ ပြေးသွားရာ

“ဆရာ... ဆရာ မပါနဲ့၊ မပါနဲ့၊ မှန်အိမ်ကို မီးမြှင့်လိုက်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မှန်အိမ်ကို မီးမြှင့်လိုက်လေ၏။ သူသည် လွန်စွာ အံ့ဩသွား၏။ ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရက်ရက်စက်စက် သော မော်တော်သမား ဆလေဘူးပင် ဖြစ်၏။ ဆလေဘူးသည် လက်ပြန်၍ မချနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေ၍ ရှိလေ၏။ ဆလေဘူး၏ မြောက်သော လက်မောင်းအောက်တွင် အောက်ပါတံဆိပ်ကို တွေ့ရ၏။

ဒေဝသည် ထိုတံဆိပ်ကို မြင်လျှင် မျက်လုံးမှအရောင်ထွက်လှသော ခေါသခိုးများ ထွက်လာပြီးလျှင် ‘ဝေ’ဟု အော်ကာ ထိုသူ၏ လည်အား လက်မ၊ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ် သုံးချောင်းဖြင့် စွန်ရဲသုတ်သို့ တစ်အားထိုးနှက် သုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ထိုသူ၏ လည်ပင်းမှ သွေးပန်းထွက်လျက်ကျလာကာ အသက်ပျောက်သွားလေတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒေဝ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီကျောင်းမှာ ရောက်တဲ့ညည်းသည်ဆိုတာ ဒီကောင်ကိုး၊ ဒီကောင်က ဟောဟိုက ထရံကို ခွာပြီးဝင်လာတာ၊ ကျွန်တော် မအိပ်သေးဘူး၊ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊ အဲဒီမှာ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်အနားကိုလာပြီး ကျွန်တော့်ရင်ဝကို ဓားနဲ့ စိုက်ချလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်က ခြေထောက်နဲ့ ကန်ထုတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ကောင်းမထိတော့ ပြန်ပြီး ခုခံနေ သေးတယ်”

ဒေဝက ပြောလေ၏။

“အဲဒါက/ ထားပါဦး၊ ဒီကောင်က လက်ကြီးမြောက်လျက်နဲ့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထရံမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကပ်နေတာလဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

“ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ ချိုင်းအောက်က ‘နာရပကွ’ဆိုတဲ့ အကြောကို ခြေစောင်းနဲ့ကန်ပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ၊ အဲဒီတော့ အကြောပြတ်ပြီး မလှုပ် နိုင်ဘဲဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီတော့မှပဲ သူ့လက်မောင်းက တံဆိပ်ကို မြင်တော့ တာ”

ဒေဝက ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတံဆိပ်က ဘာတံဆိပ်လဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးရပြန်၏။

“အဲဒီတံဆိပ်ဟာ ကျွန်တော့်နဲ့ ဆရာတို့ရဲ့ သေမင်းတမန် ဘလက် ဘရားသားအသင်းရဲ့ တံဆိပ်လေး၊ ဒါကြောင့် အရှင်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ အသက်ကို ယူလိုက်တာ ဆရာတန်တော်မိုးရေ”

ဒေဝက ရှင်းပြပြန်လေ၏။

“ဒီကောင် သေတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်လဲ မလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အလန့်တကြား မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုမှ လုပ်စရာမလိုဘူး၊ ပြေးကြရုံပဲ၊ ဒီကိစ္စကိုသိရင် လားဘုန်းကြီး ကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ချမ်းသာပေးမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ပစ္စည်းများ ဆည်း၍ လားများပေါ်သို့တင်ကာ လားမားဘုန်းကြီးကျောင်းမှညီထွက်ချင်း ထွက်၍ ပြေးခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

အော်လံတင်တာ တောင်တန်းပေါ်မှ
ဒုက္ခသည်နှစ်ဦး

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် လားများနှင့်အတူ ထွက်ပြေးလာကြရပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလက်များသည် မောပန်းလွန်းလှပြီဖြစ်၍ ကိုယ်လက်များ မသယ်နိုင်တော့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလက်များသည် တဆတ်ဆတ် ဘုန်နေ၏။ ကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာသည် မြင်ရသူများအတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ညှိုးငယ်နေပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဒေဝမျက်နှာမှာမူ အထူးကြည်လင်ဝင်းပနေကြောင်းကို သရောင်၌တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် ဒေဝသည် အခြားအချိန်များနှင့်မတူ စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောလာ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က-

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင်... ဒေဝ၊ ငါ့မှာတော့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားပြီး စိတ်ထဲက ယောက်ကယက် ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းကတော့ ပျော်လို့ရွှင်လို့ မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားကျနေတယ်”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်ရာ ထမင်းချက်ဒေဝက-

“ပျော်တာပေါ့ ဆရာရယ်၊ အခုမှ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က စရတာလား၊ အန္တရာယ်တွေ့ချင်လို့ ဒီလမ်းကို လိုက်လာရတာ၊ အန္တရာယ်မတွေ့ရလို့ စိတ်တွေညစ်နေတယ်၊ အခုကြည့်စမ်း၊ လားမားဘုန်းကြီးကလည်း လိုက်လာတော့မယ်၊ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်သလဲ ဆရာရယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ဒေဝသည် ဤစကားကို လုပ်ကြံလိမ္မော်၍ ပြောသည်မဟုတ်ပေ၊ အမှန်ပင် ထိုလူသည် ပျော်ရွှင်နေကြောင်း ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါ၏။ ဒေဝဆိုသည်လူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကား ထူးဆန်းလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်ဗိုးလင်းသောအခါ၌ တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုတောင်တန်းသည် အော်လံတင်တာတောင်တန်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုတောင်တန်း၏ တောင်စွယ်တစ်ခုပေါ်သို့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စခန်းချပြန်၏။

“ဒီဝင်ဘာလရောက်တဲ့အထိ ဒီတောင်တန်းပေါ်မှာပဲ ဖြစ်သလို နို့ကပ်နေရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဒီတောင်တန်းရဲ့ တောင်လက်မောင်းတစ်ခုကို ရအောင်ရှာရဦးမယ်၊ အဲဒီမှာ အရင် စနေဂိုဏ်းအခု ဘလက်ဘရားသားဂိုဏ်း စုဝေးရာ အဆောက်အအုံရှိတယ်

လေ၊ အဲဒီနေရာကိုတွေ့ပြီး ရင်တော့ အဲဒီနေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တောပုန်းကြီးတွေ လုပ်နေရမှာပဲ”

ဟု ဒေဝက ပြောလေ၏။

“တောပုန်းကြီးလုပ်တာက အရေးမကြီးဘူးကွ၊ ရိက္ခာက ကုန်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဘာသွားစားမလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဟောဒီလားတွေကိုတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သတ်ပြီး စားကြတာပေါ့”

ဟု ဒေဝက ပြောလေ၏။

“မင်းနှယ်ကွာ... ကိုယ်နဲ့ ခရီးသွားဖော်သွားဖက်ကို သတ်ပြီး စားရမယ်လို့ မကြံကောင်း မစည်ရာကွာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဆရာမစားနဲ့ပေါ့၊ ကျွန်တော်စားမယ်”

ဟု ဒေဝက ပြန်ပြော၏။

“မင်းလည်း မစားပါနဲ့ကွာ၊ ဒီလားတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အစာကျွေးမွေးပြီး လွှတ်လိုက်ကြရအောင်ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒေဝက ပြုံးလေ၏။

“စိတ်ချပါ ဆရာရယ်... မစားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာလည်း မငတ်စေရပါဘူး၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

ဟု ဒေဝက ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် စခန်းချ နားနေပြီးနောက် အရိ

ဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် 'အော်လ်တင်တာ'တောင်တန်းကြီးကို တရွေ့ရွေ့ဖြတ်ခဲ့ကြလေ၏။

တောင်စွယ်တစ်ခုသို့အရောက်တွင်မှောင်မှိုက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေဝသည် လေကွယ်ရာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ရှာ၍ အိပ်စက်ကြလေ၏။ ထိုညက လမှာ လဆန်း (၃)ရက် လဖြစ်သောကြောင့် ကွေးကွေးကလေး ရှိ၏။ အလင်းရောင်သည် များစွာမရနိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဒေဝသည် နှစ်ဦး ပြိုင်တူမအိပ်ဘဲ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကင်းစောင့်၍ အိပ်ကြ၏။ ဒေဝအိပ်သောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်ကကင်းစောင့်ရ၏။ ကျွန်ုပ်အိပ်သောအချိန်တွင် ဒေဝက ကင်းစောင့်ရ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ညဉ့်နာရီပြန် နှစ်ချက်ထိုးတွင် ဒေဝအိပ်သောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်က ကင်းစောင့်ရ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် 'ဥမိ'ဟူသော အသံကို ညီညာစွာ ရွတ်ဆိုလျက် မီးတုတ်များ ကိုင်ဆောင်ကာ တစ်ဖက်သော တောင်စွယ်မှ တရွေ့ရွေ့ တက်လာကြသော လားမားဘုန်းကြီးတစ်ရာခန့်ကို တွေ့ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေဝကို ကပျာကယာ နှိုးလိုက်၏။ ဒေဝလည်း အလန့်တကြား နိုးလာပြီးလျှင် မီးတုတ်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော လားမားဘုန်းကြီးများကို မြင်လျှင်-

"ပြေးမှ... ဆရာရေ၊ ပြေးမှ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဒေဝနှင့်အတူ ပြေးရလေတော့၏။ ဤသို့ပြေးခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် မြင့်မားသော တောင်ကြီးတစ်လုံးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အစားအသောက်ဟူ၍လည်း မစားရ။ နားနေအိပ်စက်ခြင်းဟူ၍လည်း လုံလုံလောက်လောက် မပြုလုပ်ရသောကြောင့် နှိမ်းနယ်ပင်ပန်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုမြင့်မားသော တောင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် ကျောက်ဂူတစ်ခုကို တွေ့လျှင် ဝင်ရောက်၍ နှစ်ယောက်သား နားနေအိပ်စက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေဝက-

"ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ဆရာ"

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာမည်းနက်သော ကုလားသုံးဆယ်ခန့်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းတို့၏လက်ထဲတွင်မြက်ဘားဖြင့် လက်လေးသစ်ခန့်ကျယ်သော ဓားကောက်ကြီးများ ကိုင်ဆောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

"ဘာတွေလဲဟ"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းချက် ဒေဝက-
"ဘာတွေမှ မဟုတ်ဘူး၊ သေမင်းတွေ... ဆရာရေ၊ အဲဒါ ဆလေဘူးတို့ လူစုပေါ့၊ ဆလေဘူးကို ကျွန်တော်တို့ သတ်သွားကြောင်း သိလို့ လိုက်လာကြတာ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဒေဝရေ"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဒေဝက-

"ပြေးကြရုံကလွဲပြီး ဘယ်လိုလုပ်စရာများ ရှိသေးလို့လဲ ဆရာရယ်" ဟု ကြေကွယ်ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ရရာပစ္စည်းများကိုဆွဲ၍ ပြေးကြရပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေဝတို့နှစ်ဦးသည် အော်လံတင်တာတောင်တန်းပေါ်၌ ဆင်းရဲငတ်ပြတ်စွာ ပြေးလွှားနေကြရလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် အော်လံတင်တာတောင်တန်းကြီးသည် သာယာလှပလှပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှမူကား ထိုသာယာလှပသော အော်လံတင်တာတောင်တန်းကြီးပေါ်၌ ဒုက္ခသည်နှစ်ဦးအဖြစ် သက်စွန့်ဆဲဖျား ပြေးလွှားနေကြရလေတော့သတည်း။

အတွင်းကိုဝင်ပြီ

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာ၌ စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံး ညဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ထမင်းချက် ဒေဝတို့သည် လဘက်ဘရားသားခေါ် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများ ကြီးစိုးရာ အဆောက်အအုံကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ဝတ်ရုံနက်ကြီးများကို ခြုံထားကြ၏။ ခေါင်းတွင်လည်း ချွန်ချွန်နက်နက် ခေါင်းစွပ်ကြီးကို စွပ်ထားကြလေ၏။ ထိုခေါင်းစွပ်ကြီးများတွင် မျက်လုံးပေါက်များ ဖောက်ထားကြ၏။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ ဘလက်ဘရားသားများသည် တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာကြ၏။ မြင်းများ၊ လားများ၊ ဝန်စည်စလယ်များ အပြည့်အစုံ နှင့် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်၏။ အားလုံးလိုလိုသည် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် ဝတ်ရုံများ၊ ခြုံထား၍ ခေါင်းစွပ်များကို စွပ်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ မည်သူမည် ဝါဖြစ်သည်ဟု မသိနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေဝလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏လားများကို အဆောက်အအုံ အဝင်ဝ၌ အပ်နှံလိုက်ပြီးလျှင် အဆောက်အအုံဆီသို့ သွားလေ၏။ အဆောက်အအုံ တံခါးမှာ ပိတ်ထားဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် တံခါး အနီးသို့ ကပ်လိုက်ပြီးနောက် ချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းလောင်းလေးများ ကို လှုပ်ယမ်းလိုက်ရာ တံခါး၏ ချောင်းကြည့်ပေါက်အနီးတွင် ခေါင်းစွပ် အနက် စွပ်ထားသော လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြင့်ပင်-

“ညဉ့်နက်လှပြီ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဒေဝက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင်-

“အရုဏ်တက်ဖို့ နီးပြီပေါ့”

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောပါ”

ဟု အတွင်းမှ ခေါင်းစွပ်အနက်နှင့်လူက မေးပြန်၏။

“ဗျိုင်းလိုဖြူပြီး ကျီးကန်းလို မည်းတဲ့လူနှစ်ယောက်ပါ”

ဟု ဒေဝက ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ အတွင်းမှ ခေါင်းစွပ်နှင့်လူက

“ဘယ်နေရာမှာဖြူပြီး ဘယ်နေရာမှာ မည်းတာလဲ”

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

ဟုပြန်၍မေးပြန်လေ၏။ ဒေဝသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်-

“အတွင်းက ဖြူပြီး အပြင်က မည်းတာ”

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ဝင်ရန်အတွက် တံခါးကြီးနှစ်ချပ်သည် ကျိုင်းခနဲ ပွင့်သွား၏။ အတွင်း၌ကား ကြေးတိုင်ကြီးများဖြင့် ထွန်းထား သော ဖယောင်းတိုင်များ၏ မီးရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်ညှိုးလျက်ရှိလေ၏။

မည်းမည်း ချွန်ချွန် ခေါင်းစွပ်ကြီးများကို စွပ်လျက် ဝတ်ရုံနက်ကြီး များ ခြုံထားသော လူတို့သည် အသံမထွက်ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် ဟိုမှသည် မှ ရွေ့လျားသွားလာနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးလည်း ထိုလူစုနှင့် ရော နှော၍ ဟိုနားရွေ့လိုက်၊ ဒီနားရွေ့လိုက် လုပ်နေရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်၌မူ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်ရှိ၏။

ညဉ့်နက်ပြန်တစ်ချက်ထိုးလျှင် ‘မာစတာအော့ဆာရီမိုနို’ခေါ် အခမ်း အနား၏ ဘိသိက်ဆရာက လွန်စွာလေးနက်တည်ကြည်သော အသံဖြင့်-

“မည်းနက်သော ညီအစ်ကိုများ အသင်းအကြီးအကဲများချုပ်ရဲ့ မည်း နက်သော ညီအစ်ကိုများ စုံညီစွာ ရောက်ရှိလို့လာပါပြီ”

ဟု အော်လိုက်လျှင် ဝတ်ရုံနက်များ ခြုံထားသည့်လူများသည် အခန်းအား လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း နေရာယူလိုက်ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးပါ ဝင်၍ နေရာယူလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါ ကြေးဖြင့်ပြုလုပ်၍ လက်ကိုင်များ စွပ်ထားသော ဖယောင်းတိုင်ကြီးများကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လူကိုးယောက်တို့၏ နောက်မှနေ၍ ခေါင်းစွပ်ပေါ်၌ ရွှေသရဖူဆောင်းထားသည့် အကြီးအကဲ ချုပ် ရောက်၍လာလေ၏။

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

ထိုအကြီးအကဲချုပ်သည် ၎င်းအတွက် ပြုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်မိသည်အခါ၌ ကတ္တီပါခေါင်းဖုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ဓားရှည်ကြီးတစ်လက်ကို တစ်ယောက်သောသူက ကောက်ယူဆောင်သလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ အကြီးအကဲချုပ်သည် ဓားရှည်ကြီးကိုယူ၍ မြောက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံး၌ ဓားရောင်သည် ဝင်းခနဲ လက်၌ သွားလေ၏။

အကြီးအကဲချုပ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် *I am master of Tower* ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ကြိမ်းဝါးလိုက်လေ၏။ ၎င်းပြောသောစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်ုပ်နားလည်သဘောပေါက်သည်မှာ-

“ငါသည် ဤမျှစင်၏ ဆရာဖြစ်၏”

ဟုသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌-

“ငါရောက်နေတဲ့ အဆောက်အအုံဟာ မျှော်စင်ကြီးတစ်ခုများလား” ဟု စဉ်းစားနေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက် ရှိလာပြီး လျှင် တီးတိုးလေသံဖြင့်-

“သူတို့အသင်းမှာက အသင်းခွဲကို ‘လောဂျီ’လို့ခေါ်တယ်။ ပင်မအသင်းကြီးကိုတော့ တာဝါ(မျှော်စင်)လို့ ခေါ်တယ်။ တာဝါဆိုရင် အသင်းလို့သာ မှတ်ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအသံရှင်မှာ ဒေဝပင်ဖြစ်၏။

“တာဝါဆိုရင် မျှော်စင်ပဲ၊ အခုဟာက မျှော်စင်မှမဟုတ်ဘဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က တီးတိုးအသံဖြင့် ပြန်၍မေးရာ ဒေဝက-

“ဆရာတန်တော်မိုးကလည်း တယ်ခက်တာကိုးဗျ၊ မျှော်စင်မဟုတ်ပေ”

မယ့် ဒီအသင်းမှာက မျှော်စင်လို့သုံးတယ်၊ ပင်မအသင်းဆိုရင် မျှော်စင်(တာဝါ)လို့ မှတ်ထားရတယ်”

ဟု စိတ်တိုသောလေသံဖြင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မျှော်စင်လို့ သုံးတာလဲ ဒေဝရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးရာ ဒေဝက စိတ်မရှည်သောလေသံဖြင့်

“ဆရာလျှာက ငြိမ်ငြိမ်မှ မနေဘဲကိုး၊ လျှာပြတ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ငါကြားဖူးတာကတော့ မေးပါများ၊ စကားရဆိုတဲ့ စကားပုံပဲကြားဖူးတယ်၊ မေးပါများ လျှာပြတ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းချက် ဒေဝက-

“မေးပါများ၊ စကားရဆိုတာက တခြားနေရာမှာတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာမျိုးမှာတော့ မေးပါများ လျှာပြတ်ဆိုတာ ပိုပြီး ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ သရဖူဆောင်းထားသော ဝတ်ရုံနက်က မီးများ ငြိမ်းပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဖယောင်းတိုင်မီးများအား ငြိမ်းပစ်လိုက်လေ၏။ မျက်နှာကြက်၌တပ်ဆင်ထားသော မှုန်ဝါးဝါး မီးလုံးကလေး တစ်လုံးသာလျှင် လင်းလျက်ရှိလေ၏။

မျှော်စင်၏ အကြီးအကဲချုပ်ဖြစ်သော ဝတ်ရုံနက်က-

“အားလုံးနားထောင်ပါ၊ ဟိုတုန်းက ဒီအသင်းထဲမှာ စပ်စုတဲ့လူတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူဟာ ဒီအသင်းကြီးရဲ့အကြောင်းကို စပ်စုတယ်၊ ပြီးတော့ လိမ်လည်ပြောတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့လျှာကို ဟောဒီနေ့နဲ့”

ဖြတ်ပစ်ပြီး ဂိုဗီသဲကန္တာရထဲမှာ ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ခေါင်းကိုထောင့်ဖြတ်ပြီး အသင်းမှာ အမှတ်တရထားတယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်” ဟု ဆိုကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ပစ်ချလိုက်သော အရာဝတ္ထုမှာလည်း တဝုန်းဝုန်းနှင့် လိမ့်၍ သွားပြီး ရပ်လေ၏။

ထိုသို့ ရပ်သွားမှပင် အသင်းလူကြီးက ထိုအရာဝတ္ထုကို ထိတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့် ထိုးပြလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရာဝတ္ထုကို ကြည့်မြင်ရသည့် တစ်ခဏ၌ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထ၍ သွားလေတော့၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအရာမှာ လူ၏ဦးခေါင်းခွံဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ထို့နောက် သရဖူဆောင်းလူကြီးက-

“ဒီအသင်းကြီးမှာ လိုက်နာရမယ့်အချက်လေးချက်ရှိတယ်။ တစ်... ရဲရင့်ရမယ်၊ နှစ်... သိနားလည်ရမယ်၊ သုံး... ဆန္ဒပြင်းပြရမယ်၊ လေး... မစပ်စုရဘူး(နှုတ်လုံရမယ်)။ အဲဒီလေးချက်ဟာ မည်းနက်သော ညီအစ်ကိုများအသင်းရဲ့ သံမဏိသစ္စာပဲ။ ပြီးတော့ အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ အဲဒီသတင်းဟာ ဟောဒီမျက်နှာခွံစွပ် ညီအစ်ကိုများထဲမှာပါတဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အသင်း၏ အိမ်ထဲဆရာက နာရီကို ကြည့်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သရဖူဆောင်းထားသောလူအား ဦးညွတ် အသေပေးပြီးနောက်-

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

“နှစ်နာရီထိုးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းထောက်များက ရှစ်ဘဲလားကို သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ထာဝရလေးစားအပ်သော ဤစင်္ကြာဝဠာ၏ မဟာ ဂျော်မေတြီပညာရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် ဆော်လမွန်ရေးသားခဲ့တဲ့ သေမင်းနိုင်ငံကျမ်းကြီးကို သွားရောက်ကြည့်ရှုမယ့် ဟောဒီ သရဖူဆောင်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လက်စွပ်များ လာရောက် ဆင်မြန်းပေးဖို့ပါပဲ”

ကြေညာလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြေညာလိုက်လျှင်လျှင်လျှင် လူလေးဦးသည် ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့၏တိုင်းပြည်များ အမည်နာမများကို ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ ၎င်းတို့ လက်မှတ်စွပ်များကို ဖြုတ်ကာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်ယာဘက်လက် လေးဘက်တွင် သွားရောက်ဆင်မြန်းပေးလေ၏။ နောက်ဆုံး ဆင်မြန်းပေးသူ သီရိလင်္ကာမှ ဂိုဏ်းထောက်ဖြစ်၏။ ထိုလူသည်-

“သီရိလင်္ကာ”

အော်ဟစ်ပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်၏ လက်ယာလက် လက်သန်းတွင် သွားရောက်ဆင်မြန်းပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဂိုဏ်းချုပ်သည် သူ၏ လက်လေးဘက်ကို ထောင်ပြလိုက်လေ၏။ လက်လေးချောင်းတွင် ဝတ်ဆင်ပေးသော လက်စွပ်များမှာ လွန်စွာ အရည်အသွေးကောင်းသော လက်စွပ်များ ဖြစ်၏။

အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သတိပြုခဲ့၏။ ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်က-

“ဧတဇောက ကျွန်ုပ်’ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ပြီး ဆက်မယ်။ အဲဒီ

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

လို ပြန်ပြီး မဆက်ခင်မှာ ကျွန်ုပ်ကို လက်စွပ်လာပြီး ဆင်ခြန်...
ဂိုဏ်းထောက်လေးယောက်ဟာ ပရိသတ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး...
ရောပစ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ၌ ဂိုဏ်းထောက်လေးဦးသည် ပရိသတ်ထဲ...
ရောလိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်း၌ လူအားလုံးသည် လူချင်း...
စေရန်အတွက် ဟိုမှသည်မှ ရွှေ့လျားပေးရလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေဝမှာမူ လူချင်းကွဲသွားမည်စိုးသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်...
တိတ်တဆိတ် အချက်ပေး၍ ရွှေ့လျားရလေ၏။ အချိန်အတော်ကြာ...
အထိ လူများ ရွှေ့လျားလိုက်သောအခါ၌ အားလုံးလိုလိုသည် ခေါင်း...
ချွန်ချွန် ဝတ်ရုံအနက်များ ဝတ်ထားကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ဦးနှင့်...
မမှတ်မိနိုင်အောင် ရောနှောသွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ သရဖူဆောင်းထားသော လူက အောက်ပါအတိုင်း...
လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“သီရိလင်္ကာ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ပဲလာရမှာ နှစ်ယောက်...
နေတယ်။ အဲဒီသတင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရထားပြီးပြီ။ အမှန်က...
လင်္ကာက ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် တက်ရမယ်။ သူက ကျွန်...
လက်စွပ်တစ်စုံထွင်း ဝတ်ဖေးရမယ်။ ဒါပဲ။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်...
ကိုယ်စားလှယ် နှစ်ယောက်တက်လာတယ်။ တစ်ယောက်က လ...
ပါတယ်။ တစ်ယောက်က လက်စွပ်မပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...
ကိုယ်စားလှယ်ကိုတော့ သတ်ပစ်မှာပဲ။ သူဟာ အနှောင့်အယ...
အဲဒီကိုယ်စားလှယ်ရဲ့ နာမည်ကိုလည်း၊ ကျုပ်သိထားပြီးဖြစ်တယ်။

လာဘ်မိုးရွှေစာပေ

အဲဒီတော့”

အဲဒီကာ စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံး...
အပ်ကျသံကြားရသည့်တိုင်အောင်တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ထို...
တံမှ သရဖူဆောင်းထားသောသူက-

“ဒီခန်းမထဲမှာ ဘုရားသား မောင်မောင်ဆိုတဲ့သူ ရှိနေပါတယ်။ ရှေ့ကို...
ထွက်ခဲ့ပါ”

ကြည့်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ထွက်၍...
မပါ။ ထိုအခါ သရဖူဆောင်းသောသူက-

“ဘုရားသားမောင်မောင် ထွက်ခဲ့ပါ”
လုပ်၍ ခေါ်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ထွက်မလာပါ။

အောက် သရဖူဆောင်းထားသောသူက
“သုံးကြိမ်မြောက်လည်းဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်မြောက်ခေါ်ခြင်း...
လည်းဖြစ်တယ်။ ဘုရားသားမောင်မောင် သင်ဟာ ဒီအခန်းထဲမှာ...
နီရင် လာခဲ့ပါ”

အကြီးအကဲလုပ်သူက ခေါ်လိုက်မှပင် အခန်းထောင့်နံရံအား မှီလျက်...
သော အရပ်မြင့်မြင့် ဝတ်ရုံနက်ခြုံထားသော လူတစ် ယောက်သည်

အခနဲ ဒေါက်ခနဲ ခြေသံများ ဖြစ်ပေါ်စေလျက် အေးဆေးစွာ လျှောက်...
ပြေးလျှင် အသင်းလူကြီးရွှေ့၌ခန့်ညားစွာ မတ်တတ်ရပ်လျက် လက်...
ထိုင်လေ၏။

“ကျုပ်ရောက်ပြီ။ ဘုရားသားမောင်မောင်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”
ဆိုလျက် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သရဖူဆောင်းထားသောသူက

လာဘ်မိုးရွှေစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဒီမှာ ဘရာသားမောင်မောင်... သင်ဟာ ဘယ်ဒေသက ရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရတနာမျိုးစုံထွက်ရာ သီရိလင်္ကာက ရောက်လာတယ်။ သီရိလင်္ကာကို ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးဆိုရင်တော့ ဟိုးအရင် အဲဒီကျွန်းကို လင်္ကာကျွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ဘရာသားမောင်မောင်ဆိုသူက လွန်စွာ အချိုးကျ၍ လွန်စွာ အတန်းမြင့်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့ဆောင်းထားသော အကြီးအကဲက-

“သင် အဲဒီဒေသက ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“နှစ်လရှိပါပြီ”

ဟု ဘရာသားမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ သင်ဟာ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ဒီဒေသကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ”

ဟု သရဖူဆောင်းထားသောသူက မေးလိုက်လေ၏။

“ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ခြင်း၊ မဖြစ်ခြင်းဟာ ကျုပ်အတွက် အရေးကြီးကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်သွားချင်တဲ့ နေရာကို ကျုပ်သွားခွင့်ရှိတယ်။ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကိုရောက်လာတာ”

ဟု ဘရာသားမောင်မောင် ဆိုသူက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဒီမှာ ဘရာသားမောင်မောင်... မောင်မောင်ဆိုတဲ့ နာမည်

အများကြီးရှိတယ်။ သင့်မှာ တခြားနာမည်တွေနဲ့ ကွဲပြားတဲ့ ဝိသေသများ ရှိပါသလား”

ဟု သရဖူဆောင်းအကြီးအကဲက မေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဘရာသားမောင်မောင်ဆိုသူက-

“ကျုပ်ဟာ တခြားမောင်မောင် မဟုတ်ဘူး။ စနေမောင်မောင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးသည် ‘ဟင်’ခနဲ၊ ‘ဟယ်’ခနဲ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် အံ့ဩကြလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌လည်း အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩ၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းချက်ဖြစ်သူ ဒေဝသည် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့သို့ထွက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က အချိန်မီ ဆွဲထားလိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်၌ သရဖူဆောင်းထားသော အကြီးအကဲက-

“ဒီမှာ စနေမောင်မောင်... ခင်ဗျားခေါင်းမှာ စွပ်ထားတဲ့ ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လိုက်ပါ။ ခြုံထားတဲ့ ဝတ်ရုံကိုလည်း ခွာချလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က-

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မေ့သွားပြီထင်တယ်။ ဘလက်ဘရာသားအသင်းရဲ့ စည်းကမ်းမှာ ခန်းမထဲရောက်လာရင် ဘယ်သူ့ရဲ့အမိန့်နဲ့မှ ခေါင်းစွပ်နဲ့ ဝတ်ရုံကို မချွတ်ရဘူးဆိုတာလေ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သရဖူဆောင်းအကြီးအကဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက-

“ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီအသင်းရဲ့ ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရင်ဆိုတာ အမိန့်ထုတ်နိုင်တယ်၊ ထုတ်ထားတဲ့ အမိန့်ကိုလည်း ပြန်ပြန် ရုတ်သိမ်းနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား နားလည်ထားဖို့ကတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားရဲ့ စကားကို နားထောင်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ သရဖူဆောင်းအကြီးအကဲက-

“အမိန့်ကို မနာခံတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားကို ဘုရင်ဟာ အပြစ်ပေးလေ့ရှိတယ်၊ သင့်ကိုလည်း ယခု အပြစ်ပေးရမှာပဲ”

ဟု ဆိုကာ စနေမောင်မောင်အား ခုတ်သတ်ရန်အတွက် ဓားကြီး ကိုင်ကာ ရှေ့သို့ တိုးလိုက်လေ၏။

“ရပ်”

စနေမောင်မောင်၏ အောင်မြင်နက်ကြောသော အသံကြီးထွက်ပေါ်လာ၏။ သရဖူဆောင်း အကြီးအကဲသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

“သင့်ရဲ့ ဓားကိုင်ထားတဲ့လက်ဟာ ပေါင်ရှစ်ရာလောက် လေးသွားပြီ၊ လေးသွားပြီ”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ သူ၏ စကားလုံးများ သည် တစ်ဖက်လူ၏ နှလုံးသားအတွင်းသို့ တစ်လုံးချင်း ပစ်သွင်းနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

သရဖူဆောင်းအကြီးအကဲ၏ ဓားကိုင်၍မြှောက်ထားသော လက်သည် ရုတ်တရက် အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ လက်တွင်း

လက်မိုးထွေစာပေ

မှ ဓားကြီးသည်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ‘ချလွမ်’ခနဲ ပြုတ်ကျမြည်ဟည်းသွား၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က-

“သင်ရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သံမှိုစွဲထားသလို မြနေပြီ သင်လုံးဝ မရွှေ့နိုင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ သရဖူဆောင်း အကြီးအကဲသည် သူ၏ ခြေထောက်များကို ရွှေ့ရန် ကြိုးပမ်းကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် လုံးဝမရွှေ့နိုင်ကြောင်း သိသောအခါ ငြိမ်၍ သွားလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုသူ၏ခေါင်းမှ သရဖူကိုဆွဲယူ၍ သူ၏ ခေါင်းတွင်ဆောင်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခန်းမဘက်သို့လှည့်ကာ အောင်မြင်စွဲကြားသောအသံဖြင့်-

“အားလုံးနားထောင်ကြ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘလက်ဘရားသားအသင်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြရမယ်၊ ဟိုဘက်အခန်းကို အားလုံးသွားကြပါ၊ အဲဒီမှာ ညလယ်စာစားဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်ထားပါတယ်၊ စားသောက်ပြီးမှ အစည်းအဝေးကို ပြန်စမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခန်းမရှိလူအားလုံးသည် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ဝင်သွား ကြ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေဝလည်း လိုက်ပါသွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ ဒေဝက သတိရကာ-

“မဖြစ်ဘူး ဆရာတန်တော်မိုးရေ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ဆရာကြီးနားမှာ ရှိနေမှဖြစ်မယ်”

လက်မိုးထွေစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်ဆရာကြီးနားမှာ ရှိရမှာလဲ ဒေဝရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြန်လေ၏။

“ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်နားမှာ ရှိရမယ်”

ဟု ဒေဝက ပြောပြန်ရာ ကျွန်ုပ်က-

“သူနဲ့ တို့နဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်လို့တဲ့”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ပတ်သက်ပြီလားဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာကြီးဗျ၊ ဒီကို လာရတာ သူတာဝန်ပေးလို့ လာရတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းချက် ဒေဝက ပြောပြီး ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲကာ စနေမောင်မောင်ရှိရာ ခန်းမဆီသို့ ပြန်၍ ပြေးသွားလေ၏။ ခန်းမအလယ် ရှိ ဂိုဏ်းချုပ်ထိုင်သော စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ စနေမောင်မောင်သည် သရဖူကြီးကို ဆောင်းလျက် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒေဝသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲကာ စနေမောင်မောင်အနီးသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်အား-

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး”

ဟု အငမ်းမရ ခေါ်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေ။ ထိုအခါ ဒေဝသည် စနေမောင်မောင်၏ ညာဘက်လက်ကို ဆွဲယူ၍ လက်ချောင်းများကို ကြည့် လိုက်ရာ ထိုလက်ချောင်းများ၌ စောစောက ဝတ်ဆင်ထားသော

လာဘ်ပိုးငွေစာလ

ကြောင် လက်စွပ်များ မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဆရာတန်တော်မိုးရေ... ပြေးနိုင်မှ လွတ်တော့မယ့် အခြေအနေ ရောက်သွားပြီ၊ လာ... လာ၊ ဟောဒီဥစ္စာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာကြီး စနေ မောင်မောင် မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဒေဝသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲ အနီးဆုံးအပေါက်မှ ပြေးထွက်လေ၏။

ထို့နောက် ခေတ္တရပ်ပြီးလျှင် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ပြေးသွားကာ ထိုအခန်း၏ တံခါးမင်းတန်းများကို အပြင်မှ ချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာကာ ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲ၍ ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

အပြင်သို့ရောက်လျှင် မြင်းစောင်းသို့သွားပြီး မြင်းနှစ်ကောင် ထုတ်ယူလာကာ ကျွန်ုပ်အား တစ်ကောင်ပေး၍ ၎င်းက တစ်ကောင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး မြင်းကို တစ်အား ဝုန်းစိုင်းသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏နောက်မှ မြင်းဖြင့် လိုက်ရလေ၏။ အတော်အတန်ဝေးသော နေရာသို့ရောက်လျှင် မြင်းကို ဇက်သတ်လိုက်ကြလေ၏။

“ဘယ်ထိအောင် တို့က ပြေးကြရမှာတဲ့ ဒေဝရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဒေဝက-

“ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ဆီကို ပြေးရမှာ၊ သူက အော်လံတင်တာတောင်တန်းရဲ့ အလွန် ‘လက်ပနှော့ပ’ရေကန်မှာ ရှိတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် တောင်ကြောအတိုင်း မြင်းများကို ကဆုန်စိုင်း၍ စီးခဲ့ကြ၏။ နံနက်မိုးလင်း ခြောက်နာရီကျော်သောအခါ လွန်စွာ

လာဘ်ပိုးငွေစာလ

သာယာသော တောအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ရေအိုင်ကြီး၏ အစပ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ဒေဝသည် ရှေ့မှနေ၍ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ အတော်အတန် ဝင်မီသောအခါ လွန်စွာသာယာသော ရေအိုင်ကြီးတစ်ခု၏ အစွန်းတစ်စွန်းကို တွေ့ရ၏။ ထိုအစွန်းရှိ ရောင်စုံဖြာထွက်နေသော ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်၌ နက်ပြာရောင် ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်လျက် စီးကရက်ကို စွပ်တံနှင့် သောက်ကာ မိုးကောင်းကင်ကို မော့၍ ကြည့်နေသော အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုသူ၏ ဥပဓိရုပ်မှာ-လွန်စွာခန့် ညားလှပေ၏။ ထိုသူ၏ မျက်နှာ၌ ထင်ရှားသော နှုတ်ခမ်းမွှေးကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်လျှင်-

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ဒေဝ”

ဟု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ဒေဝက ခေါင်းကိုညွတ်၍ အရိုအသေ ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းစွပ်နှင့် ဝတ်ရုံကို ချွတ်၍ လှင့်ပစ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဒေဝနည်းတူ ခေါင်းစွပ်နှင့် ဝတ်ရုံကိုချွတ်၍ လှင့်ပစ်လိုက်၏။ စနေမောင်မောင်သည် ကျောက်တုံးပေါ်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဆင်းလာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြလေ၏။

“ဒီမှာ... ဆရာတန်တော်မိုး၊ ဟောဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ပဲ”

ဟု ဒေဝက မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်အား နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြ၏။

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

“ခင်ဗျားလည်း အတော် ပင်ပန်းလှပြီမှတ်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ဟာ ဘလက်ဘရားသားတွေရဲ့ ခန်းမထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ၊ အခုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကို ရောက်နေတာကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်က-

“ကျုပ် ဒီနေရာကနေ ဘယ်မှမရွေ့ဘဲ နေနေတာ တစ်လကျော်ကျော် လောက်ရှိပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်တာဘဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ဘလက်ဘရားသားဂိုဏ်းချုပ်ကို ဆရာကြီးပဲ ညက ညှို့ပြီး သရဖူကို ဖြုတ်ယူလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် စနေမောင်မောင်သည် ပြုံးရယ်လျက်

“မနေ့ညက ဘလက်ဘရားသားဂိုဏ်းချုပ်ကို ညှို့ပြီး သရဖူဖြုတ်ယူလိုက်တာ ကျုပ်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ တပည့် ဗနာဂျီလေဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ သူက အဲဒီကို သွားပြီး လုပ်ရတာ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားသည် စနေမောင်မောင် တည်ခင်း ကျွေးမွေးသော စည်သွပ်ဗူးများနှင့် ပေါင်မုန့်များကို စားသောက်ကြလေ၏။

လာဘ်မိုးထွေစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်၌ပင် မြင်းတစ်စီး ရောက်ရှိလာ၏။ မြင်းပေါ်မှလူသည် လွန်စွာမှ ပုသော လူပုကလေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သတိပြုမိ၏။ ထိုလူ ပုကလေးသည် စနေမောင်မောင်အား အရိုအသေပေးပြီးနောက် ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ ချိတ်ဖြင့် တွဲထားသော ကြောင်လက်စွပ်လေးကွင်း အား ပေးလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ထိုလက်စွပ်လေးကွင်းကို လှမ်းယူပြီးနောက် သူ၏ လက်ယာဘက်လက်ချောင်းများတွင် စွပ်လိုက် လေ၏။

ပြီးလျှင် ၎င်း၏အိတ်အတွင်းမှ အသင့်ရေးပြီး ချက်လက်မှတ်တစ် စောင်ကို ထုတ်၍ ထိုလူပုကလေးအား ပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ... ပေတိုး၊ ဟောဒီချက်လက်မှတ်ထဲမှာ ငွေကိုးသောင်းရေး ထားတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ထုတ်ယူပြီး မင်းဘဝမှာ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေပေတော့၊ ပြန်တာကတော့ ဗနာဂျီနဲ့ အတူတူပြန်၊ လမ်း မှာ ဗနာဂျီ ပြောတဲ့စကားအတိုင်း လိုက်နာသွားတော့”

ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ထိုလူပုကလေးသည် စနေ မောင်မောင်အား ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးနောက် မြင်းကို တစ်အား ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

“ပေတိုးက မြန်မာပြည်ကို ပြန်မှာလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က-

“ဗနာဂျီလည်း မြန်မာပြည် ပြန်မှာပဲ၊ ဗနာဂျီက အခု မြန်မာပြည်က ဆေးရုံကြီးတစ်ခုမှာ ဆေးရုံအုပ်ကြီး လုပ်နေတယ်။ အခု ကျွန်ုပ်ကိစ္စမှာ ခွင့်ရက်ရှည်ယူပြီး လိုက်လုပ်ပေးရရှာတာ၊ သူမိန်းမ ရိုစီကတော့

ရန်ကုန် ယူနီဗာစတီမှာ သင်္ချာဘက်မှာ လက်ချရာလုပ်နေတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိစ္စထဲမှာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ပါလာရတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် လွန်စွာ ကောင်းသော ပြက်လုံးကို ကြားလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ တဟားဟား ရယ်မောလိုက် လေတော့ သတည်း။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

သမ္မေ သတ္တံ ကမ္မ သာဓါ

မြင်းသိမ်း